

جاوا به زبان فوق العاده ساده

ترجمه و تالیف : هادی خداپناه

بسم تعالی

زبان برنامه نویسی جاوا در دنیا روز به روز با اقبال بیشتری مواجه می شود و عده ی زیادی به برنامه نویسی با این زبان روی می آورد. دلیل این هم روشن است: امن بودن و در عین حال قدرت زبان جاوا باعث گردیده، تعداد برنامه نویس هایی که با جاوا کار می کنند از تعداد برنامه نویس هایی که با سایر زبان های برنامه نویسی کار می کنند به مراتب بیشتر باشد. در کنار این موضوع شاهد رواج گسترده ی گوشی های هوشمند بین تمام مردم دنیا هستیم، که اکثرا از سیستم عامل اندروید استفاده میکنند و حال آنکه ما برای ایجاد و نوشتن اپلیکیشن ها و برنامه های جانبی روی اندروید بایستی از جاوا استفاده کنیم. باید توجه داشت که بخش رابط کابری اندروید با زبان جاوا نوشته شده است و برنامه های اندرویدی میتوانند برای ارتباط با لایه های زیرین سیستم عامل اندروید از کتابخانه های جاوایی اندروید بهره ببرند. همچنین برای کار با پایگاه داده هایی همچون اوراکل، بدون دانستن زبان جاوا امری غیر ممکن است. زیرا که برای کار با پایگاه داده ی اوراکل می بایستی حتما، با جاوا آشنایی داشته باشیم. ما با استفاده از جاوا قدر خواهیم بود تا برنامه های کاربردی، برای لینوکس، اندروید و ویندوز بنویسیم.

هدف بنده از نگارش این کتاب ارتقای سطح علمی جاوا در ایران بوده و معیار اصلی من هنگام تالیف کتاب مورد توجه قرار دادن خوانندگان مبتدی و کاربرانی که اصلا برنامه نویسی نکرده اند بوده است. در عین حال از کابران حرفه ای نیز غافل نشده ام، و این کتاب شامل نکات ارزنده ای برای متخصصین حرفه ای کامپیوتر است.

رویه آموزشی کتاب هم از مطالب مقدماتی شروع شده و تا سطح پیشرفته پیش میرود. سعی من در تالیف این کتاب به صورت خود آموز بوده به صورتی که شما دیگر نیازی به کلاس آموزشی یا استاد ندارید.

و اما وجه تسمیه این کتاب با سایر کتاب های فارسی جاوا موجود در ایران، در این است که بنده تمام مطالب فصل های کتاب را از آخرین ویرایش های کتاب های معتبر انگلیسی اخذ کرده و به جرات می توانم بگویم حتی از یک منبع فارسی (که معمولا پر از اشتباه اند) استفاده نکرده ام.

پیش فرض من در هنگام نوشتن کتاب این بوده است، که خوانندگان این کتاب در سطح مقدماتی و پایین قرار دارند و قدم به قدم توسط مطالعه ی این کتاب به سطح خوبی در جاوا خواهند رسید.

. خواننده گان عزیز میتوانند نظرات و پیشنهادات خود را از طریق زیر به مولف کتاب، هادی خداپناه ارسال کنند:

۱- آی دی تلگرام: https://telegram.me/hadi_khodapanah_computer

۲- ایمیل hadi_khodapanah@hotmail.com

۳- برای اطلاع و دانلود از آخرین تالیفات دیگر و نیز آخرین ویرایش این کتاب، میتوانید به کانال زیر رجوع کنید:

https://telegram.me/khodapanah_hadi_IT

هادی خداپناه

۱۳۹۵/۶/۱۳

فهرست مطالب

فصل ۱

نصب JAVA	۶
نصب eclipse	۱۶

فصل ۲

متغیر	۲۸
انواع داده ها در جاوا	۲۸
تخصیص مقدار به متغیر های دارای مقدار اولیه	۳۰
عبارات تخصیص (Assignment Statements)	۳۰
نوع داده ی char	۳۲
نوع boolean	۳۳
نوع داده های اعشاری در جاوا	۳۵
نوع داده ای صحیح در جاوا	۳۶
انوع مرجع (Reference Types)	۳۷
ایجاد مقادیر جدید با اعمال عملگر ها (Creating New Values by Applying Operators)	۴۱
عملگر های افزایش (increment) و کاهش (decrement)	۴۳
عملگر های تخصیص (Assignment Operators)	۴۵

فصل ۳

Making Decisions (Java if Statements)	۴۹
کنترل کلید های فشار داده شده از کیبورد	۵۱
ایجاد کردن مقادیر تصادفی	۵۳
دستورات انتخابی	۵۴
علامت ==(The double equal sign)	۵۵
else بدون if کاربرد	۵۶
ایجاد شرط با عملگر های مقایسه ای و منطقی	۵۷
مقایسه ی اشیاء (Comparing objects)	۵۸

- عملگرهای منطقی در جاوا..... ۶۰
- ساخت if های تودرتو ۶۴
- Switch در جاوا ۶۶
- Switch جدید و بهبود یافته ۶۹

فصل ۴

- تکرار دستور العمل ها بارها و بارها (دستور while در جاوا) ۷۲
- تکرار تا تعدادی معین (حلقه ی for در جاوا) ۷۵
- اجرا تا زمانی که آنچه میخواهید را به دست آورید (حلقه ی do در جاوا) ۷۸
- ذخیره ی یک کارکتر تنها ۸۰
- کارکردن با فایل ها در جاوا ۸۱
- محدوده ی متغیر ها ۸۲

فصل ۵

- تعریف کلاس ۸۵
- تعریف متغیر ها و تعریف اشیاء ۸۷
- کلاس های عمومی (Public classes) ۸۹
- تعریف متد داخل کلاس ۸۹
- یک Account که خودش را نمایش میدهد ۹۰
- فرستادن و گرفتن مقدار به Method ها : ۹۲
- خطا ۹۸
- برنامه نویسی خوب (Good programming) ۱۰۲
- فراخوانی Accessor Methods ۱۰۳

فصل ۶

- ۱۰۹..... ذخیره کردن داده ها در فایل
- ۱۱۰..... Copy و Past کردن کد
- ۱۱۲..... خواندن یک خط در هر دفعه
- ۱۱۵..... ایجاد یک زیر کلاس
- ۱۱۸..... ایجاد زیر کلاس ها شکل گیری عادت هاست
- ۱۱۹..... استفاده از زیر کلاس ها
- ۱۲۰..... تطابق انواع (types match)
- ۱۲۱..... تغییر دادن متد های قبلی
- ۱۲۴..... استفاده از متد ها از درون زیر کلاس ها و کلاس ها

فصل ۷

- ۱۲۷..... مقیاس دما (temperature scale) چیست
- ۱۲۷..... (انواع enum جاوا)
- ۱۲۸..... Temperature چیست؟
- ۱۲۹..... با سازنده (statements) چه کاری میتوان انجام داد
- ۱۳۱..... دو راه برای انجام یک کار
- ۱۳۲..... ساخت temperatures بهتر
- ۱۳۳..... Using all this stuff
- ۱۳۴..... یک سازنده ی پیش فرض
- ۱۳۵..... سازنده ای که کارهای بیشتری انجام میدهد
- ۱۳۸..... منابع

فصل 1

نصب JAVA

در ابتدا فایل **JDK (Java SE Development Kit)** و نیز فایل **JRE: (Java Runtime Environment)** رو از سایت رسمی آن به آدرس

<http://www.oracle.com/technetwork/java/javase/downloads/index.html>

دانلود کنید. و هر دو را نصب کنید..

توجه کنید که در زمانی که این مطلب رو می نویسم، گویا ایران تحریم شده است و باید از VPN (همون فیلتر شکن خودمون) استفاده کنیم از سایت بالا این دو فایل رو دانلود کنید. با اینکه از سایت های ایرانی آنها را تهیه نمایید.

The screenshot shows the Oracle Java Downloads page. The main content area is titled 'Java SE Downloads' and features two download options: 'Java Platform (JDK) 8u144' and 'NetBeans with JDK 8'. A red arrow points to the 'DOWNLOAD' button for the Java Platform (JDK) 8u144. Below this, there is a section for 'Java Platform, Standard Edition' which includes links to 'Installation Instructions', 'Release Notes', 'Oracle License', 'Java SE Products', 'Third Party Licenses', 'Certified System Configurations', and 'Readme Files'. On the right side of this section, there are buttons for 'JDK', 'Server JRE', and 'JRE', each with a 'DOWNLOAD' link. The left sidebar contains a list of navigation links including 'Java SE', 'Java EE', 'Java ME', 'Java SE Support', 'Java SE Advanced & Suite', 'Java Embedded', 'Java DB', 'Web Tier', 'Java Card', 'Java TV', 'New to Java', 'Community', and 'Java Magazine'. The top navigation bar includes the Oracle logo, a menu icon, a search bar, and links for 'Sign In', 'Country', and 'Call'.

بعد کلیک روی دکمه ی مشخص شده در تصویر زیر رو به خواهید گشت.

سپس گزینه ی **Accept License Agreement** را تیک دار کنید. و از داخل کتدر قرمز رنگ JDK متناسب با سیستم عامل خود را انتخاب کنید.

www.oracle.com/technetwork/java/javase/downloads/jdk8-downloads-2133151.html

☆

ORACLE

Menu

Sign In

Country

Call

Oracle Technology Network > Java > Java SE > Downloads

Java SE

Java EE

Java ME

Java SE Support

Java SE Advanced & Suite

Java Embedded

Java DB

Web Tier

Java Card

Java TV

New to Java

Community

Java Magazine

Overview

Downloads

Documentation

Community

Technologies

Training

Java SE Development Kit 8 Downloads

Thank you for downloading this release of the Java™ Platform, Standard Edition Development Kit (JDK™). The JDK is a development environment for building applications, applets, and components using the Java programming language.

The JDK includes tools useful for developing and testing programs written in the Java programming language and running on the Java platform.

See also:

- Java Developer Newsletter: From your Oracle account, select **Subscriptions**, expand **Technology**, and subscribe to **Java**
- Java Developer Day hands-on workshops (free) and other events
- Java Magazine

JDK 8u144 checksum

Java SE Development Kit 8u144

You must accept the [Oracle Binary Code License Agreement for Java SE](#) to download this software.

Thank you for accepting the Oracle Binary Code License Agreement for Java SE; you may now download this software.

Product / File Description	File Size	Download
Linux ARM 32 Hard Float ABI	77.89 MB	jdk-8u144-linux-arm32-vfp-hflt.tar.gz
Linux ARM 64 Hard Float ABI	74.83 MB	jdk-8u144-linux-arm64-vfp-hflt.tar.gz
Linux x86	164.65 MB	jdk-8u144-linux-i586.rpm
Linux x86	179.44 MB	jdk-8u144-linux-i586.tar.gz
Linux x64	162.1 MB	jdk-8u144-linux-x64.rpm
Linux x64	176.92 MB	jdk-8u144-linux-x64.tar.gz
Mac OS X	226.6 MB	jdk-8u144-macosx-x64.dmg
Solaris SPARC 64-bit	139.87 MB	jdk-8u144-solaris-sparcv9.tar.Z
Solaris SPARC 64-bit	99.18 MB	jdk-8u144-solaris-sparcv9.tar.gz
Solaris x64	140.51 MB	jdk-8u144-solaris-x64.tar.Z
Solaris x64	96.99 MB	jdk-8u144-solaris-x64.tar.gz
Windows x86	190.94 MB	jdk-8u144-windows-i586.exe
Windows x64	197.78 MB	jdk-8u144-windows-x64.exe

Java SE Development Kit 8u144 Demos and

Java SDKs and Tools

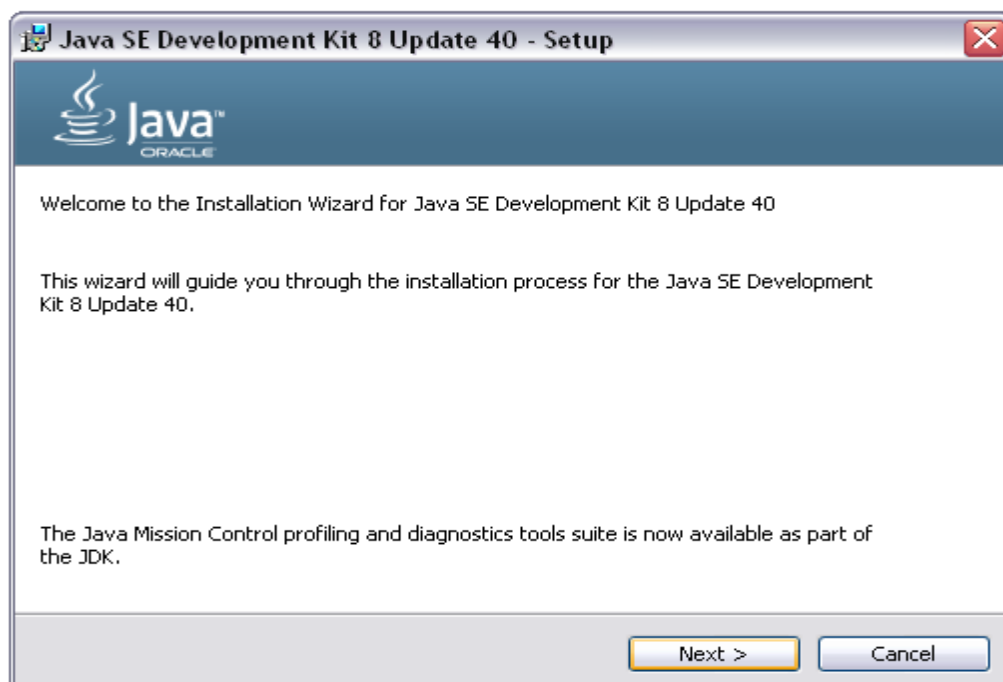
[Java SE](#)
[Java EE and Glassfish](#)
[Java ME](#)
[Java Card](#)
[NetBeans IDE](#)
[Java Mission Control](#)

Java Resources

[Java APIs](#)
[Technical Articles](#)
[Demos and Videos](#)
[Forums](#)
[Java Magazine](#)
[Java.net](#)
[Developer Training](#)
[Tutorials](#)
[Java.com](#)

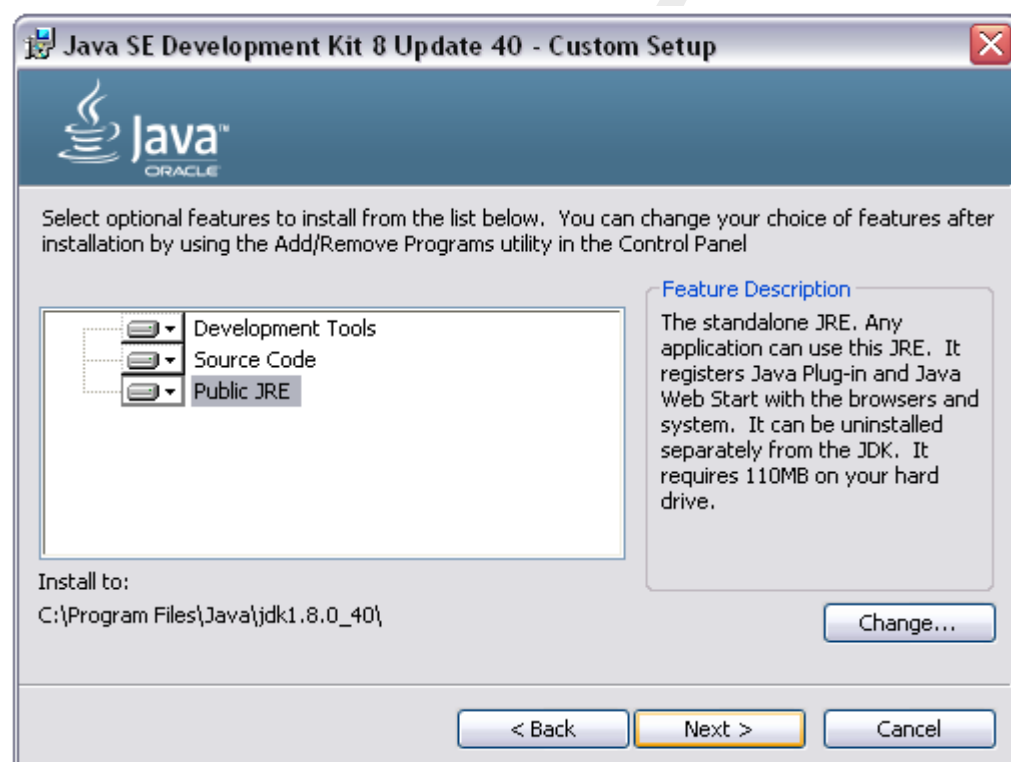
8

بعد از دانلود فایل JDK نوبت به نصب آن میرسد

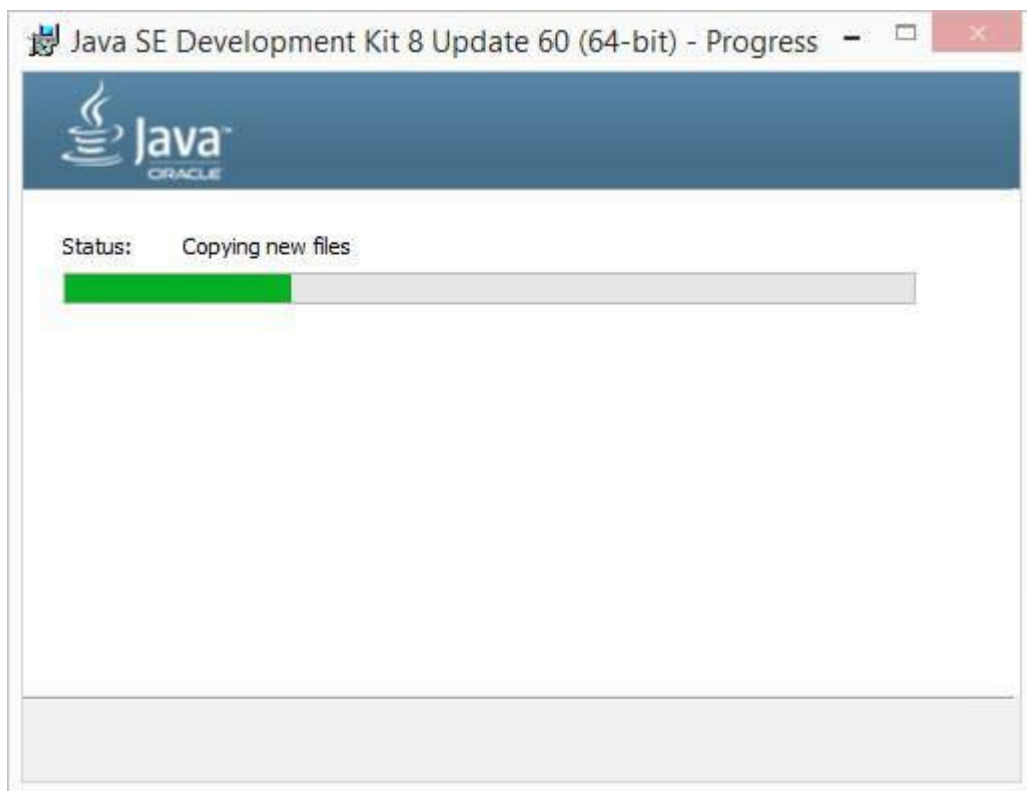

فایل اجرایی جاوا (jdk) را اجرا کنید.

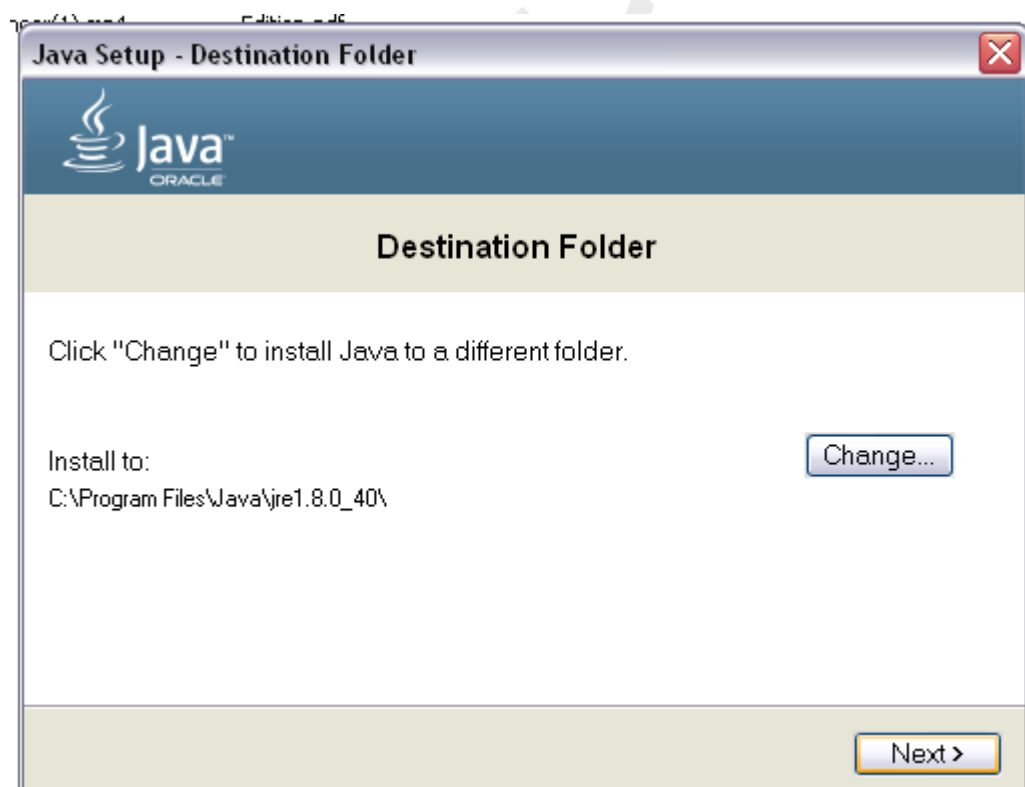
در کادر اول زیر روی Next کلیک کنید.

در کادر دوم نیز بعد از مشخص کردن مسیر نصب جاوا روی Next کلیک کنید

در اینجا بعد از مشخص کردن پوشه ی مقصد برای نصب جاوا روی Next کلیک کنید.

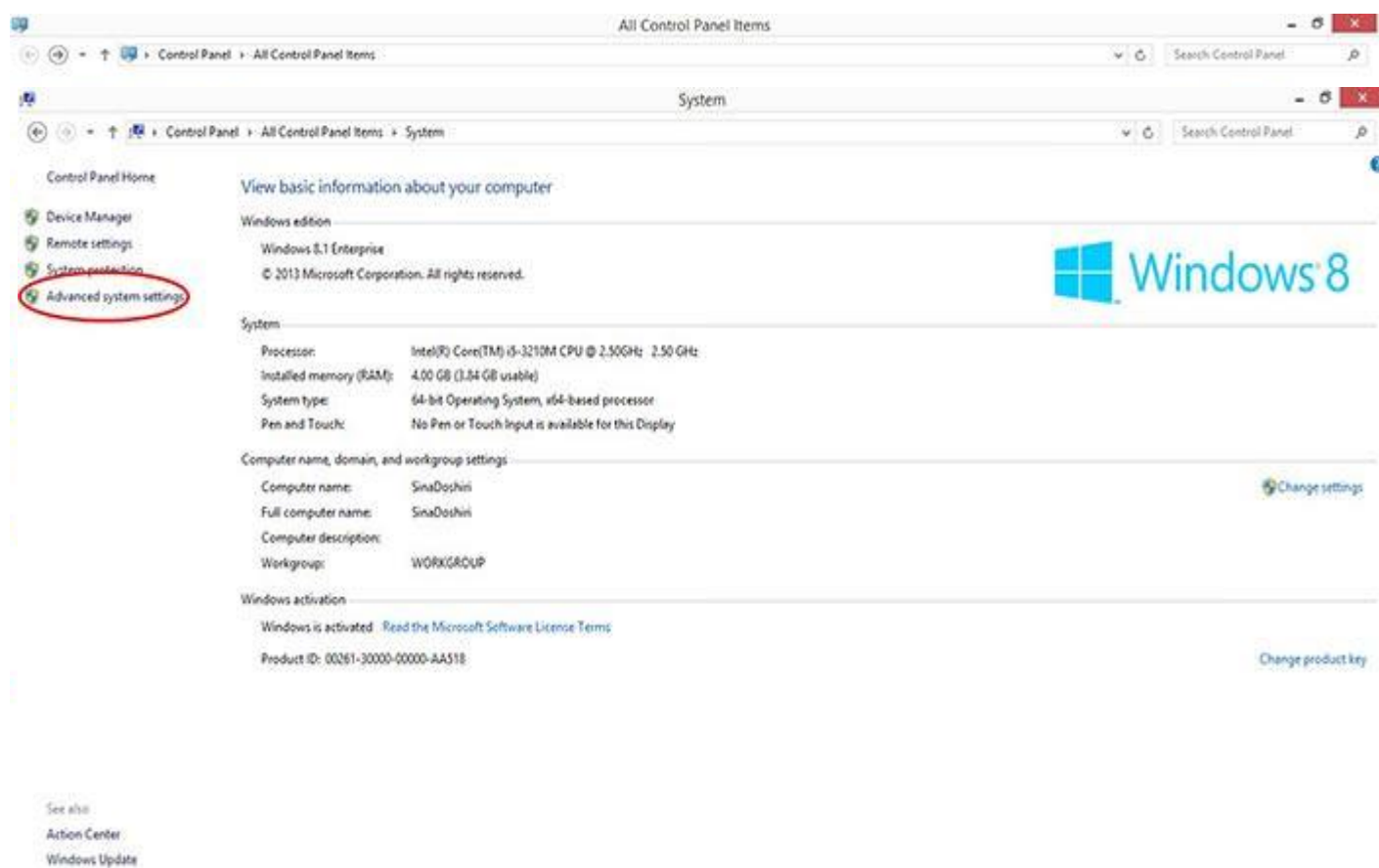

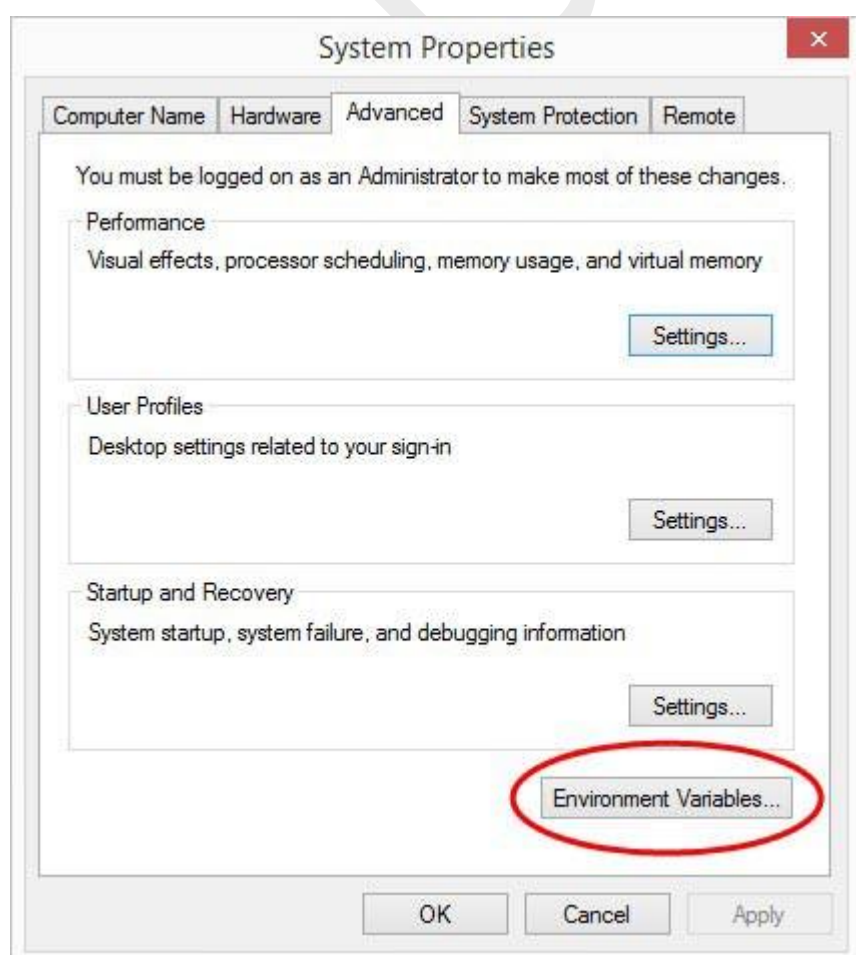
در کادر پایین اظهار میکند که جاوا با موفقیت نصب شد...روی Close کلیک کنید...

حال که ما جاوا را نصب کردیم، بایستی جاوا رو به سیستم عامل خود معرفی کنیم. برای اینکار وارد کنترل پنل شوید و روی System کلیک کنید

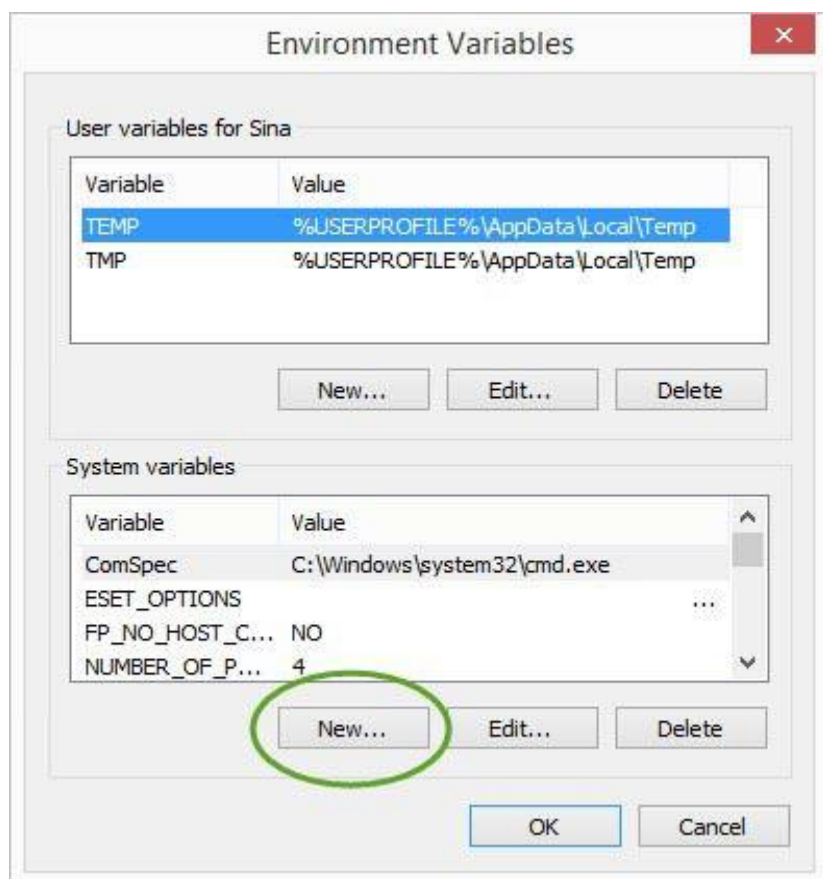

آنگه پنجره ای ظاهر خواهد گشت که روی Advanced system settings کلیک کنید

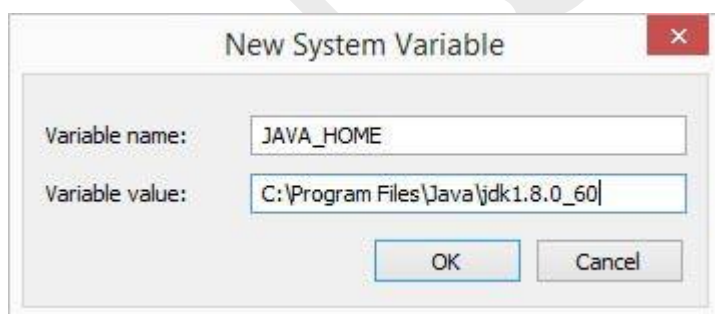

حال پنجره ای ظاهر میشود که باید روی Environment Variables کلیک کنید

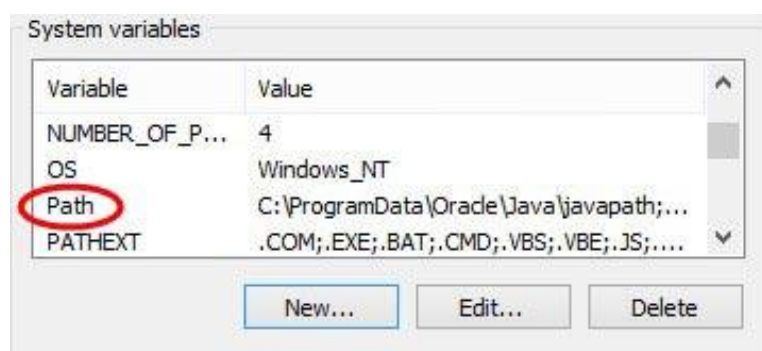
دوباره پنجره ی جدیدی ظاهر خواهد گشت که در قسمت system variables دکمه ی New کلیک کنید

با این کادر یک متغیر جدید ایجاد میشود که بایستی مقدار دهی کنید

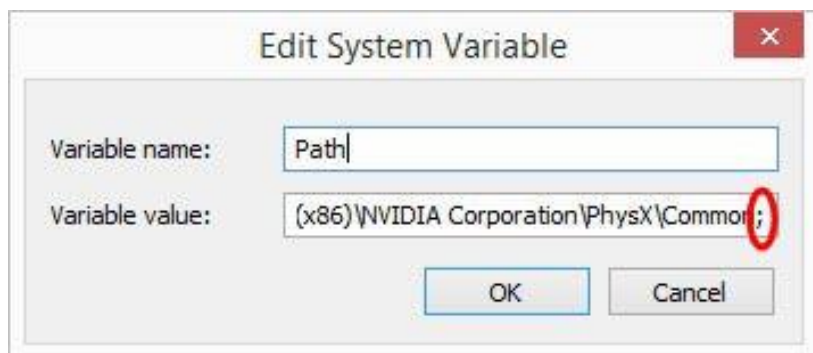
پنجره ظاهر شده را مانند رو به رو پر کنید (با این کار متغیر را مقداردهی می کنید). در قسمت Value مسیری که قبلا مشخص کرده اید را بنویسید

بعد از این مرحله باید مسیر دایرکتوری bin را در متغیر سیستمی PATH قرار دهیم. برای این کار

دوباره در قسمت `system variables` به دنبال متغیر `path` بگردید.

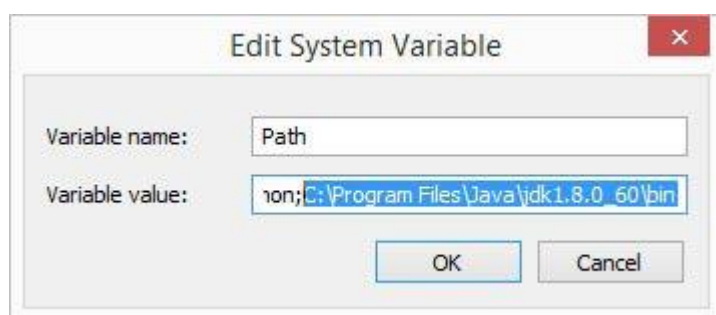
فادی خدایینه

Path را انتخاب کرده و روی Edit کلیک کنید.

در قسمت value به آخر خط رفته و یک سِمی کالن قرار دهید.

بعد از قرار دادن سِمی کالن، نشانگر ماوس خود را بعد از سِمی کالن قرار دهید و بعد مسیر دایرکتوری bin را در این قسمت paste کنید.

در نهایت رو OK کلیک کنید. و کامپیوتر خود را ریستارت کنید.

نصب eclipse

در آخر نوبت به نصب برنامه ی eclipse میرسه که میتونید اون رو از سایت زیر دانلود و نصب کنید. آموزش
دانلود از سایت را در زیر قرار دادم.

<https://eclipse.org/downloads/>

فادی
خدایانه

Try the Eclipse Installer NEW

The easiest way to install and update your Eclipse Development Environment.

[FIND OUT MORE](#)

3,074,790 Downloads

Mac OS X
64 bit

Windows
32 bit | 64 bit

Linux
32 bit | 64 bit

...or download an Eclipse Package

Eclipse IDE for Java EE Developers

275 MB | 2,249,274 DOWNLOADS

Tools for Java developers creating Java EE and Web applications, including a Java IDE, tools for Java EE, JPA, JSF, Mylyn...

Windows
32 bit | 64 bit

Run your Apps on the Cloud

Want Eclipse in the cloud? IBM Bluemix makes it easy. Sign up to begin building today!

[Promoted Download](#)

Eclipse IDE for Java Developers

186 MB | 3,117,108 DOWNLOADS

The essential tools for any Java developer, including a Java IDE, a Git client, XML Editor, Mylyn, Maven integration and WindowBuilder...

Windows
32 bit | 64 bit

Eclipse IDE for C/C++ Developers

176 MB | 435,919 DOWNLOADS

An IDE for C/C++ developers with Mylyn integration.

Windows
32 bit | 64 bit

Squish

RELATED LINKS

- Compare & Combine Packages
- New and Noteworthy
- Install Guide
- Documentation
- Updating Eclipse
- Forums

MORE DOWNLOADS

- Other builds
- Eclipse Mars (4.5)
- Eclipse Luna (4.4)
- Eclipse Kepler (4.3)
- Eclipse Juno (4.2)
- Older Versions

Hint

You will need a **Java runtime environment (JRE)** to use Eclipse (Java SE 7 or greater is recommended). All

GETTING STARTED MEMBERS PROJECTS MORE

Google Custom Search

DOWNLOAD

HOME / DOWNLOADS / PACKAGES / ECLIPSE IDE FOR JAVA DEVELOPERS

RELEASES

Neon Packages
Mars Packages
Luna Packages
Kepler Packages
Juno Packages
Indigo Packages
Helios Packages
Galileo Packages
Ganymede Packages
Europa Packages
All Releases

Eclipse IDE for Java Developers

Package Description

The essential tools for any Java developer, including a Java IDE, a Git client, XML Editor, Mylyn, Maven integration and WindowBuilder

This package includes:

- Eclipse Git Team Provider
- Eclipse Java Development Tools
- Maven Integration for Eclipse
- Mylyn Task List
- Code Recommenders Tools for Java Developers
- WindowBuilder Core
- Eclipse XML Editors and Tools

Download Links

Windows 32-bit
Windows 64-bit
Mac OS X (Cocoa) 64-bit
Linux 32-bit
Linux 64-bit

Downloaded 1,117,108 Times

Checksums...

Bugzilla

Create account Log in

GETTING STARTED MEMBERS PROJECTS MORE

Google Custom Search

HOME / DOWNLOADS / ECLIPSE DOWNLOADS - SELECT A MIRROR

Eclipse downloads - Select a mirror

All downloads are provided under the terms and conditions of the [Eclipse Foundation Software User Agreement](#) unless otherwise specified.

Download from: **Canada - Rafal Rzczkowski (http)**

File: eclipse-java-mars-1-win32-x86_64.zip

Checksums: MD5 SHA1

SHA-512

DOWNLOAD

OR

Get It Faster from our Members

IBM

Blazingly fast downloads hosted by IBM Bluemix.

DOWNLOAD

Obeo

Download the latest Eclipse easily and

Sirius

The Easiest Way to Get Your Own Modeling Tool

DOWNLOAD NOW

OTHER OPTIONS FOR THIS FILE

- All mirrors (xml)
- Direct link to file (download starts immediately from best mirror)

GETTING STARTED MEMBERS PROJECTS MORE

Create account Log in

Google Custom Search

DOWNLOAD

HOME / DOWNLOADS / THANK YOU FOR DOWNLOADING ECLIPSE

Thank you for downloading Eclipse

If the download doesn't start in a few seconds, please [click here](#) to start the download.

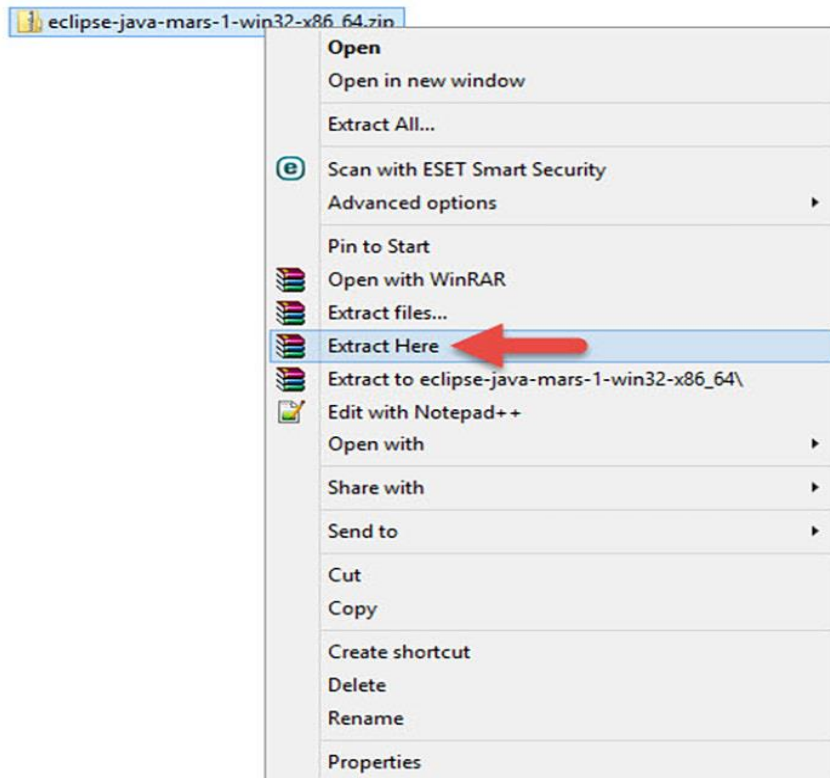
Stay Up to Date
Subscribe to the Eclipse Newsletter

در تصویر شماره ی سه در بالا ، باید با توجه به سیستم عامل خود یک گزینه رو انتخاب کنید.

بعد از دانلود برنامه نوبت به نصب و اجرای آن میرسد.

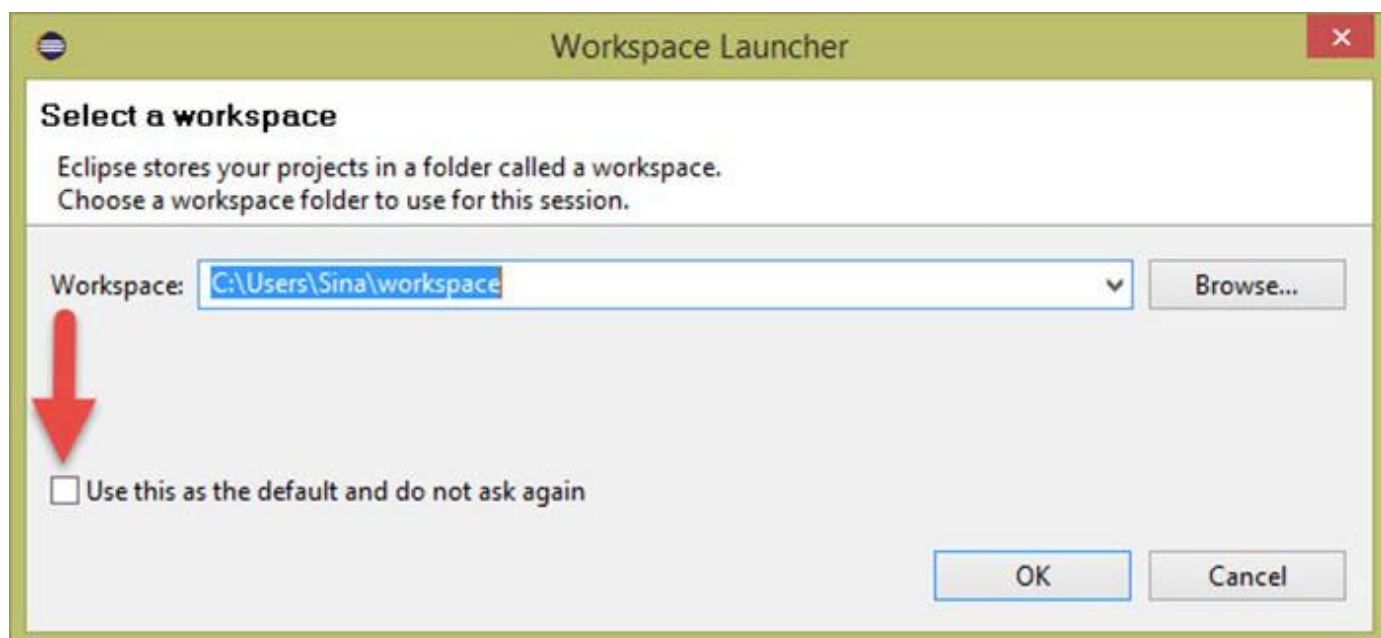
ما با استفاده از این برنامه ی ایکلیپس برنامه های نوشته شده ی جاوا را اجرا و تست خواهیم کرد

ابتدا فایل فشرده رو از حالت فشرده خارج کنید.

فایل eclipse رو اجرا کنید.

configuration	Date modified: 9/24/2015 6:36 AM
dropins	Date modified: 9/24/2015 6:36 AM
features	Date modified: 9/24/2015 6:36 AM
p2	Date modified: 9/24/2015 6:35 AM
plugins	Date modified: 9/24/2015 6:36 AM
readme	Date modified: 9/24/2015 6:36 AM
.eclipseproduct Type: ECLIPSEPRODUCT File	Date modified: 9/2/2015 10:05 AM Size: 60 bytes
artifacts.xml	Date modified: 9/24/2015 6:36 AM Size: 132 KB
eclipse.exe Type: Application	Date modified: 9/24/2015 6:37 AM Size: 312 KB
eclipse.ini Type: Configuration settings	Date modified: 9/24/2015 6:36 AM Size: 460 bytes
eclipsesec.exe Type: Application	Date modified: 9/24/2015 6:37 AM Size: 24.9 KB

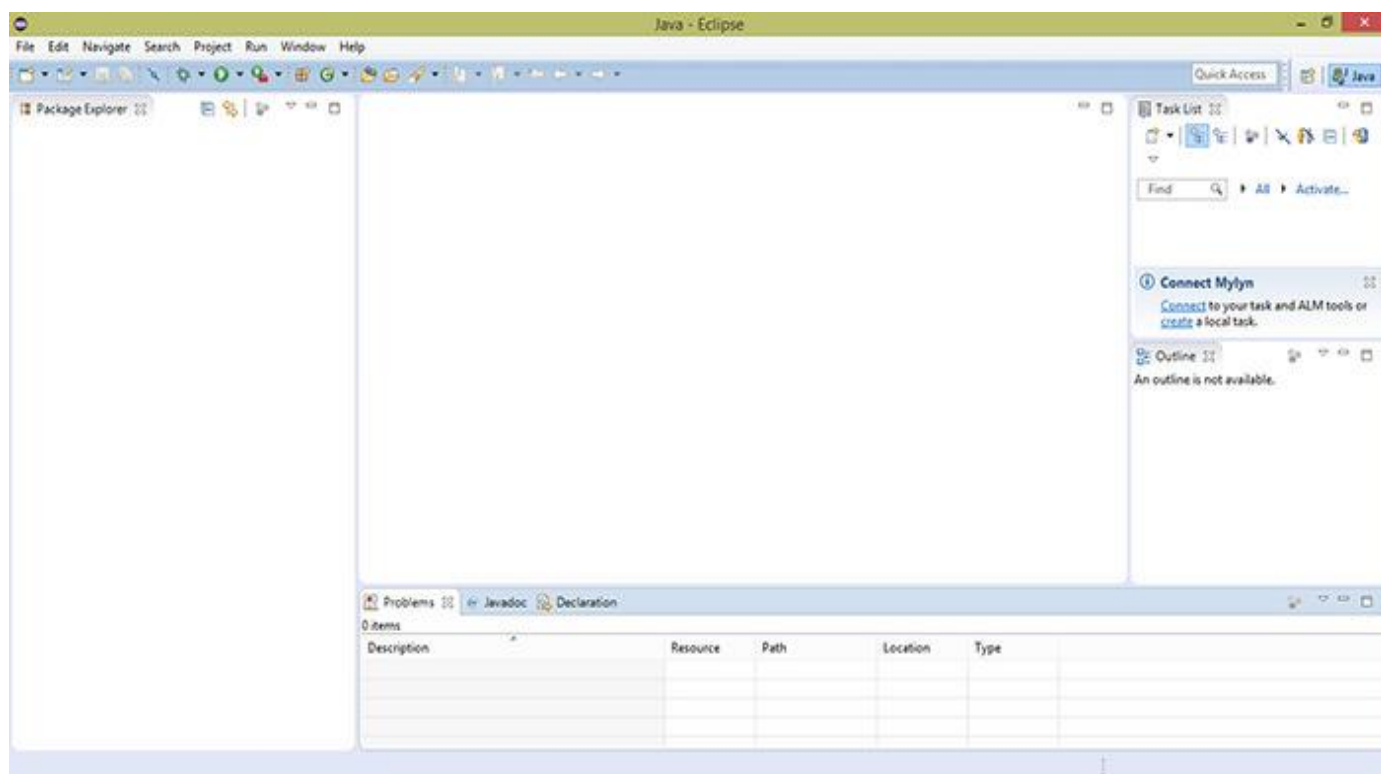

در کادر بالا مسیری که پروژه های جاوا ذخیره خواهند شد رو مشخص کنید.

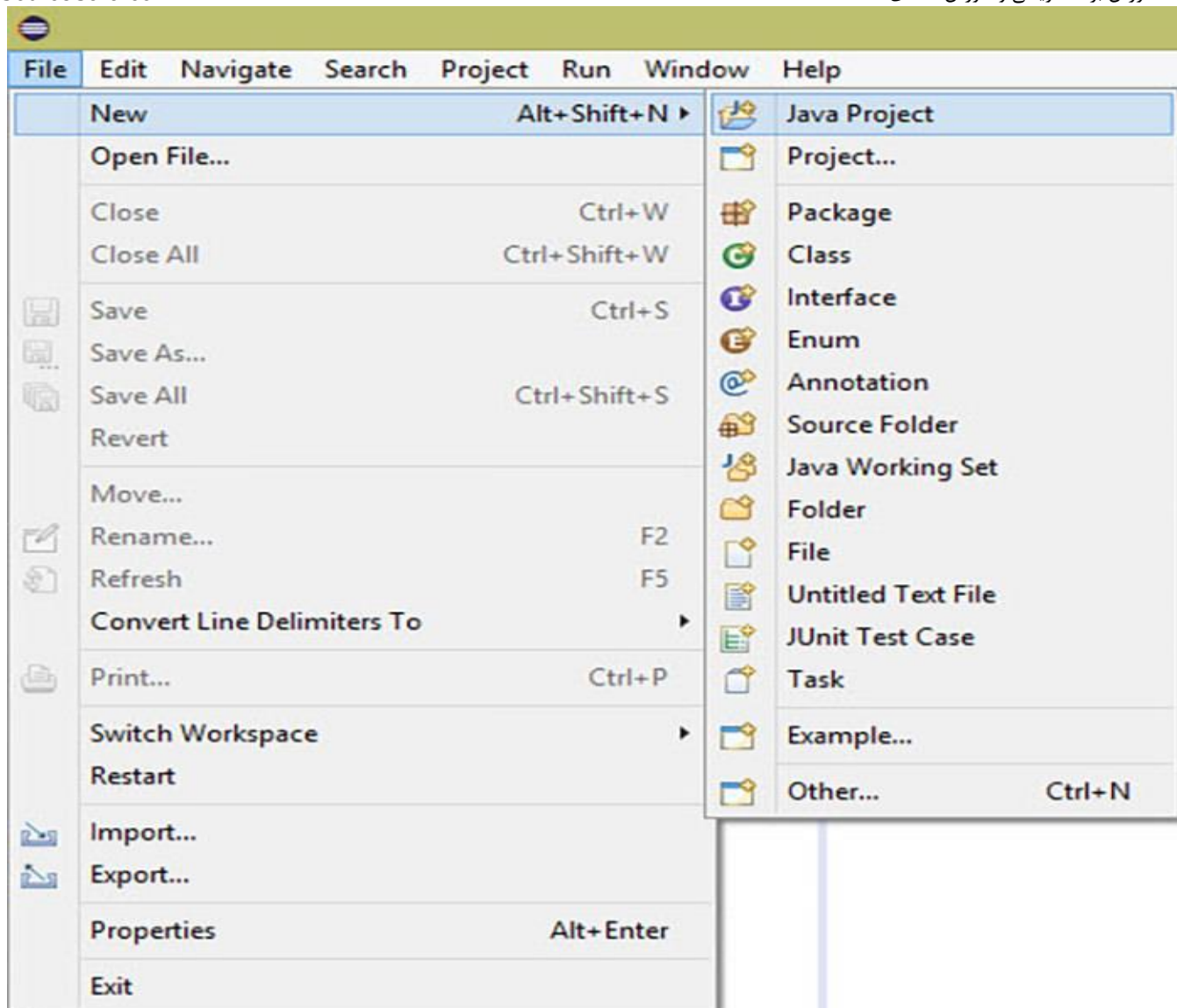
همچنین اگر گزینه ی پایینی را تیک بزنید آنگاه دیگر این کادر نمایش داده نخواهد شد و مسیری که برای ذخیره ی برنامه ها مشخص کرده اید به عنوان پیش فرض تعبیر میگردد.

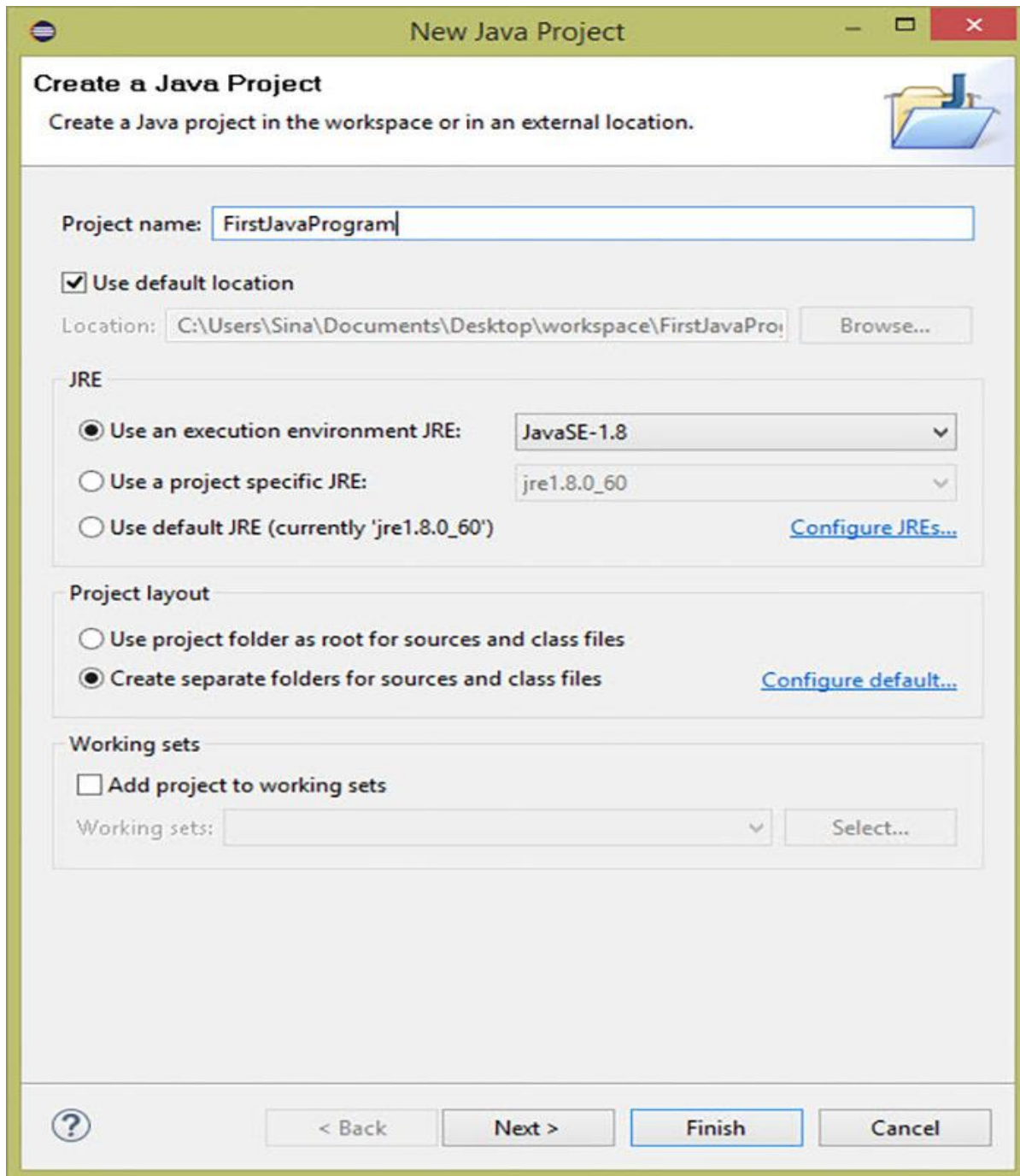
زمانی که فایل eclipse رو اجرا کردید صفحه خوشامد گویی مانند بالا ظاهر خواهد گشت. رو دکمه ی Worckbench که با فلش سبز مشخص شده است کلیک کنید.

حال نوبت آن است که اولین پروژه جاوای خودمان را ایجاد کنیم. برای این من مانند تصویر زیر عمل کنید.

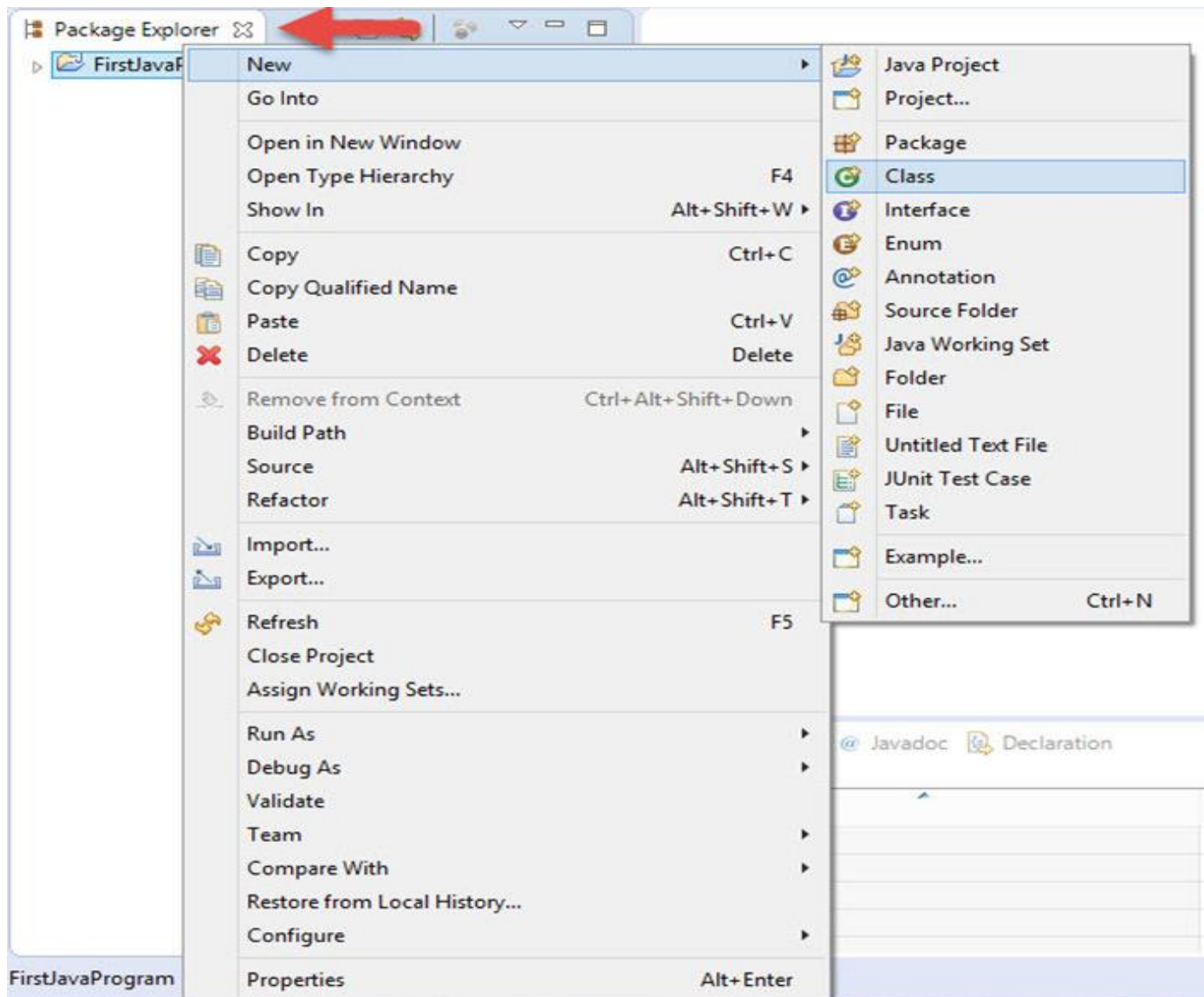

بعد از انتخاب Java Project پنجره ی زیر نمایش داده خواهد شد . در کادر بالا نام پروژه ی خود را بنویسید که من FirstJavaProgrm را برای نام برنامه نوشتم

سپس روی **Finish** کلیک کنید.

حال باید یک کلاس برای پروژه ی خود ایجاد کنیم. برای اینکار روی پروژه ی خود یعنی **FirstJavaProgram** راست کلیک کنید و مانند تصویر زیر عمل کنید

توجه : قسمتی که با فلش قرمز مشخص شده را Package Explorer نامیده میشود . تمام پروژه هایی که ما ایجاد می کنیم در این قسمت قرار خواهد گرفت.

بعد از کلیک روی class با پنجره ی زیر روبه رو خواهیم شد.

در بیضی سبز رنگ Package پکیج مشخص میشود. که بعدا در این مورد توضیح خواهیم داد.

در قسمت Name که ب بیضی قرمز مشخص شده نام کلاس خود را می نویسیم.

در قسمت آخر که با مستطیل قرمز مشخص شده است اگر تیک دار باشد Eclipse به طور خودکار متد main را در کلاس های ما پیاده سازی میکند.

New Java Class

Create a new Java class.

Source folder: FirstJavaProgram/src **Browse...**

Package: **Browse...**

☐ Enclosing type: **Browse...**

Name:

Modifiers: ☒ public ☐ package ☐ private ☐ protected
☐ abstract ☐ final ☐ static

Superclass: java.lang.Object **Browse...**

Interfaces: **Add...**
Remove

Which method stubs would you like to create?

☐ public static void main(String[] args)

☐ Constructors from superclass

☒ Inherited abstract methods

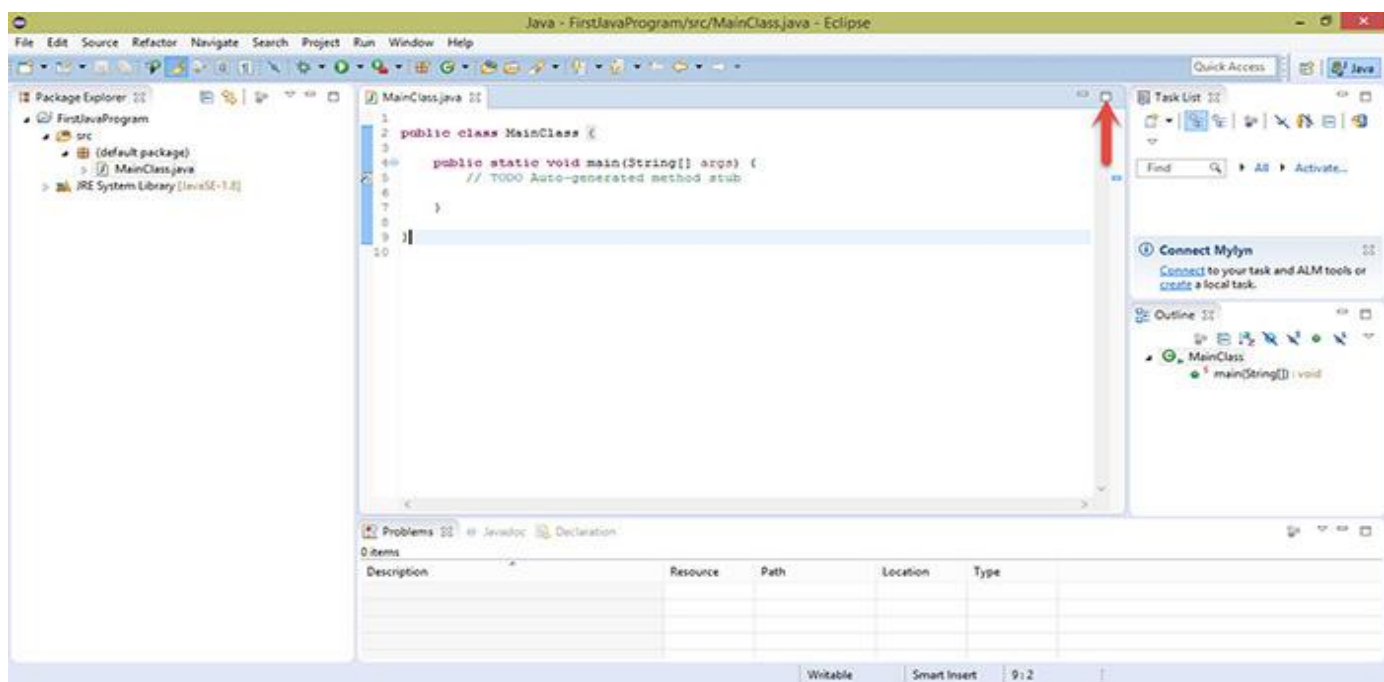
Do you want to add comments? (Configure templates and default value [here](#))

☐ Generate comments

Finish **Cancel**

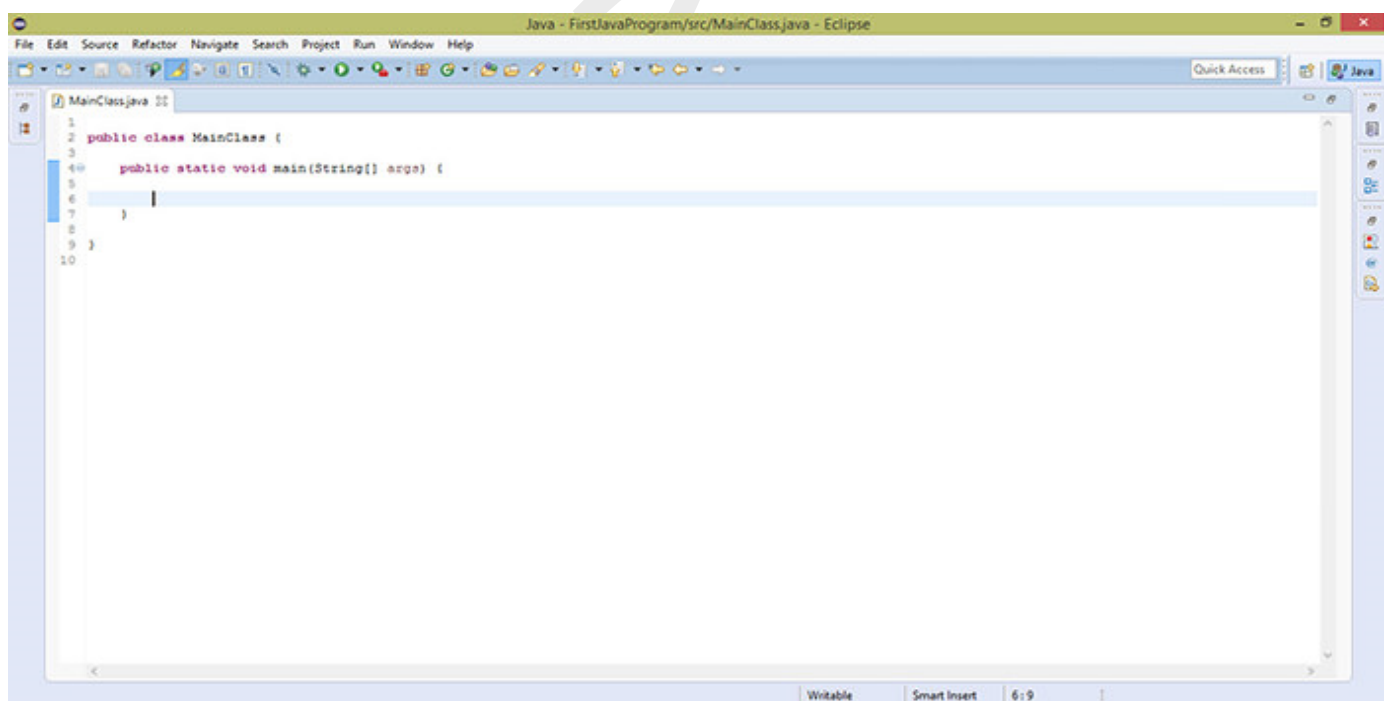
روی Finish کلیک کنید.

بعد از ساخته شدن کلاس با تصویر زیر مواجه خواهید شد

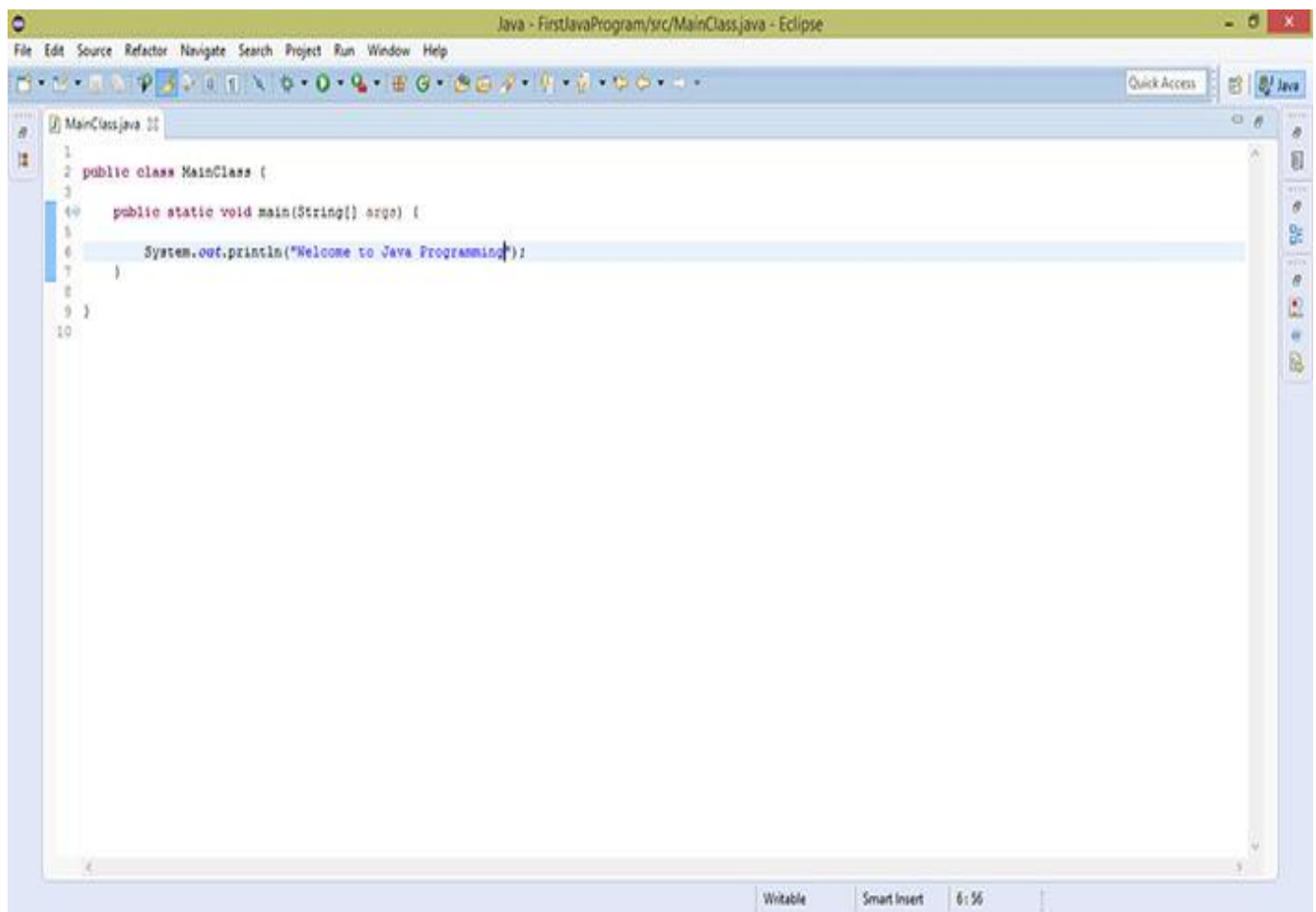

روی دکمه ی Maximize که با فلش قرمز مشخص شده کلیک کنید تا فضای بیشتری برای کد نویسی داشته باشیم.

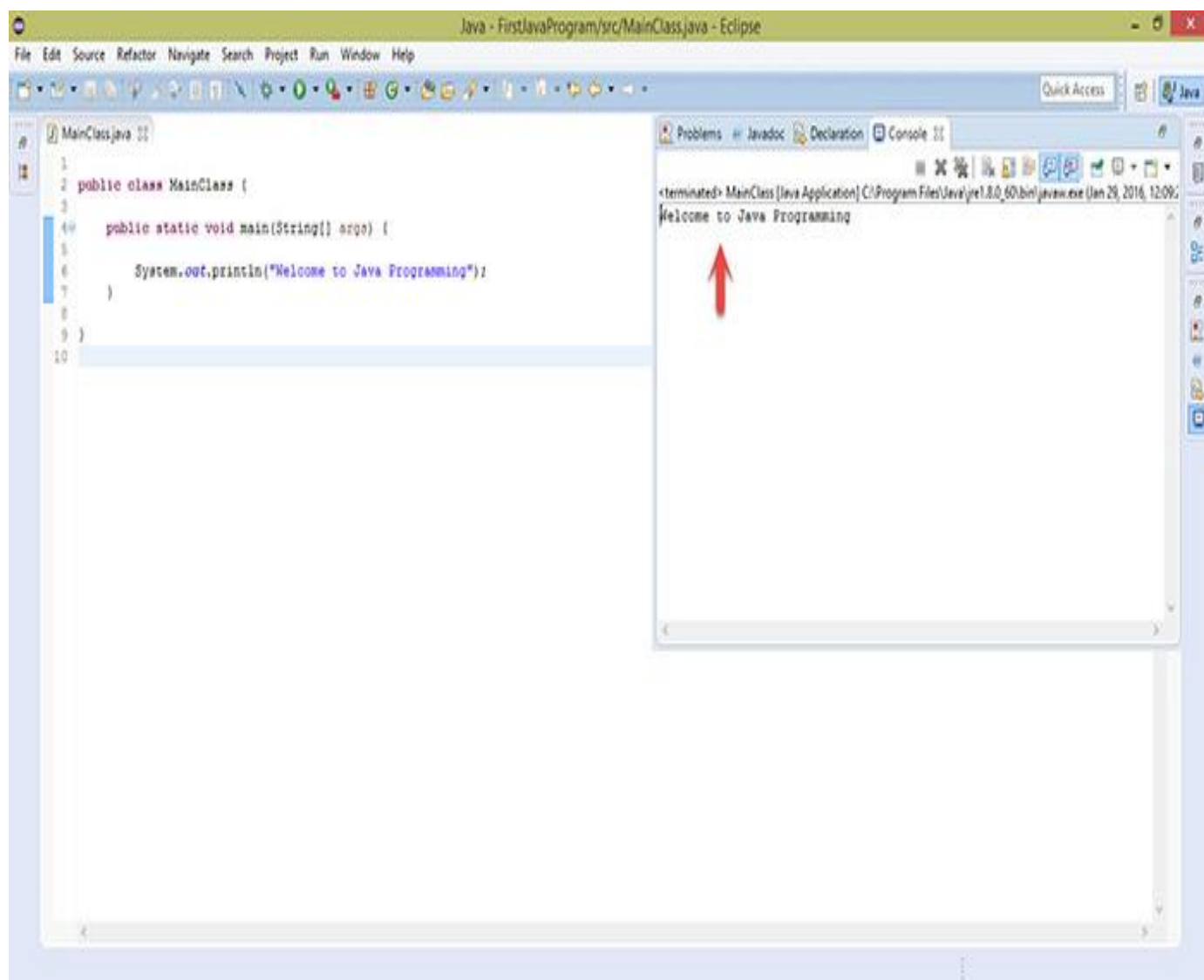
حال یک برنامه ی نمونه ایجاد میکنیم تا مطلب کاملاً جا بیافتد. البته نگران نباشید این برنامه فقط برای آشنایی شما با چگونگی ایجاد و اجرای یک برنامه ی جاوا در ایدلپس است. و اگر کدهای نوشته شده رو نمی فهمید اصلاً مهم نیست!!!! چون در فصلهای بعدی همه ی کدها را ریز به ریز توضیح خواهم داد.

به عنوان مثال می‌خواهیم برنامه‌ی ما عبارت **Welcome to Java Programming** رو چاپ کند بنابراین باید از دستور **System.out.println()** در جاوا استفاده کنیم.

در نهایت کلیدهای ترکیبی **CTRL + S** رو بزنید تا برنامه ذخیره شود. در دست آخر کلیدهای **CTRL + F11** رو نگه دارید تا برنامه اجرا گردد. حاصل اجرای برنامه رو در تصویر پایین می‌بینیم.

فصل ۲

متغیر:

به طور خلاصه میتوان متغیر را اینگونه تعریف نمود :

"متغیر، اسمی برای مکانی از حافظه ی کامپیوتر است، که داده ها در آنجا ذخیره میشوند."

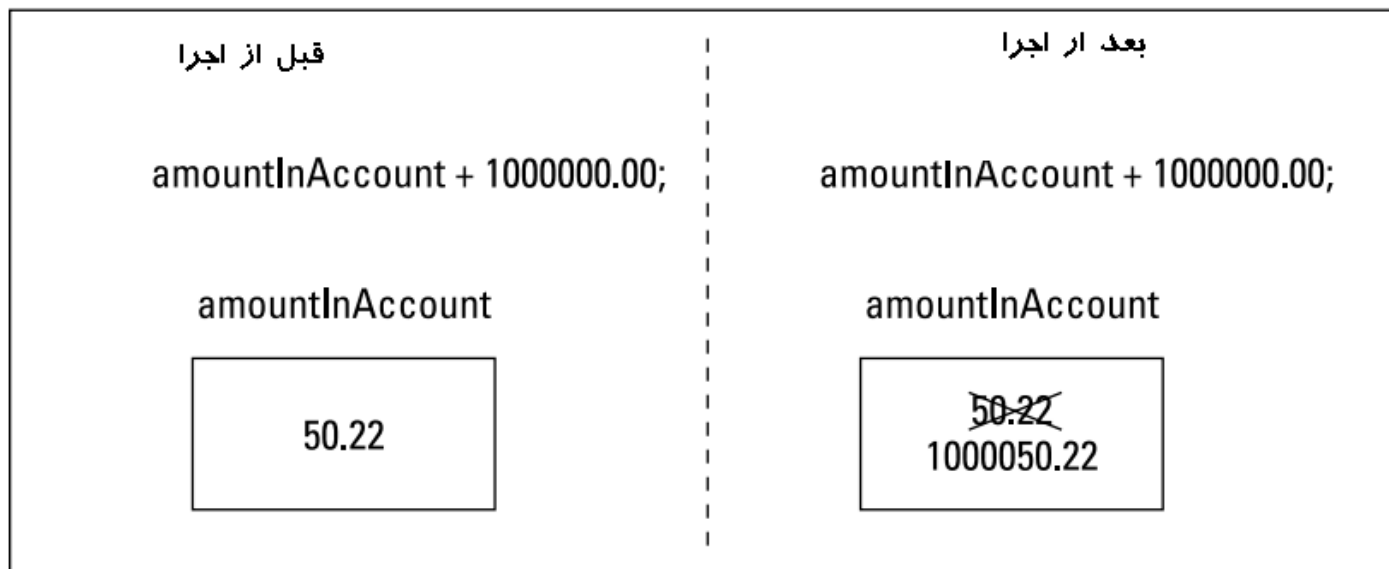
انواع داده ها در جاوا :

به طور دقیق، جاوا دارای هشت نوع داده ی اصلی می باشد، که جدول ۱-۴ لیست کامل انواع اصلی در جاوا را نمایش میدهد

انواع داده های اصلی جاوا		
جدول ۱-۴		
نام نوع داده	لیترال نمونه	محدوده ی مقادیر
انواع عددی صحیح		
byte	(byte) 42	-128 to 127
short	(short) 42	-32768 to 32767
int	42	-2147483648 to 2147483647
long	42L	-9223372036854775808 to 9223372036854775807
انواع عددی دسیمال		
float	42.0F	-3.4×10^{38} to 3.4×10^{38}
double	42.0	-1.8×10^{308} to 1.8×10^{308}
انواع کاراکتری		
char	'A'	Thousands of characters, glyphs, and symbols
انواع منطقی		
boolean	true	true, false

تخصیص مقدار به متغیرهای دارای مقدار اولیه :

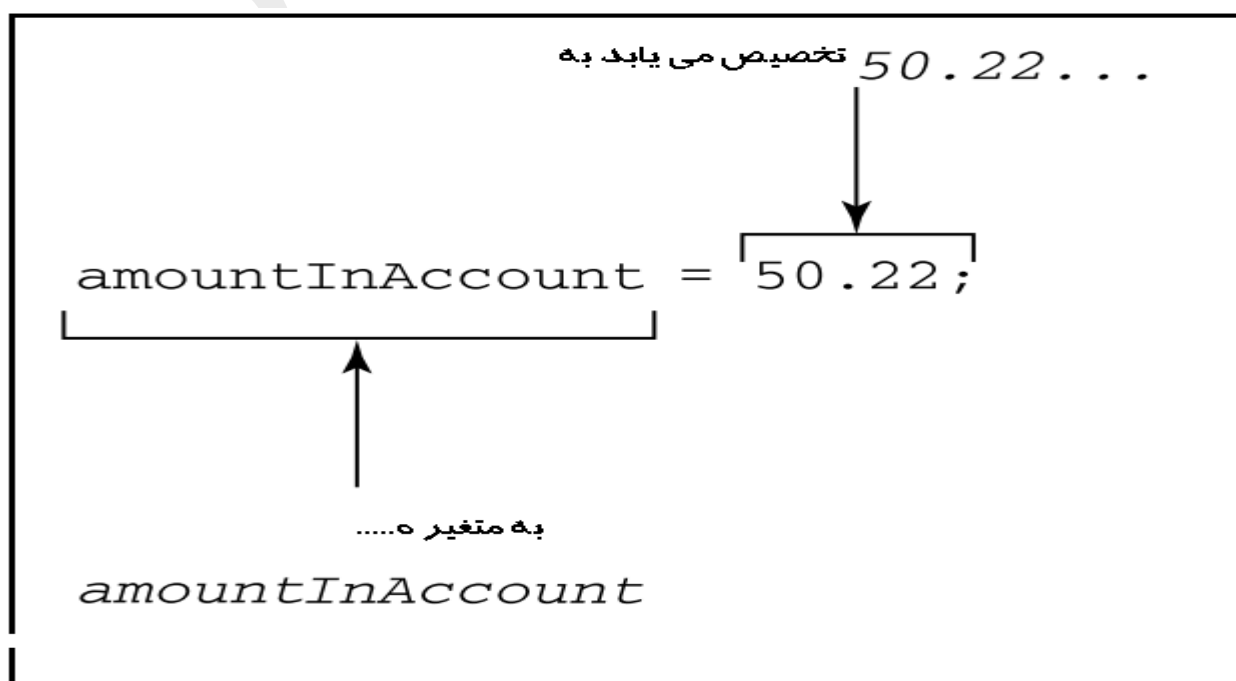
برای اینکه کاملاً درک نمایید که چه اتفاقی برای متغیری که دارای مقدار اولیه می‌باشد هنگام تخصیص مقدار جدید می‌افتد به شکل ۱-۲ دقت نمایید:

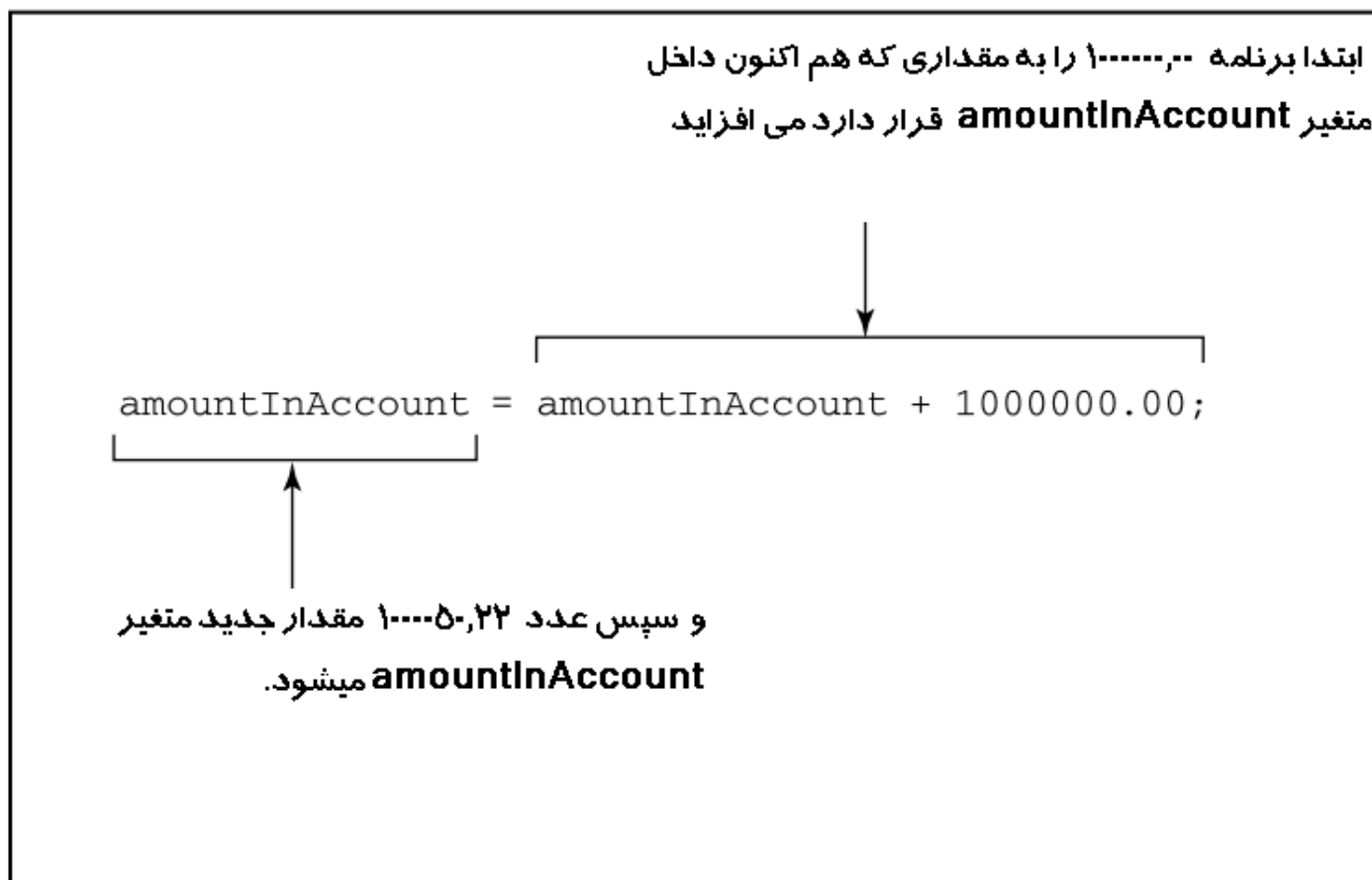
توجه : متغیر تغییر میکند ولی یک لیترال تغییر ناپذیر است.

عبارات تخصیص (Assignment Statements)

در تخصیص، شما یک مقدار را به چیزی که در بیشتر مواقع متغیر است اختصاص می‌دهید در موقع تخصیص شما باید از عملگر = استفاده نمایید. به شکل ۲- نشان دهنده ی همین موضوع است :

شکل ۳-۴ چگونگی افزایش مقدار متغیر `amountInAccount` را توضیح میدهد، که مقدار قبلی متغیر را به اندازه ۱۰۰۰۰۰۰ واحد افزایش می دهد.

(با توجه به شکل ۲-۴ مقدار اولیه متغیر `amountInAccount` مقدار ۵۰,۲۲ بوده است).

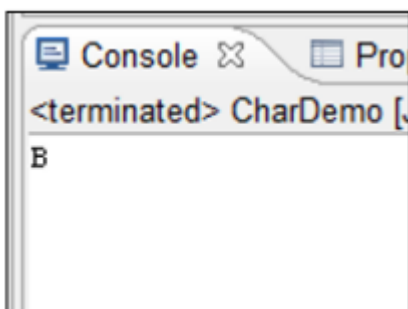
نوع داده ی *char* :

نوع داده ای که در جاوا برای ذخیره سازی کاراکتر ها استفاده میشود *char* نام دارد.

مثال ۴-۴ یک برنامه ساده که از نوع داده ی *char* استفاده میکند را نشان میدهد:

```
public class CharDemo {
    public static void main(String args[]) {
        char myLittleChar = 'b';
        char myBigChar = Character.toUpperCase(myLittleChar);
        System.out.println(myBigChar);
    }
}
```

خروجی حاصل از اجرای مثال ۴-۴ :

در خط ۳ متغیر *myLittleChar* تعریف شده و در ضمن با مقدار *b* مقدار

دهی شده است، دقت کنید که *b* میان دو تا تک کوتیشن قرار گرفته

است. در جاوا همیشه لیترال های *char* میان تک کوتیشن قرار میگیرند.

در خط ۴ متغیر *myBigChar* تعریف میگردد، و در مقدار دهی به آن ،

برنامه یک متد API را که *Character.toUpperCase* نام دارد فراخوانی میکند. متد

Character.toUpperCase همانطور که از نامش میتوان حدس زد، حرف را میگیرد و معادل *UpperCase*

(حروف-بزرگ) آن را باز میگرداند. که در اینجا متغیر *myLittleChar* که حاوی لیترال *b* میباشد را

گرفته ، و معادل حرف بزرگ (UpperCase) آن را که *B* میباشد باز میگرداند. این *B* بازگردانده شده در

myBigChar ذخیره میگردد.

توجه:

```
char mychar='Hadi'; //Error
```

اگر سعی کنید کدی مانند بالا بنویسید ، با خطا روبرو خواهید شد شما نمیتوانید، در یک زمان بیش از یک حرف در در متغیری از نوع *char* ذخیره کنید. اگر میخواهید کلمه یا جمله ای را در جاوا ذخیره کنید به چیزی به نام **String** نیاز خواهید داشت. (در مورد *string* در فصل های بعدی توضیح داده شده است).

نوع boolean :

یک متغیر نوع Boolean فقط دو مقدار را ذخیره میکند : true یا false .

مثال ۵-۴ : طریقه ی استفاده از متغیر بولین را روشن میسازد:

```
public class ElevatorFitter2 {  
    public static void main(String args[]) {  
        System.out.println("True or False?");  
        System.out.println("You can fit all ten of the");  
        System.out.println("Brickenchickerdectuplets");  
        System.out.println("on the elevator:");  
        System.out.println();  
        intweightOfAPerson = 150;  
        intelevatorWeightLimit = 1400;  
        intnumberOfPeople =  
            elevatorWeightLimit / weightOfAPerson;  
  
        booleanallTenOkay = numberOfPeople>= 10;  
        System.out.println(allTenOkay);  
    }  
}
```

```
True or False?
You can fit all ten of the
Brickchicker dectuplets
on the elevator:

false
```

خروجی حاصل از اجرای مثال ۵-۴ :

در مثال بالا در خط یازدهم، متغیر `allTenOkay` از نوع `boolean` می باشد. برای یافتن ارزش (مقدار)

`allTenOkay` برنامه‌چک میکند که آیا `numberOfPeople` بزرگتر تا مساوی ده است یا نه ؟

(سمبل `>=` نماد بزرگتر یا مساوی در جاوا میباشد).

`numberOfPeople >= 10` یک عبارت است. ارزش این عبارت به مقدار ذخیره شده در

`numberOfPeople` بستگی دارد. اما شما با نگاه کردن به کد برنامه میتوانید بفهمید که مقدار

`numberOfPeople` بزرگتر مساوی ده نیست. بنابراین ارزش عبارت `numberOfPeople >= 10` برابر با

`false` خواهد بود.

نکته : هر قسمت از برنامه های جاوا که ارزش (value) داشته باشد یک عبارت است.

در خط هفتم ، از `System.out.println()` استفاده شده ، درحالی که هیچ چیزی درون پارانتز های آن وجود

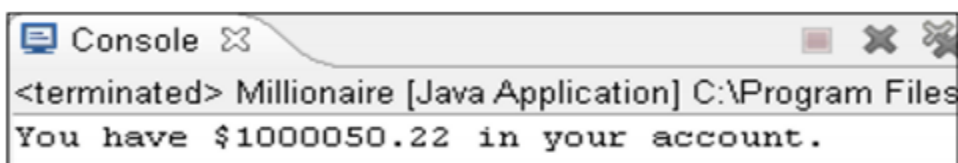
ندارد، این باعث میشود جاوا یک خط خالی ایجاد کند.

نوع داده های اعشاری در جاوا:

جاوا دارای دو نوع داده اعشاری اصلی می باشد: `float` و `double`. تفاوت اساسی این دو نوع این در این است که `double` دارای دقتی مضاعف نسبت به `float` می باشد و میتوانید اعداد اعشاری بزرگتری را در خود جا دهد. برای مشاهده ی محدوده ی مقادیر به جدول ۱-۴ رجوع کنید. برای روشن شدن مطلب به مثال ۲-۴

```
public class Millionaire {
    public static void main(String args[]) {
        double amountInAccount;
        amountInAccount = 50.22;
        amountInAccount = amountInAccount + 1000000.00;
        System.out.print("You have $");
        System.out.print(amountInAccount);
        System.out.println("in your account.");
    }
}
```

در زیر توجه کنید:

خروجی مثال ۲-۴:

در خط سوم، متغیر `amountInAccount` از نوع `double` تعریف شده است. در خط پنجم مقدار قبلی `amountInAccount` با **1000000** جمع شده و حاصل داخل `amountInAccount` قرار گرفته است.

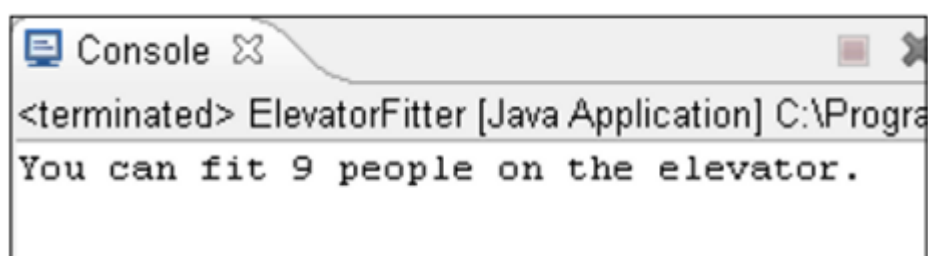
توجه کنید که F موجود در انتهای لیترال های ، برای مشخص کردن اینکه اینها از نوع float هستند به کار رفته اند، و این مقادیر از نوع هگزادسیمال نمی باشند.

نوع داده ای صحیح در جاوا :

جاوا دارای چهار نوع داده ای نوع صحیح اصلی را پشتیبانی میکند. محدوده مقادیر این انواع داده ای را میتوانید در جدول ۱-۴ مشاهده نمایید. توجه داشته باشید که در مواردی که مقدار متغیر در طول برنامه به طور مکرر تغییر میکند و یا از مقدار دقیق مقادیر این متغیرها در طول اطلاع ندارید ، بهتر است از نوع داده ای را استفاده کنید که به اندازه ی کافی بزرگ باشد تا احتمال سرریز (overflow) را به حداقل برسانید. جهت فهم بهتر به مثال ۳-۴ دقت نمایید

```
public class ElevatorFitter{  
    public static void main(String args){  
        int weightOfAPerson;  
        int elevatorWeightLimit;  
        int numberOfPeople;  
        weightOfAPerson = 150;  
        elevatorWeightLimit = 1400;  
        numberOfPeople =  
            elevatorWeightLimit / weightOfAPerson;  
        System.out.print("You can fit");  
        System.out.print(numberOfPeople);  
        System.out.println("people on the elevator.");  
    }  
}
```

خروجی حاصل از اجرای برنامه ی بالا:

در خط سوم متغیر `weightOfAPerson` از نوع `int` تعریف گردیده. سپس متغیر های `elevatorWeightLimit` و `numberOfPeople` از نوع `int` در خطوط بعدی تعریف شده است.

در خط هشتم ابتدا داخل پارانتز حساب میشود، یعنی اول عبارت `elevatorWeightLimit/PersonWeight` محاسبه شده و سپس نتیجه ی نهایی در متغیر `numberOfPeople` ذخیره میگردد.

انواع مرجع (Reference Types)

با ترکیب چیزی های ساده شما عناصر پیچیده تری را به دست می آورید. به طور مشابه چند نوع اصلی در

```
import javax.swing.JFrame;

public class ShowAFrame {

    public static void main(String args[]) {

        JFrame myFrame = new JFrame();

        String myTitle = "Blank Frame";

        myFrame.setTitle(myTitle);

        myFrame.setSize(300, 200);

        myFrame.setDefaultCloseOperation

            (JFrame.EXIT_ON_CLOSE);

        myFrame.setVisible(true);

    }

}
```

جاوا را میتوان با یکدیگر ترکیب کرد و انواع مرجع را به دست آورد. برای روشن سازی بهتر مطلب به مثال

۴-۶ را که در زیر آورده به دقت توجه کنید:

خروجی حاصل از برنامه ۴-۶:

در مثال ۴-۶ دو نوع مرجع تعریف گردیده است که هر دوی آنها در API جاوا تعریف شده اند. (اولی را که شما در بیشتر اوقات استفاده خواهید کرد) String نام دارد. نوع دیگر (که شما از آن در ساخت GUI ها استفاده خواهید کرد) JFrame نام دارد.

String گروهی از کاراکتر هاست، آن شبیه آن است که چندین مقدار char را در یک سطر داشته باشد. متغیر myTitle از نوع String اعلان گردیده و "Blank Frame" به آن تخصیص داده شده است. توجه داشته باشید که کلاس String در API جاوا اعلان شده است.

در برنامه های جاوا، علامت دابل کوتیشن در ابتدا و انتهای لیترال های String باید وجود داشته باشد.

JFrame در جاوا بسیار شبیه به window میباشد. (با این تفاوت که شما JFrame را بجای window فراخوانی میکنید).

سعی نکنید تمام خطوط مثال ۴-۶ تفسیر کنید. تنها چیزی که باید از این مثال یادگیرید، اعلان دو متغیر مرجع، یعنی myFrame از نوع JFrame و myTitle از نوع String میباشد. (در فصول بعدی در مورد دیگر خطوط این مثال توضیح داده خواهد شد).

نکته ی مهم دیگر آن هست که String و JFrame نام کلاس میباشند و در حالت کلی هر کلاس در جاوا

یک نوع مرجع میباشد. (در مورد کلاس های جاوا دو فصل های بعدی توضیح داده خواهد شد).

شما میتوانید متغیر یا نوع double را به صورت زیر اعلان کنید:

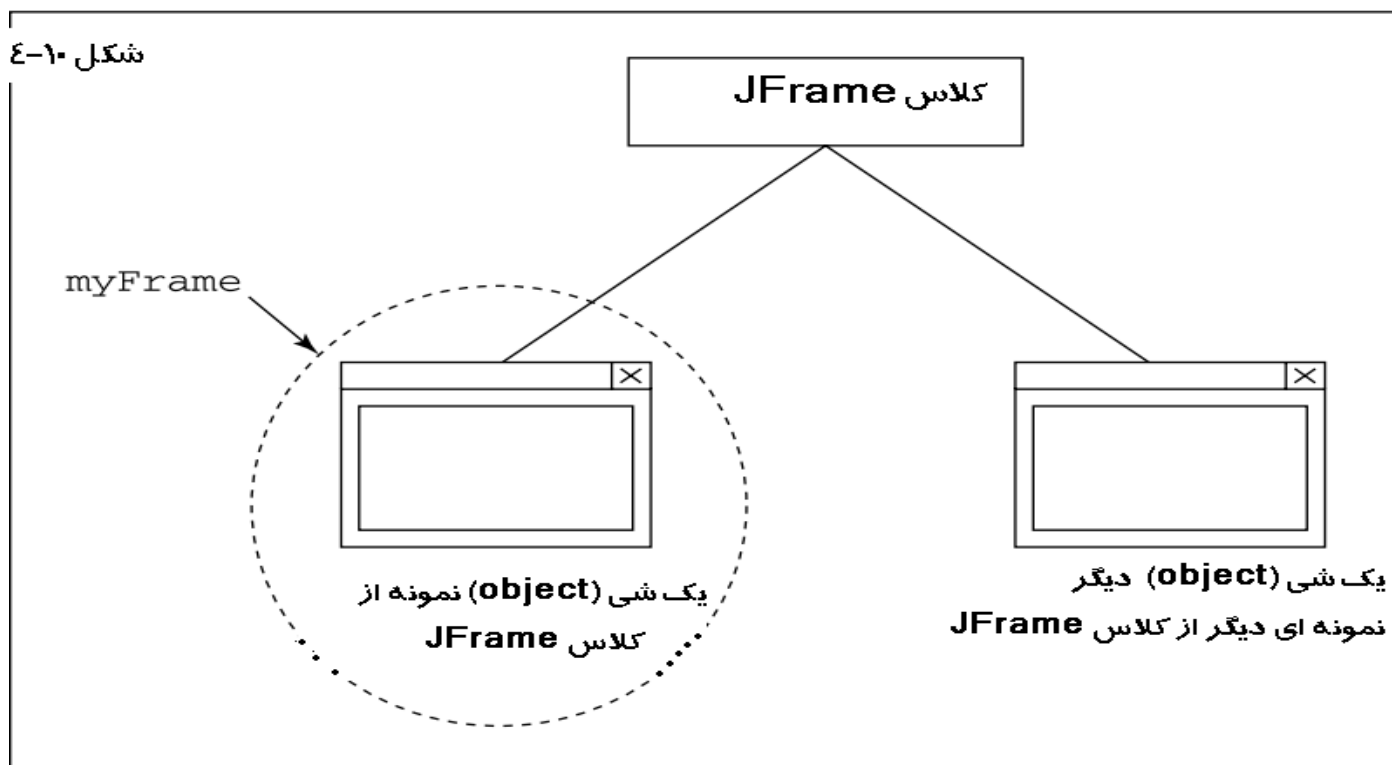
```
double amountInAccount;  
  
double amountInAccount = 50.22;
```

```
JFrame myFrame;  
  
JFrame myFrame = new JFrame();
```

شما همچنین میتوانید myframe را از نوع JFrame اختصاص دهید :

در شکل ۱۰-۴ متغیر myframe به مثال و نمونه ای از کلاس JFrame ارجاع میکند. (در فصول بعدی در مورد کلاس و شی به طور کامل توضیح داده خواهد شد).

شکل ۶-۴

در خط اول مثال ۶-۴ شما اعلان میکنید کف در این برنامه از javax.swing.JFrame در طول برنامه استفاده خواهید کرد. اگر خط یک را از برنامه ۶-۴ حذف کنید مجبور هستید هر جا که از JFrame استفاده میکنید، نام کامل javax.swing.JFrame را تکرار کنید. به درک بهتر برنامه زیر را با حذف خط اول از مثال ۶-۴ باید

```
public class ShowAFrame {
    public static void main(String args[]) {
        javax.swing.JFrame myFrame =
            new javax.swing.JFrame();

        String myTitle = "Blank Frame";
        myFrame.setTitle(myTitle);
        myFrame.setSize(3200, 200);
        myFrame.setDefaultCloseOperation
            (javax.swing.JFrame.EXIT_ON_CLOSE);
        myFrame.setVisible(true);
    }
}
```

برنامه را به شکل زیر تغییر دهید.

ایجاد مقادیر جدید با اعمال عملگرها (Creating New Values by Applying Operators) :

عملیات روی داده ها: مقدار یک متغیر ممکن است نتیجه ی یک عبارت محاسباتی و یا سایر عملیات روی داده ها باشد. برای انجام عملیات مختلف بر روی داده ها از **عملگر** ها استفاده میشود.

ابتدا برای توضیح کارکرد عملگرها محاسباتی در جاوا و اینکه از آن ها چگونه در برنامه هایمان استفاده کنیم به جدول زیر توجه نمایید

نوع عملگر	عملگر	نام عملگر	مثال	نتیجه
محاسباتی	*	ضرب	$5 * 4$	۲۰
	/	تقسیم	$10 / 4$	۲
	+	جمع	$2 + 5$	۷
	-	منها	$9 - 5$	۴
	%	باقیمانده	$5 \% 23$	۳

عملگرهای حسابی در جدول شرح داده شده اند نکته ای که نباید فراموش کرد این است حاصل تقسیم عدد صحیح بر عدد صحیح دیگری عدد صحیح خواهد بود. البته این نکته از جدول بالا هم قابل مشاهده است. حال برای روشن شدن هر چه بهتر عملگرهای حسابی با مثال ۷-۴ که در زیر آورده شده توجه نمایید:

```
import static java.lang.System.out;

public class MakeChange {

    public static void main(String args[]) {

        int total = 248;

        int quarters = total / 25;

        int whatsLeft = total % 25;

        int dimes = whatsLeft / 10;

        whatsLeft = whatsLeft % 10;

        int nickels = whatsLeft / 5;

        whatsLeft = whatsLeft % 5;

        int cents = whatsLeft;

        out.println("From" + total + "cents you get");

        out.println(quarters + "quarters");

        out.println(dimes + "dimes");

        out.println(nickels + "nickels");

        out.println(cents + "cents");

    }

}
```

خروجی مثال بالا :

```
From 248 cents you get
9 quarters
2 dimes
0 nickels
3 cents
```

به خط اول برنامه ی بالا توجه نمایید: `import static java.lang.System.out` آن را با خط اول مثال ۶-۴

`import javax.swing.JFrame;` مقایسه نمایید.

با اضافه نمودن `import static java.lang.System.out;` به مثال ۷-۴ کد برنامه کمی برای نوشتن آسانتر شده و حتی خواندن آن را نیز سهل میشود. بدین صورت که شما بجای `System.out.println` فقط از عبارت کوتاهتر `out.println` استفاده کرده اید.

باید توجه نمود شما میتوانید خط اول برنامه `import static java.lang.System.out` را حذف نموده و به جای عبارت `out.println` عبارت `System.out.println` را جایگزین آن نمایید.

ولی اما در مثال ۷-۴ کاری که برنامه انجام میدهد: خرد کردن پول ۲۴۸ سنتی به سکه های رایج در ایالات متحده یعنی :: ۱ سنتی ، ۵ سنتی (nickel) ، ۱۰ سنتی (dime) ، ۲۵ سنتی (quarter) میباشد. کلاس `MakeChange` کمترین تعداد سکه های که با آن ها میتوان یک ۲۴۸ سنتی را خرد کرد ارائه میدهد.

عملگرهای افزایش (increment) و کاهش (decrement) :

جاوا عملگرهای بسیار مرتبی دارد که کار را برای ما ساده میکند. عملگر افزایشی یک واحد افزایش و عملگر کاهشی یک واحد کم میکند. عملگر افزایشی را با دو تا بعلاوه (++) و عملگر کاهش را با دوتا منها (--) نشان خواهیم داد. برای آنکه بفهمید آن ها چگونه کار میکنند به چند تا مثال نیاز دارید.

```
import static java.lang.System.out;
```

```
public class preIncrementDemo {
```

```
    public static void main(String args[]) {
```

```
        int numberOfBunnies = 27;
```

```
        ++numberOfBunnies; ←
```

```
        out.println(numberOfBunnies); ←
```

```
        out.println(++numberOfBunnies); ←
```

```
        out.println(numberOfBunnies); ←
```

```
    }
```

```
}
```

numberOfBunnies

۲۸ میشود

۲۸ چاپ میشود

numberOfBunnies

۲۹ میشود و سپس ۲۹ چاپ میگردد

دوباره ۲۹ چاپ میشود

کارکرد این عملگر ها بستگی دارد که شما آن ها را کجای متغیر به کار برده باشید.. اگر آن را قبل از یک

متغیر به کار ببرید آن **preincrement** نامیده میشود. به مثال ۱۲-۴ توجه نمایید:

شما ++ را قبل از متغیر قرار میدهید و کامپیوتر قبل از اینکه از متغیر مورد نظر در یک عبارت دیگر استفاده

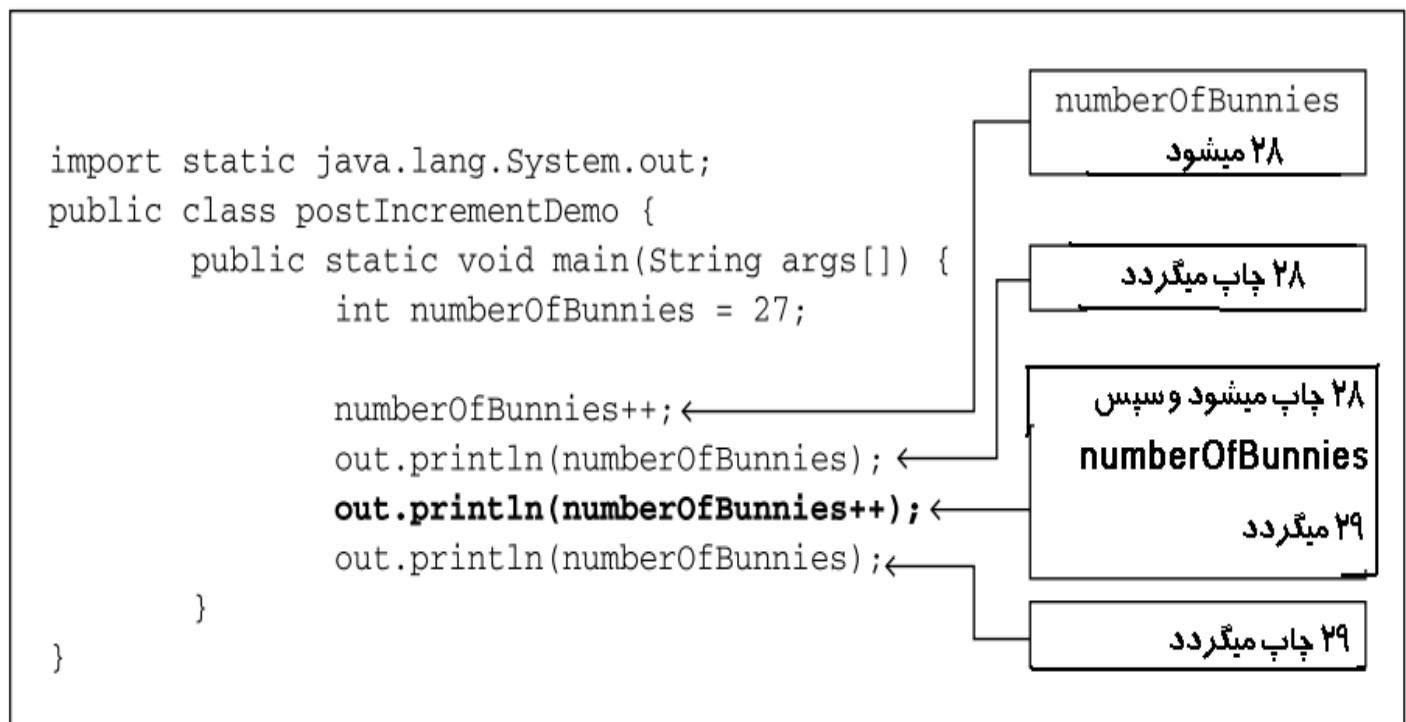
کند مقدار آن را یک واحد افزایش میدهد.

برای مثال در خط هفتم برنامه ابتدا numberOfBunnies یک واحد افزایش یافته و سپس چاپ میگردد.

ولی اگر عملگر افزایش یعد از متغیر قرار گیرد (postincrement)، نامیده میشود و ابتدا متغیر با همان

مقدار دز یک عبارت شرکت کرده و سپس افزایش صورت میگیرد. برای درک بهتر به مثال ۱۴-۴ توجه

نمایید:

نکته ای که ممکن است بی دقتی به آن موجب فاجعه شود نادیده گرفتن تفاوت مابین `preincrement` و `postincrement` میباشد و این به برنامه ی شما بستگی دارد که از کدام یک استفاده کنید.

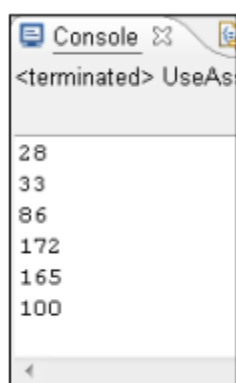
نکته ی ۱: در `predecrement` (`--numberOfBunnies`) کامپیوتر ابتدا یک واحد از متغیر کم کرده و بعد آن را در بقیه ی عبارت استفاده میکند.

نکته ۲: در `postdecrement` (`numberOfBunnies--`) کامپیوتر ابتدا متغیر را با مقدار قبلی در عبارت حساب کرده و سپس از مقدار آن یک واحد میکاهد.

عملگرهای تخصیص (Assignment Operators):

جاوا عملگرهای تخصیص گوناگونی دارد که شما میتوانید عملیات های جمع و تفریق و ضرب تقسیم و ... را انجام دهید. برای مثال در مثال پایین توجه کنید چگونه `+=5` به مقدار متغیر `numberOfBunnies` پنج واحد می افزاید. و یا چگونه `*=۲` مقدار `numberOfBunnies` را دوبرابر میکند..... برای آموزش عملکرد این عملگر ها به مثال ۸-۴ توجه نمایید :

```
public class UseAssignmentOperators {  
    public static void main(String args[]) {  
        int numberOfBunnies = 27;  
        int numberExtra = 53;  
        numberOfBunnies += 1;  
        System.out.println(numberOfBunnies);  
        numberOfBunnies += 5;  
        System.out.println(numberOfBunnies);  
        numberOfBunnies += numberExtra;  
        System.out.println(numberOfBunnies);  
        numberOfBunnies *= 2;  
        System.out.println(numberOfBunnies);  
        System.out.println(numberOfBunnies -= 7);  
        System.out.println(numberOfBunnies = 100);  
    }  
}
```


خروجی ::

دو خط آخر مثال ۸-۴ ویژگی های خاص عملگر هاس جاوا میباشد، شما میتوانید عملیات تخصیص در به عنوان بخشی از یک عبارت در جاوا انجام دهید. در خط سیزدهم عملگر ۷ واحد از numberOfBunnies می‌کاهد و مقدار

System.out.println numberOfBunnies از ۱۷۲ به ۱۶۵ کاهش پیدا میکند. و بعد با این مقدار جدید
فراخوانی میشود. و در خط چهاردهم نشان میدهد که تخصیص مقدار به یک متغیر میتواند خود بخشی از
یک عبارت بزرگتر باشد.

فصل ۳

Making Decisions (Java if Statements)

زمانی که شما در حال نوشتن برنامه های کامپیوتری هستید دائماً در معرض انتخاب مسیر برنامه قرار دارید - (آیا کاربر پسوردش را به درستی وارد کرده است؟ اگر بله، پس اجازه بده کاربر وارد سیستم شده و با آن کار کند. اگر خیر، پس به کاربر اجازه ی ورود نده). پس شما در برنامه های جاوا به راهی برای شاخه شاخه کردن برنامه و انتخاب بین شاخه ها احتیاج دارید. خوشبختانه جاوا برای این منظور راه حلی دارد که عبارات if نامیده میشوند.

ابتدا یک مثال زده و سپس از روی مثال زیر عبارات if و چند مبحث دیگر را توضیح خواهیم داد.

مثال ۱-۵ ::

```
import static java.lang.System.out;

import java.util.Scanner;

import java.util.Random;

public class GuessingGame {

    public static void main(String args[]) {

        Scanner keyboard = new Scanner(System.in);

        out.print("Enter an int from 1 to 10: ");

        int inputNumber = keyboard.nextInt();

        int randomNumber = new Random().nextInt(10) + 1;

        if (inputNumber == randomNumber) {

            out.println("*****");

            out.println("*You win.*");

            out.println("*****");

        } else {

            out.println("You lose.");

            out.print("The random number was ");

            out.println(randomNumber + ".");

        }

        out.println("Thank you for playing.");

        keyboard.close();

    }

}
```

خروجی مثال ۵-۱ :

```

Enter an int from 1 to 10: 2
*****
*You win.*
*****
Thank you for playing.

Enter an int from 1 to 10: 4
You lose.
The random number was 10.
Thank you for playing.

```

برنامه ۵-۱ یک بازی ساده است. یک عدد حدسی را از کاربر گرفته و سپس یک عدد تصادفی مابین ۱ تا ۱۰ تولید میکند. اگر عدد وارد شده توسط کاربر با عدد تصادفی تولید شده توسط برنامه یکسان باشد، کاربر برنده شده و در غیر این صورت بازنده است و برنامه به کاربر میگوید که عدد تصادفی چه بوده است.

کنترل کلید های فشار داده شده از کیبورد:

به این تکه کد که برشی از مثال ۵-۱ است دقت نمایید :

```

import java.util.Scanner;

Scanner keyboard = new Scanner(System.in);

int inputNumber = keyboard.nextInt();

```

این شبه کد هر عددی که کاربر از طریق کیبورد وارد کند را گرفته و در خط سوم آن را در متغیر inputNumber قرار میدهد. زمانی که شما میخواهید از کیبورد داده ای را دریافت کنید دو خط اول را فقط یکبار در برنامه قرار میدهید. بعدا در برنامه تان، هر زمان که نیاز باشد کاربر داده ی int ای را تایپ

کند باید کدی همانند خط سوم از شبه کد بالا که شامل فراخوانی `nextInt` باشد را بنویسید . تا داده ای

```
import java.util.Scanner;

Scanner readingThingie = new Scanner(System.in);

int valueTypedIn = readingThingie.nextInt();
```

وارد شده از کیبورد گرفته شده و در متغیر مورد نظر ذخیره شود.

تمام کلمات موجود در شبه کد سه خطی بالا بجز دوتای آن ها جزئی از جاوا بوده و در جاوا موجود میباشند. آن دو نامی که من از خودم انتخاب کردم `inputNumber` و `keyboard` میباشد. پس برای روشن تر ساختن موضوع شبه کد بالا را فقط در از جنبه ی نام هایی که خودم انتخاب کردم تغییر میدهم :

من نمیخواهم تمام مفاهیم و جزئیات مثال ۱-۵ را توضیح بدهم ولی ذکر چند نکته ضروری ست :

نکته ۱ : وقتی `import java.util.Scanner` را به کار بردید از کلمه ی کلیدی `static` استفاده نمیکنید. ولی وقتی `import java.lang.System.out` را به کار بردید از کلمه ی کلیدی `static` استفاده کردید. این امر به این خاطر است که `Scanner` نام کلاس است. در حالی که `System.out` نام هیچ کلاسی در جاوا نیست.

نکته ی ۲ : معمولاً (روی کامپیوتر های رومیزی و لب تاب ها) کلمه ی `System.in` برای استفاده کیبورد به کار میرود.

نکته ی ۳ : زمانی که شما انتظار دارید کاربر مقدار عددی صحیحی را وارد نماید از `nextInt()` استفاده کنید. اگر انتظار دارید مقداری اعشاری وارد نماید از `nextDouble()` استفاده نمایید. اگر انتظار دارید یکی از مقادیر درست یا غلط را وارد نماید از `nextBoolean()` استفاده نمایید. اگر انتظار دارید که کاربر کلماتی نظیر `Hadi, Java, Computer` و... را وارد نماید از `next()` استفاده نمایید.

نکته ۴: شما میتوانید چندین مقدار را از طریق کیبورد یکی پی از دیگری دریافت نمایید. برای این کار از `keyboard.nextInt()` چندین بار استفاده نمایید.

نکته ۵: زمانی که شما از Scanner جاوا استفاده میکنید، شما باید بعد از آخرین فراخوانی `nextInt` ، متد `close` را فراخوانی نمایید. مانند خط بیست و سوم از مثال ۱-۵.

ایجاد کردن مقادیر تصادفی

رسیدن به مقادیر واقعی تصادفی به طور شگفت آوری مشکل است. یک کامپیوتر در تولید مقادیر تصادفی ممکن است به نظر رسد که واقعا دارد مقادیر تصادفی تولید میکند. ولی در انتها تنها چیزی که به آن گفته شده را انجام میدهد و این یک فشن و روش کاملا قطعی ست نه تصادفی.

پس در مثال ۱-۵ زمانی که کامپیوتر کد زیر را اجرا میکند:

```
import java.util.Random;

int randomNumber = new Random().nextInt(10) + 1;
```

به نظر مقادیر و تصادفی مابین ۱ تا ۱۰ تولید میکند ولی این مقادیر دراصل، واقعا تصادفی نیستند. کامپیوتر فقط از دستور العمل های داد شده به آن پیروی میکند.

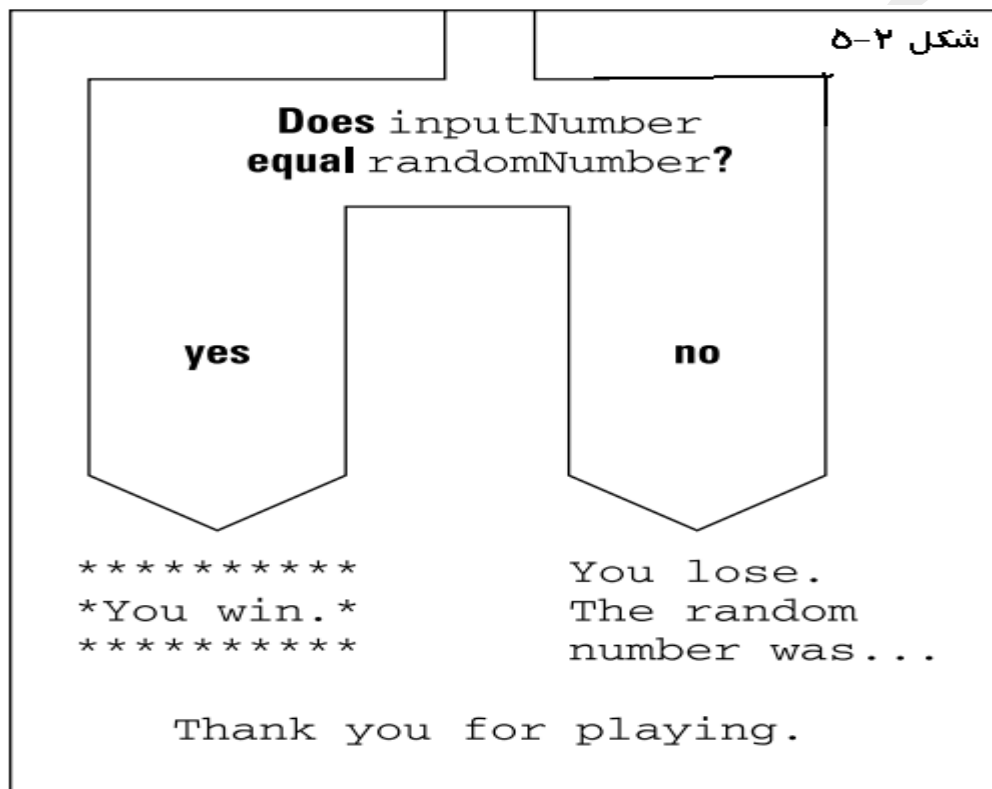
نگران نباشید که `new Random().nextInt` چه معنی میدهد. هدف از مثال ۱-۵ یادگیری یک سری مباحث مورد نظر این فصل میباشد. اگر معنی برخی کدها را در مثال هایی که می آوریم جای نگرانی نیست. چون برخی از این کدها و مفاهیم و فصول بعدی توضیح داده خواهد شد.

دستورات انتخابی :

همان طور که در مثال ۵-۱ مشاهده میکنید عبارت `if` یک انشعاب در برنامه را نشان میدهد. کامپیوتر فقط یکی از دو شاخه را انتخاب خواهد کرد شاخه `You win` یا شاخه `You lose` را. کامپیوتر یکی از دو شاخه را با تست کردن درست یا غلط بودن شرط ، انتخاب خواهد کرد. شرطی که تست خواهد شد :

```
inputNumber == randomNumber
```

شکل ۵-۲ دستور `if` را به صورت گرافیکی نشان میدهد :

همانطور که از شکل پیداست. یک عبارت `if` شبیه یک انشعاب و شاخه شاخه شدن در یک مسیر و راه میباشد.

آیا `inputNumber` با `randomNumber` برابر است ؟ اگر شرط درست باشد ، برنامه بلوک مابین شرط و کلمه `else` را اجرا خواهد کرد. اما اگر شرط نادرست باشد کامپیوتر بلوک بعد از کلمه `else` را اجرا

خواهد نمود. به هر حال کامپیوتر آخرین فراخوانی `println` را اجرا خواهد کرد و `Thank you for playing` را نمایش خواهد داد.

علامت == (The double equal sign):

علامت مساوی = برای تخصیص یک لیترال به یک متغیر یا تخصیص مقدار یک متغیر به یک متغیر دیگر و.... به کار میرود. در حال که علامت دو تا مساوی == برای مقایسه ی دو مقدار به کار برده میشود تا بفهمیم که آیا آنها دارای مقداری یکسان اند یا خیر ؟

کاربرد if بدون else

به مثال ۱-۵ دوباره نگاهی بیاندازید، شاید نخواهید به کاربر بگویید که او باخته است. در این صورت باید مثال

۱-۵ را به صورت زیر ویرایش کنید مثال ۲-۵:

```
import static java.lang.System.in;
import static java.lang.System.out;
import java.util.Scanner;
import java.util.Random;

public class DontTellThemTheyLost {
    public static void main(String args[]) {
        Scanner keyboard = new Scanner(in);
        out.print("Enter an int from 1 to 10: ");
        int inputNumber = keyboard.nextInt();
        int randomNumber = new Random().nextInt(10) + 1;
        if (inputNumber == randomNumber) {
            out.println("*You win.*");
        }
        out.println("That was a very good guess :-)");
        out.print("The random number was ");
        out.println(randomNumber + ".");
        out.println("Thank you for playing.");
        keyboard.close();
    }
}
```

خروجی مثال ۵-۲:

```
Enter an int from 1 to 10: 4
*You win.*
That was a very good guess :-)
The random number was 4.
Thank you for playing.
```

```
Enter an int from 1 to 10: 4
That was a very good guess :-)
The random number was 6.
Thank you for playing.
```

مثال ۵-۲ بخش else ندارد اگر inputNumber با

randomNumber برابر باشد برنامه You win را چاپ

خواهد نمود در غیر این صورت برنامه You win را چاپ

نخواهد کرد.

ایجاد شرط با عملگر های مقایسه ای و منطقی :

جاوا عملگر ها و ابزار های بسیار فراوانی برای نیاز های متنوع شما در ایجاد شرط دارد. در این بخش قصد داریم به این موضوع بپردازیم.

جدول ۵-۱ به شما نشان میدهد که چگونه ی میتوانی از عملگر های مقایسه ای برای مقایسه یک چیز با دیگری استفاده کنید.

جدول ۵-۱		عملگر های مقایسه ای
نماد عملگر	معنا	مثال
==	برابر است با	numberOfCows == 5
!=	برابر نیست با	buttonClicked != panicButton
<	کوچک تر است از	numberOfCows < 5
>	بزرگتر است از	myInitial > 'B'
<=	کوچکتر مساوی است	numberOfCows <= 5
>=	بزرگتر مساوی است	myInitial >= 'B'

مقایسه ی اشیاء (Comparing objects)

زمانی که شما کار کردن با اشیاء را شروع کردید، شما خواهید دانست که میتوانید از `==` و `!=` برای مقایسه ی اشیاء با یکدیگر استفاده کنید. برای مثال یک دکمه که شما روی نمایشگر کامپیوتر می بینید یک شیء است. شما میتوانید با نوشتن یک برنامه جویا شوید که آیا یک چپ کلیک روی دکمه خاص روی نمایشگر کامپیوتر اتفاق است یا نه؟ شما میتوانید این کار را با استفاده از عملگر های کیفیت جاوا (Java's equality operator) انجام دهید.

```
if (e.getSource() == bCopy) {
    clipboard.setText(which.getText());
}
```

اما برای مقایسه دو `String` باید توجه داشته باشید که، هنگام این مقایسه استفاده از `==` بدین معنی است که "آیا این `String` دقیقا در محلی از حافظه که `String` دیگر قرار دارد، ذخیره شده است". معمولا شما چنین خواسته اس ندارید. . حال برای پرسیدن اینکه "آیا این `String` دقیقا همان کاراکترهایی را دارد که `String` دیگر دارا میباشد" یک متد به اسم `equals` وجود دارد که در `API (Application Programming Interface)` تعریف گردیده است. `equals` دو `String` را مقایسه می مند که ببیند که آیا آن ها کاراکتر های یکسانی دارند یا خیر؟ به مثال ۳-۵ توجه نمایید .

در مثال ۳-۵ `keyboard.next()` فراخوانی شده و هر چیزی که کاربر روی کیبورد کامپیوتر تایپ کند را گردآوری میکند. سپس کلمه ی تایپ شده را در متغیری به نام `password` ذخیره میکند. و در نهایت با استفاده از `if` تفاوت `==` و متد `equals` نشان داده می شود.

در فراخوانی متد `equals` مهم نیست که کدام `String` داخل پارانتز و کدام یک قبل از نقطه باشد ، برای مثال میتوانستیم بخط بیست و دم را به شکل زیر نیز بنویسیم:

```
if ("swordfish".equals(password))
```

که در این صورت معنی و کارکرد برنامه ۳-۵ هیچ تغییری نمیکرد.

```
import static java.lang.System.*;
import java.util.Scanner;
public class CheckPassword {
    public static void main(String args[]) {
        out.print("What's the password?");
        Scanner keyboard = new Scanner(in);
        String password = keyboard.next();
        out.println("You typed >>" + password + "<<");
        out.println();
        if (password == "swordfish") {
            out.println("The word you typed is stored");
            out.println("in the same place as the real");
            out.println("password. You must be a");
            out.println("hacker.");
        } else {
            out.println("The word you typed is not");
            out.println("stored in the same place as");
            out.println("the real password, but that's");
            out.println("no big deal.");
        }
        out.println();
        if (password.equals("swordfish")) {
            out.println("The word you typed has the");
            out.println("same characters as the real");
            out.println("password. You can use our");
            out.println("precious system.");
        } else {
            out.println("The word you typed doesn't");
            out.println("have the same characters as");
            out.println("the real password. You can't");
            out.println("use our precious system.");
        }
        keyboard.close();
    }
}
```

```
What's the password? swordfish
You typed >>swordfish<<
```

```
The word you typed is not
stored in the same place as
the real password, but that's
no big deal.
```

```
The word you typed has the
same characters as the real
password. You can use our
precious system.
```

خروجی مثال ۵-۳:

در اولین خط برنامه ۵-۳ یک راه تنبلی را نشان میدهد شما با نوشتن `import static java.lang.System.*` یک راه سهل و آسان را انتخاب کرده اید، این یک خط تقریباً معادل ۳۰ عدد `import` جداگانه ی دیگر مانند `System.in`، `System.out`، `System.err`، `System.nanoTime` و..... میباشد. کاربرد این نوع به کاربردن `*`(ستاره) در برنامه های بزرگ است که باعث کوتاه تر شدن کد برنامه خواهد شد.

عملگرهای منطقی در جاوا

جاوا تعدادی عملگر برای کار ی تست مقادیر منطقی دارد که در جدول زیر نشان داده شده اند:

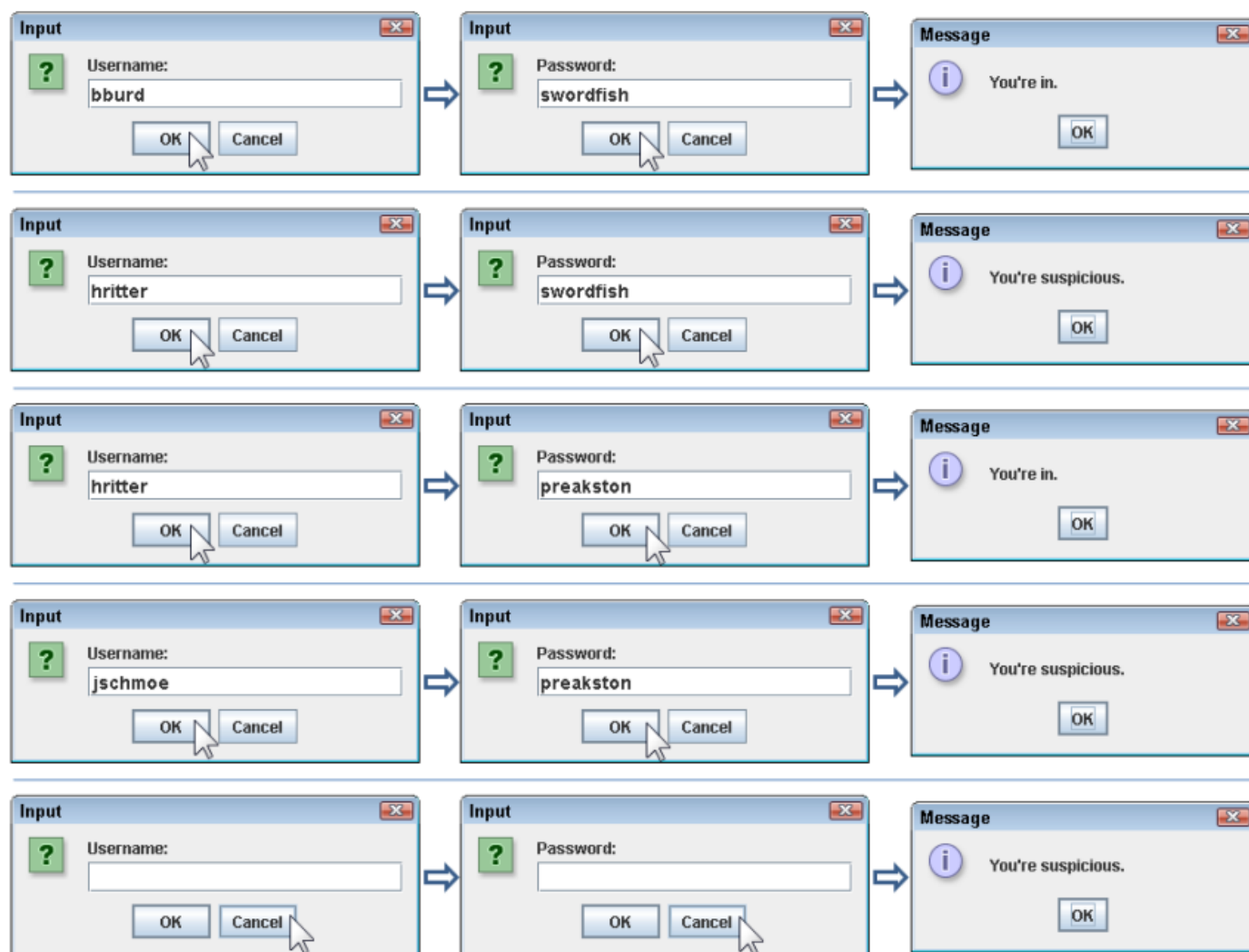
جدول ۵-۲			عملگرهای منطقی
نماد عملگر	معنا	مثال	
<code>&&</code>	و	<code>5 < x && x < 10</code>	
<code> </code>	یا	<code>x < 5 10 < x</code>	
<code>!</code>	نقیض (نه منطقی)	<code>!password.equals("swordfish")</code>	

شما میتوانید از این عملگر ها در شرط ها به طور مهربانه ای استفاده کنید. به مثال ۵-۴ دقت نمایید:

حاصل اجرای چندین بار مثال ۴-۵ در زیر نشان داده شده است ، زمانی که یوزرنیم bburd و پسورد swordfish می باشد و یا زمانی که یوزرنیم hritter و پسورد preakston می باشد. کاربر پیام مناسب را که نشان می دهد یوزرنیم و پسورد صحیح هستند را دریافت میکند، در غیر این صورت پیامی مبنی در نامعتبر بودن یوزرنیم و پسورد دریافت میکند.

```
import javax.swing.JOptionPane;
public class Authenticator {
    public static void main(String args[]) {
        String username =
        JOptionPane.showInputDialog("Username:");
        String password =
        JOptionPane.showInputDialog("Password:");
        if (
            username != null && password != null &&
            (
                (username.equals("bburd") &&
                password.equals("swordfish")) ||
                (username.equals("hritter") &&
                password.equals("preakston"))
            )
        ) {
            JOptionPane.showMessageDialog
            (null, "You're in.");
        } else {
            JOptionPane.showMessageDialog
            (null, "You're suspicious.");
        }
    }
}
```

خروجی حاصل از اجرای مثال 4-5 :

مثال ۵-۴ یک روش تازه را برای گرفتن ورودی از کاربر نشان میدهد. روس صفحه نمایش یک کادر پیام (دیالوگ) مبنی در درخواست از کاربر برای وارد کردن ورودی، نشان داده می شود.

```
String password = JOptionPane.showInputDialog("Password:");
```

در مثال ۵-۴ دوبار از `JOptionPane.showInputDialog` استفاده شده است. یک بار برای گرفتن یوزرنیم و دیگر بار برای گرفتن پسورد. برای مثال `JOptionPane.showInputDialog("Username")` یک کادر محاوره ای (دیالوگ) شامل فیلدی برای وارد کردن متن و نیز دکمه های `OK` و `Cancel` به نمایش در می

آورد. زمانی که کاربر بروی OK کلیک می نماید. کامپیوتر هر آنچه که در فیلد متن وارد شده را داخل یک متغیر قرار می دهد.

حال به قسمت دوم ، خط یازدهم برنامه دقت نمایید:

```
JOptionPane.showMessageDialog (null, "You're in.");
```

این خط نیز یک کادر محاوره ای (دیالوگ) نمایش می دهد با این تفاوت که هیچ فیلد متنی برای وترد کردن اطلاعات وجود ندارد. نام JOptionPane در API جاوا درون چیزی که javax.swing نامیده میشود، تعریف شده است. دلیل وجود خط اول نیز همین موضوع است.

در مثال بالا JOptionPane.showInputDialog به زیبایی کار میکند زیرا کاربر یوزرنیم و پسورد را به صورت رشته ای از کاراکترها وارد میکند. اگر شما میخواهد کاربر مقدار int را وارد کند باید چیزی شبیه

```
intnumberOfCows = Integer.parseInt(JOptionPane. showInputDialog("How many cows?"))
```

تایپ کنید. ویا برای دریافت کردن مقدار double از کار بر باید چیزی شبیه به زیر را تایپ کنید.

```
doublefractionOfHolsteins = Double. parseDouble(JOptionPane.showInputDialog("Holsteins:"))
```

توجه داشته باشید که username != null به این معنی ست که یوزرنیم تهی نیست، یا اینکه یوزنیم دارای یک مقدار است.

توجه : دو عبارات `username != null` و `password != null` اختیاری نیستند. اگر شما آن ها را از برنامه حذف کنید و سپس برنامه را اجرا کنید و در کادر ظاهر شده روی `Cancel` کلیک کنید برنامه مقابل چشمانتان خطای `NullPointerException` را میگیرد. برای تمرین این خطوط را حذف کرده و دوباره برنامه را اجرا کنید تا عملاً با این نوع خطا آشنا شوید.

کاربرد کلمه ی کلیدی `null` در خطوط دهم و یازدهم کاملاً متفاوت است، فراخوانی `showMessageDialog` به جاوا میگوید که یک کادر محاوره ای (دیالوگ) جدید ایجاد کند. کلمه `null` بر این موضوع اشاره میکند که کادر محاوره ای جدید بر روی هیچ یک از کادر های محاوره ای قبلی سبز نشود.

ساخت if های تودرتو

در جاوا می توان از یک `if` داخل `if` دیگر استفاده کرد. به مثال ۵-۵ دقت کنید :

```
import static java.lang.System.out;
import java.util.Scanner;

public class Authenticator2 {
    public static void main(String args[]) {
        Scanner keyboard = new Scanner(System.in);
        out.print("Username: ");
        String username = keyboard.next();
        if (username.equals("bburd")) {
            out.print("Password: ");
            String password = keyboard.next();
            if (password.equals("swordfish")) {
                out.println("You're in.");
            } else {
                out.println("Incorrect password");
            }
        } else {
            out.println("Unknown user");
        }
        keyboard.close();
    }
}
```

خروجی حاصل از چندین بار اجرای مثال ۵-۵:

```
Username: bburd
Password: swordfish
You're in.

Username: bburd
Password: catfish
Incorrect password

Username: jschmoe
Unknown user
```

شما برای وارد شدن باید هر دوی یوزرنیم و پسورد را درست وارد کنید.

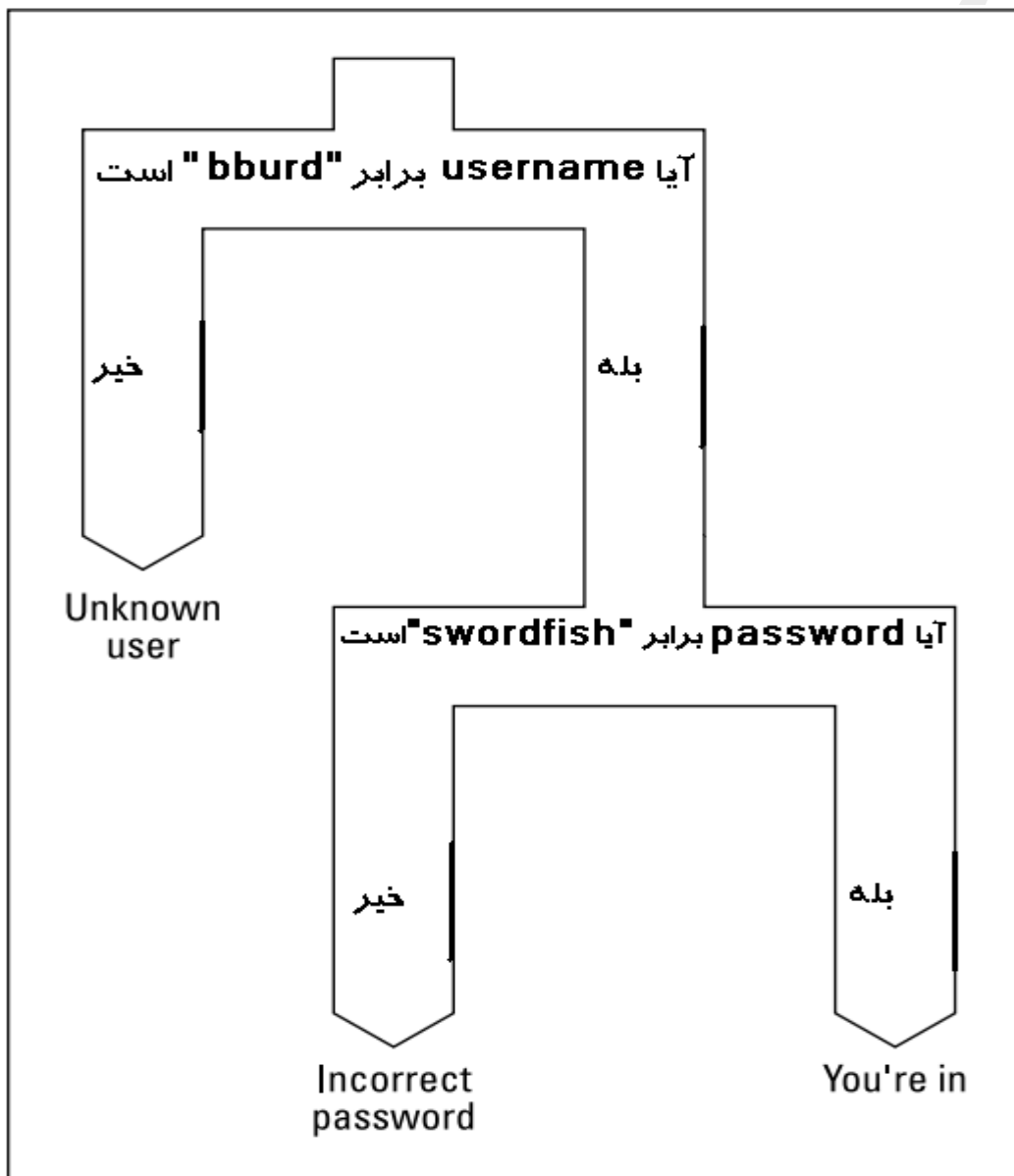
به عبارتی دیگر هر دو شرط if باید درست باشد). شرط اول درستی

یوزرنیم را بررسی میکند. شرط دوم درستی پسورد را بررسی میکند. اگر شما

اولین شرط (یوزنیم) را درست وارد کنید. شما به سوی if دیگری که شرط

دوم (پسورد) را بررسی میکند پیش روی میکنید. در اولین if شرط (یوزنیم) را نادرست وارد کنید، هرگز

شرط if دوم (پسورد) از شما پرسیده نخواهد شد.

برای درک بهتر

موضوع به نمودار

گرافیکی ۵-۷ دقت کنید :

البته این مثال فقط برای یادگیری if های تو در تو آورده شده و شاید در کاربرد آن در عمل باید کمی تغییرات روی آن انجام دهیم: ۱- پسورد وارد شده توسط کاربر به صورت ستاره دار نشان داده نمیشود. این امنیت را پایین می آورد ۲- هیچ گونه عمل کدگذاری (encrypting) روی پسورد انجام نمیشود. ۳- کبه کاربران غیر قانونی که سعی در وارد شدن به سیستم دارند نشان داده میشود که کدام یک از username یا پسورد را اشتباه وارد میکنند.....هدف از گفتن این مسائل فقط آشنا کردن شما بود و قصد پیاده کردن این مسائل را در این فصل نداریم.

Switch در جاوا

وقتی که قصد داریم از تعداد زیادی گزینه فقط یک مورد آنها را انتخاب کنیم دستور switch کاربرد دارد
ابتدا به مثال ۶-۵ دقت نمایید :

```
import static java.lang.System.out;
import java.util.Scanner;
public class JustSwitchIt {
    public static void main(String args[]) {
        Scanner keyboard = new Scanner(System.in);
        out.print("Which verse? ");
        int verse = keyboard.nextInt();
        switch (verse) {
            case 1:
                out.println("That's because he has no brain.");
                break;
            case 2:
                out.println("That's because he is a pain.");
                break;
            case 3:
                out.println("Cause this is the last refrain.");
                break;
            default:
                out.println("No such verse. Please try again.");
                break;
        }
        out.println("Ohhhhhhhh . . .");
        keyboard.close();
    }
}
```

```
Which verse? 2
That's because he is a pain.
Ohhhhhhhh. . . .

Which verse? 6
No such verse. Please try again.
Ohhhhhhhh. . . .
```

. ابتدا کاربر یک عدد مانند عدد ۲ را وارد میکند. سپس

برنامه به ابتدای عبارت switch یعنی خط هشتم میرسد.

کامپیوتر مقدار متغیر verse را بررسی میکند. بعد از آنکه

کامپیوتر تشخیص داد که مقدار متغیر verse عدد ۲ است. هر یک از case های عبارت switch را بررسی

میکند. عدد ۲ با اولین case مطابقت ندارد. پس کامپیوتر به case دوم حرکت میکند.. مقدار متغیر verse

با مقدار case دوم مطابقت دارد پس کامپیوتر دستوری که بلافاصله بعد از case دوم میآید را اجرا

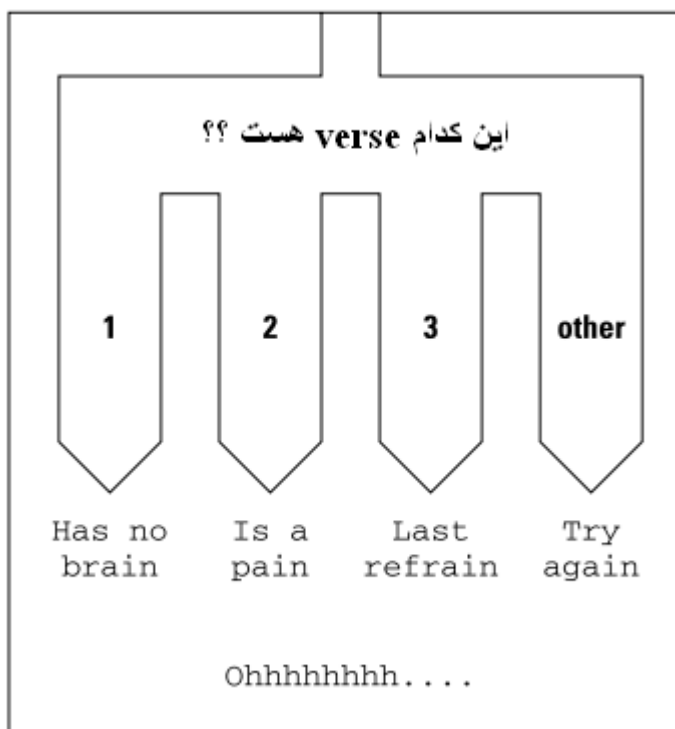
میکند.

حال case دوم دارای 2 دستور است که اولی That's because he is a pain. را نمایش میدهد. و دومی

دستور break است. زمانی که کامپیوتر به دستور break میرسد، برنامه از switch خارج شده و به

اولین دستور بعد switch که در اینجا out.println("*****") میباشد میرسد. شکل

۵-۹:

حال اگر دستور break را حذف کنیم چه اتفاقی

می افتد؟؟ در این صورت دستورات تمام case

های بعدی نیز اجرا خواهند شد.

مثلا اگر break را از case دوم حذف کنیم بعد از نمایش That's because he is a pain برنامه از switch خارج نشده و Cause this is the last refrain نیز نمایش داده خواهد شد. خوب با توجه با این نکته break موجود در default اجباری نیست. اما فراموش کردن break در انتهای هر case یک خطای رایج در برنامه نویسی است. برای که شما با عواقب ناخوشایند این فراموشی آشنا شوید به مثال ۵-۷ دقت کنید.

```
import static java.lang.System.out;
import java.util.Scanner;
public class FallingForYou {
    public static void main(String args[]) {
        Scanner keyboard = new Scanner(System.in);
        out.print("Which verse? ");
        int verse = keyboard.nextInt();
        switch (verse) {
            case 3:
                out.print("Last refrain, ");
                out.println("last refrain,");
            case 2:
                out.print("He's a pain, ");
                out.println("he's a pain,");
            case 1:
                out.print("Has no brain, ");
                out.println("has no brain,");
        }
        out.println("In the rain, in the rain.");
        out.println("Ohhhhhhhh...");
        out.println();
        keyboard.close();
    }
}
```

خروجی حاصل :

```
Which verse? 1
Has no brain, has no brain,
In the rain, in the rain.
Ohhhhhhhh...
```

```
Which verse? 2
He's a pain, he's a pain,
Has no brain, has no brain,
In the rain, in the rain.
Ohhhhhhhh...
```

```
Which verse? 3
Last refrain, last refrain,
He's a pain, he's a pain,
Has no brain, has no brain,
In the rain, in the rain.
Ohhhhhhhh...
```

```
Which verse? 6
In the rain, in the rain.
Ohhhhhhhh...
```

همانطور که مشاهده میکنید. ما ۳ را وارد کردیم ، که عدد ۳ با اولین case مطابقت دارد و دستورات اولین case اجرا میشود , ولی چون break را فراموش کردیم، دستورات case های بعدی هم به ترتیب اجرا شده اند.

Switch جدید و بهبود یافته

در مثال های ۵-۶ و ۵-۷ ، متغیر verse (از نوع int) دستور switch را به یکی از case ها هدایت میکند... یک متغیر int داخل دستور switch در همه ورژن های جاوا کار میکند- در ورژن های قدیمی جاوا، فقط انواع char و تعداد کمی از انواع دیگر داخل دستور switch کار میکردند- اما اگر شما از جاوا ۷ با نسخه های جدید تر استفاده میکنید، میتوانید از مقادیر String داخل switch برای انتخاب و اجرای یکی از case ها استفاده کنید. اگر شما از جاوا برای ایجاد اپلیکیشن های Android استفاده میکنید توجه کنید که در جاوا ۶ و کلیه ورژن های قدیمی جاوا ، شما نمی توانید برای پرش میان case ها داخل دستور switch ، از مقادیر string استفاده نمایید. به مثال ۸-۵ دقت کنید

```
import static java.lang.System.out;
import java.util.Scanner;
public class SwitchIt7 {
    public static void main(String args[]) {
        Scanner keyboard = new Scanner(System.in);
        out.print("Which verse (one, two or three)? ");
        String verse = keyboard.next();
        switch (verse) {
            case "one":
                out.println("That's because he has no brain.");
                break;
            case "two":
                out.println("That's because he is a pain.");
                break;
            case "three":
                out.println("Cause this is the last refrain.");
                break;
            default:
                out.println("No such verse. Please try again.");
                break;
        }
        out.println("Ohhhhhhhh. . .");
        keyboard.close();
    }
}
```

```
Which verse (one, two or three)? two
That's because he is a pain.
Ohhhhhhhh. . .
```

خروجی :

فصل ۷

تکرار دستور العمل ها بارها و بارها (دستور while در جاوا)

در اینجا یک بازی حدس زدن برای شما مثال زده شده است. کامپیوتر اعداد تصادفی از یک تا ده تولید میکند. و سپس کامپیوتر از شما میخواهد که اعداد را حدس بزنید اگر حدس شما اشتباه بود بازی ادامه می یابد، و چنانچه حدس شما درست باشد بازی خاتمه می یابد. سپس با استفاده از ایم مثال به توضیح حلقه ی while خواهیم پرداخت. مثال ۱-۶ :

```
import static java.lang.System.out;
import java.util.Scanner;
import java.util.Random;
public class GuessAgain {
    public static void main(String args[]) {
        Scanner keyboard = new Scanner(System.in);
        int numGuesses = 0;
        int randomNumber = new Random().nextInt(10) + 1;
        out.println("      *****      ");
        out.println("Welcome to the Guessing Game");
        out.println("      *****      ");
        out.println();
        out.print("Enter an int from 1 to 10: ");
        int inputNumber = keyboard.nextInt();
        numGuesses++;
        while (inputNumber != randomNumber) {
            out.println();
            out.println("Try again...");
            out.print("Enter an int from 1 to 10: ");
            inputNumber = keyboard.nextInt();
            numGuesses++;
        }
        out.print("You win after ");
        out.println(numGuesses + " guesses.");
        keyboard.close();
    }
}
```

خروجی مثال ۱-۶:

```

*****
Welcome to the Guessing Game
*****

Enter an int from 1 to 10: 2

Try again...
Enter an int from 1 to 10: 5

Try again...
Enter an int from 1 to 10: 8

Try again...
Enter an int from 1 to 10: 3
You win after 4 guesses.

```

در این خروجی کامپیوتر یک عدد تصادفی تولید کرده و از کاربر خواسته و عدد تولید شده را حدس بزند، کاربر در اولین حدس خود اشتباه میکند. ولی در تلاش دوم عدد تصادفی را به درستی

حدس میزند. و پیام You Win را دریافت میکند، توجه کنید که به ازای هر حدس متغیر numGuesses یک واحد افزایش می یابد.

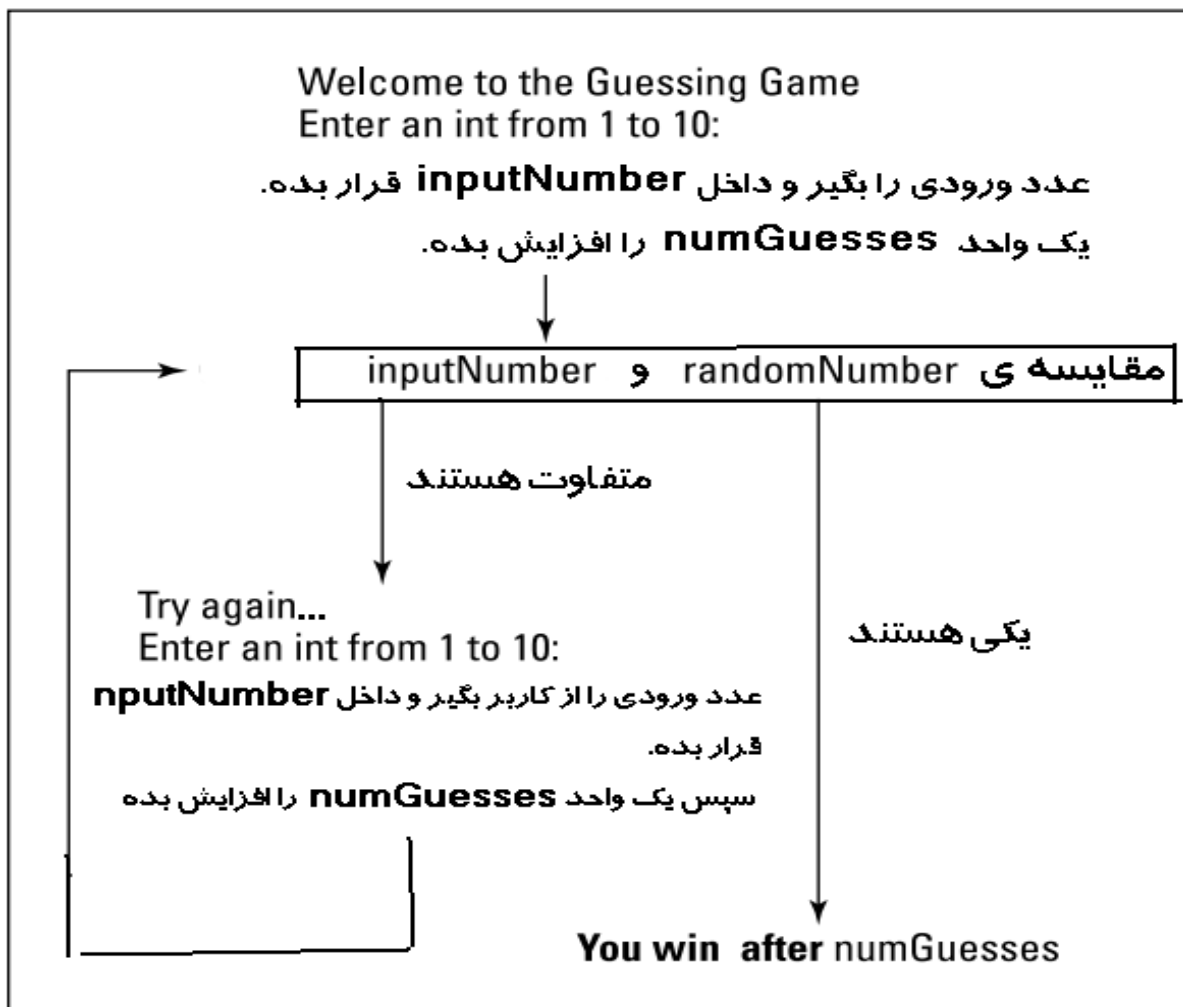
به خط شانزدهم دقت کنید کاری که این دستور انجام میدهد این است که تا زمانی که متغیر

randomNumber (عدد تصادفی تولید شده توسط کامپیوتر) و متغیر inputNumber (عدد وارد شده

توسط کاربر) نامساوی باشند. دستورات خطوط ۱۷ الی ۲۱ را تکرار نماید. ۲-۶ کارکرد این مثال را

روشن

میکند:

اگر یکبار دیگر کد مثال بالا را مرور کنید. خواهید دانست که تنها کاری که حلقه ی while انجام میدهد این است که تا زمانی که شرط اش درست باشد، دستورات موجود در اولین بلوک بعدی اش را تکرار میکند..

تکرار تا تعدادی معین (حلقه ی for در جاوا)

ابتدا به مثال ۲-۶ توجه نمایید، سپس حلقه for از روی این مثال توضیح داده خواهد شد.

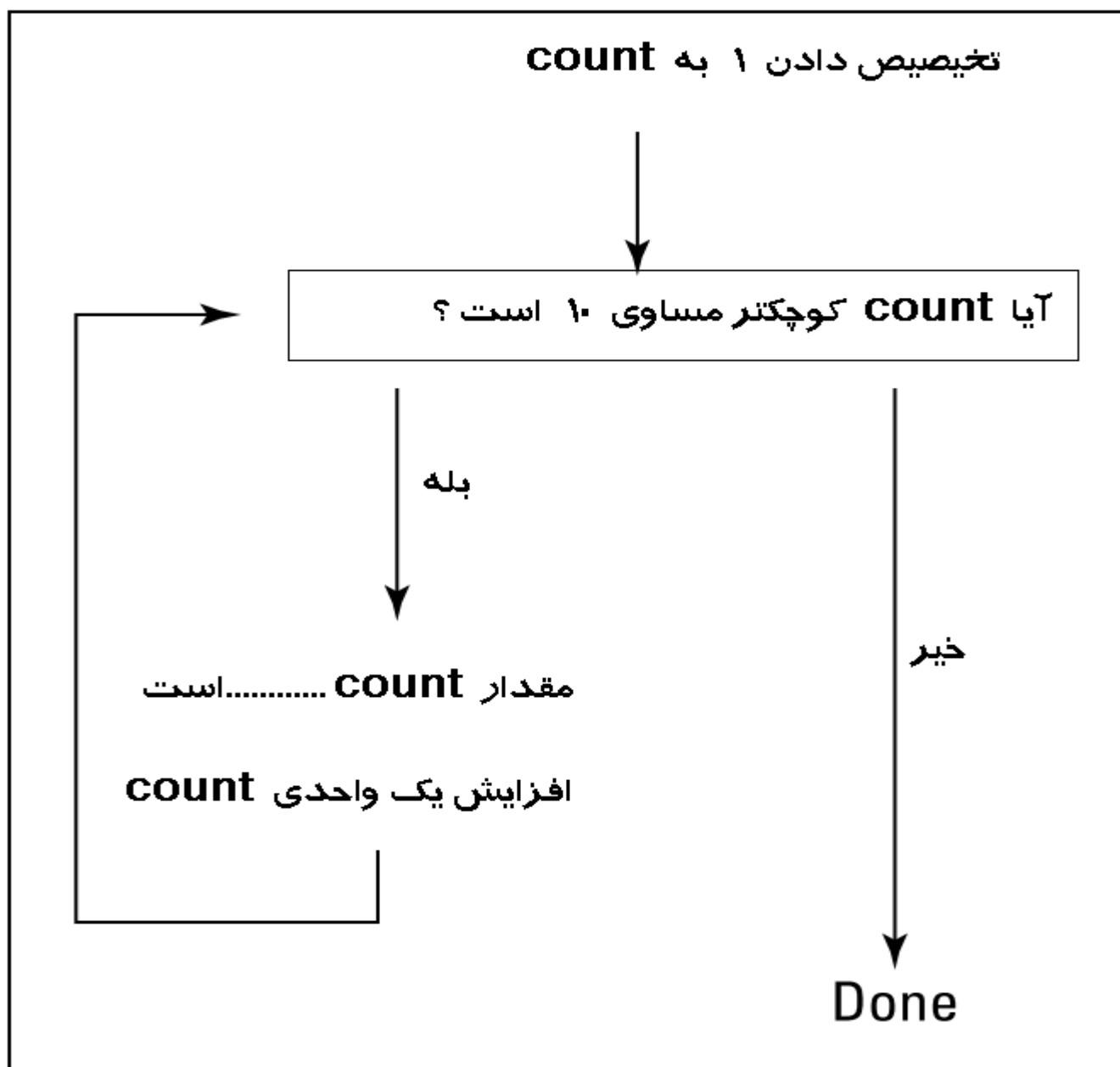
```
import static java.lang.System.out;
public class Yawn {
    public static void main(String args[]) {
        for (int count = 1; count <= 10; count++) {
            out.print("The value of count is ");
            out.print(count);
            out.println(".");
        }
        out.println("Done!");
    }
}
```

```
The value of count is 1.
The value of count is 2.
The value of count is 3.
The value of count is 4.
The value of count is 5.
The value of count is 6.
The value of count is 7.
The value of count is 8.
The value of count is 9.
The value of count is 10.
Done!
```

خروجی :

زمانی که برنامه را اجرا می کنید، حلقه ی for با تخصیص دادن یک به متغیر count شروع میشود. سپس مقدار count بررسی میشود تا اطمینان حاصل شود که کوچکتر مساوی ده میباشد. اگر درست بود برنامه پیش میرود، و دستورات مابین دو آکولاد را اجرا میکند، و در آخر یک واحد به count می افزاید.

شکل ۲-۶ کارکرد حلقه for در این مثال را توضیح میدهد :

اجرای حلقه ی for ادامه می یابد تا اینکه مقدار count به ۱۱ می رسد. در این هنگام شرط حلقه (کوچکتر مساوی بودن مقدار count از ۱۰) نادرست می شود. پس اجرای حلقه به پایان میرسد. و برنامه از اولین دستوری که بلافاصله بعد از for آمده است، ادامه پیدا می کند.

حالت کلی دستور for به صورت زیر است:

for (initialization ; expression ; update)

initialization(مقدار دهی اولیه) : زمانی که برنامه برای اولین بار به عبارت for میرسد فقط یکبار اجرا میشود.

Expression(شرط) : چندین بار ارزیابی میشود (قبل از هر تکرار).

Update(به روز رسانی متغیر حلقه) : چندین بار اعمال میشود (بعد از هر تکرار).

```
import static java.lang.System.out;
public class AlsAllWet {
    public static void main(String args[]) {
        for (int verse = 1; verse <= 3; verse++) {
            out.print("Al's all wet. ");
            out.println("Oh, why is Al all wet? Oh,");
            out.print("Al's all wet 'cause ");
            out.println("he's standing in the rain.");
            out.println("Why is Al out in the rain?");
            switch (verse) {
                case 1:
                    out.println("That's because he has no brain.");
                    break;
                case 2:
                    out.println("That's because he is a pain.");
                    break;
                case 3:
                    out.println("Cause this is the last refrain.");
                    break;
            }
            switch (verse) {
                case 3:
                    out.println("Last refrain, last refrain,");
                case 2:
                    out.println("He's a pain, he's a pain,");
                case 1:
                    out.println("Has no brain, has no brain,");
            }
            out.println("In the rain, in the rain.");
            out.println("Ohhhhhhhh...");
            out.println();
        }
        out.print("Al's all wet. ");
        out.println("Oh, why is Al all wet? Oh,");
        out.print("Al's all wet 'cause ");
        out.println("he's standing in the rain.");
    }
}
```

مثال بالا مروری هم به مطالب فصل قبلی میکند. دو عبارت switch داخل حلقه ی for به کار رفته اند.

یکی از این switch ها از دستور break استفاده میکند و دیگری نه.

متغیر verse به عنوان متغیر حلقه ی for عمل میکند ابتدا مقدار ۱ و سپس ۲ و در نهایت مقدار ۳ را به خود میگیرد که در هر یک از این حالات case های مناسب در عبارات switch اجرا میشوند. زمانی که شرط حلقه نادرست میشود (مقدار count بزرگتر از سه میشود) برنامه بلافاصله از حلقه خارج شده و چهار دستور انتهای برنامه را اجرا میکند.

اجرا تا زمانی که آنچه میخواهید را به دست آورید (حلقه ی do در جاوا)

اولین سوالی که ممکن از خود پرسید این است که این حلقه چه تفاوتی با حلقه ی while دارد. جواب این است که حلقه ی while حداقل یکبار اجرا خواهد شد. چون شرط حلقه در انتهای حلقه بررسی میشود).

بعد مثال ۶-۴ توضیحات بیشتری داده خواهد شد.

```
import java.io.File;
import static java.lang.System.out;
import java.util.Scanner;
public class DeleteEvidence {
    public static void main(String args[]) {
        File evidence = new File("cookedBooks.txt");
        Scanner keyboard = new Scanner(System.in);
        char reply;
        do {
            out.print("Delete evidence? (y/n) ");
            reply =
            keyboard.findWithinHorizon(".",0).charAt(0);
            } while (reply != 'y' && reply != 'n');
        if (reply == 'y') {
            out.println("Okay, here goes...");
            evidence.delete();
            out.println("The evidence has been deleted.");
            } else {
            out.println("Sorry, buddy. Just asking.");
            }
        keyboard.close();
    }
}
```

```
Delete evidence? (y/n) n
Sorry, buddy. Just asking.
```

```
Delete evidence? (y/n) u
Delete evidence? (y/n) Y
Delete evidence? (y/n) L
Delete evidence? (y/n) 8
Delete evidence? (y/n) .
Delete evidence? (y/n) y
Okay, here goes...
The evidence has been deleted.
```

خروجی حاصل از دوبار اجرای مثال بالا :

قبل از حذف فایل برنامه از کاربر می پرسد که فایل را حذف کند یا

نه ؟؟ اگر کاربر y یا n جواب دهد برنامه همانطور که کاربر

انتظار دارد پیش میرود. اما اگر کاربر از هرگونه کارکتر دیگر)

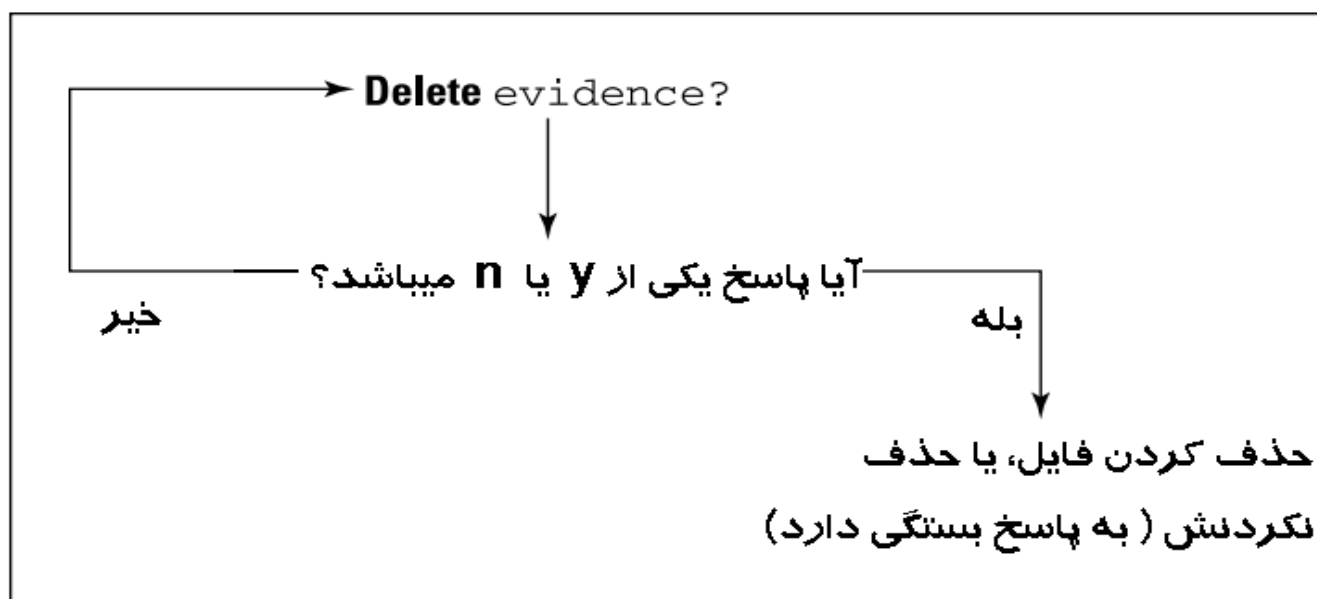
مانند اعداد ، حروف بزرگ، سمبل ها.....) استفاده کند. برنامه از کاربر دوباره سوال خواهد کرد.

حال سوالی که مطرح میشود این است که استفاده از حلقه ی do در اینجا چه لزومی دارد؟؟؟ در پاسخ باید

گفت که در اینجا برنامه برای اینکه از کاربر سوالی بپرسد نیازی به بررسی شرط حلقه ندارد) البته قبل از

کاربر پاسخی بدهد، چیزی برای بررسی وجود ندارد) و بعد اینکه کاربر به سوال مربوطه جواب داد شرط

حلقه بررسی خواهد شد.

توجه: در مورد کاردن با فایل ها در فصول توضیح داده خواهد شد. هدف این مثال فقط آشنایی با حلقه ی do می باشد نه آموزش کار با فایل ها.

شما میتوانید کیفیت برنامه را حتی بهتر هم کنید چون کاربر ممکن است به بزرگ یا کوچک بودن حروف بی توجه باشد شما میتوانید شرط حلقه را به صورت زیر گسترش دهید :

```
do {
    out.print("Delete evidence? (y/n) ");
    reply = keyboard.findWithinHorizon(".", 0).charAt(0);
} while (reply != 'y' && reply != 'Y' &&
    reply != 'n' && reply != 'N');

if (reply == 'y' || reply == 'Y') {
```

ذخیره ی یک کاراکتر تنها

در مثال ۳-۵ کاربر یک کلمه ای را در کیبورد تایپ می کرد و متد keyboard.next کلمه تایپ شده را گرفته و داخل متغیر String به نام password ذخیره میکرد. در آن مثال همه چیز به خوبی به پیش میرفت چون String می تواند تعداد زیادی کاراکتر را در خود جای دهد. اما در مثال بالا شما انتظار ندارید که کاربر چندین کاراکتر وارد کند، شما انتظار دارید که کاربر فقط یک حرف (y یا n) وارد نماید، به همین دلیل متغیری از نوع String به کار نمی برید. در عوض متغیر از نوع char به کار می برید، متغیر که فقط یک سمبل را در یک زمان می تواند نگه دارد. API جاوا چیزی به نام nextChar ندارد. پس برای خواندن چیزی که با متغیر نوع char هم خوانی داشته باشد باید چیزی شبیه تکه کد زیر را به کار ببرید:

```
keyboard.findWithinHorizon(".", 0).charAt(0)
```

شما میتوانید دقیقا از کد بالا هر جا که نیاز دارید تنها یک کاراکتر تنها را بخوانید ، استفاده کنید.

کار کردن با فایل ها در جاوا

جزئیات این موضوع در فصول بعدی ارائه خواهد شد، اما برای آشنایی با مطلب در اینجا توضیحاتی ارائه میشود. شما میتوانید در API جاوا یک کلاس به نام `java.io.File` پیدا کنید. عبارت :

```
File evidence = new File("cookedBooks.txt");
```

درون حافظه ی کامپیوتر یک شی جدید ایجاد می کند. این شی از کلاس `java.io.File` شکل گرفته است. این شی هر چیزی را که برنامه نیا دازد در مورد فایل `cookedBooks.txt` بداند توصیف میکند. با توجه ب این نکته متغیر `evidence` به فابل روی دیسک `cookedBooks.txt` رجوع میکند.

شی `evidence` یک مثال از کلاس `java.io.File` است که دارای متد `delete` می باشد. زمانی که شما `evidence.delete` را فراخوانی میکنید، کامپیوتر فایل مربوطه را پاک میکند. البته شما نمی توانید چیزی را که وجود ندارد را پاک کنید، برای مثال در دستور

```
File evidence = new File("cookedBooks.txt");
```

جاوا بررسی نمی کند که آیا فایلی به نام `cookedBooks.txt` وجود دارد یا نه ؟ برای اینکه جاوا را مجبور کنید که این بررسی را انجام دهد چنین راه دارید، ساده ترین راه فراخوانی متد `exists` میباشد. زمانی که شما `evidence.exists()` را فراخوانی می کنید. متد به فولدری که جاوا انتظار دارد `cookedBooks.txt` را پیدا کند ، نگاه میکند فراخوانی `evidence.exists()` مقدار `true` را برمی گرداند اگر `cookedBooks.txt` را پیدا کند و در غیر این صورت مقدار `false` بر میگردداند. در اینجا نسخه ی دیگر از مثال ۴-۶ را با قابلیت چک کردن وجود فایل آورده می شود :

```
import java.io.File;
import static java.lang.System.out;
import java.util.Scanner;
public class DeleteEvidence {
public static void main(String args[]) {
    File evidence = new File("cookedBooks.txt");
    if (evidence.exists()) {
        Scanner keyboard = new Scanner(System.in);
        char reply;
        do {
            out.print("Delete evidence? (y/n) ");
            reply =
            keyboard.findWithinHorizon(".", 0).charAt(0);
            } while (reply != 'y' && reply != 'n');
            if (reply == 'y') {
                out.println("Okay, here goes...");
                evidence.delete();
                out.println("The evidence has been deleted.");
            } else {
                out.println("Sorry, buddy. Just asking.");
            }
            keyboard.close();
        }
    }
}
```

محدوده ی متغیر ها

مجموعه از عبارات که درون دو آکولاد {} قرار گرفته اند، یک بلوک را ایجاد میکنند. اگر شما متغیری را

داخل یک بلوک تعریف کنید نمی توانید خارج از آن بلوک از آن متغیر استفاده کنید. برای نمونه اگر در

مثال برای نمونه اگر مثال ۴-۶ را به صورت زیر تغییر می دادید خطا دریافت می کردید:

```
do {
    out.print("Delete evidence? (y/n) ");
    char reply =
    keyboard.findWithinHorizon(".", 0).charAt(0);
    } while (reply != 'y' && reply != 'n');
    if (reply == 'y')
```

زیرا متغیر `reply` داخل بلوک مربوط به حلقه ی `do` اعلان گردیده و فقط در همانجا قابل استفاده است، ولی در بالا خارج از بلوک مربوطه نیز از `reply` سه مرتبه استفاده شده که این باعث ایجاد خطا خواهد گردید.

فادی
خداپناه

فصل ۵

تعریف کلاس

چه چیزی دو حساب بانکی را در یک بانک مشترک متمایز میکند؟؟ اگر از یک بانک دار این سوال را بپرسید، پاسخ طولانی خواهد شنید، ولی منظور اصلی ما از تفاوت حساب های بانکی در برنامه ی بانکداری و چگونگی برنامه نویسی برای ایجاد این تفاوت است. برای مثال احتمالا در حساب های بانکی یک متغیر به نام balance وجود دارد، که برای حساب من دارای مقدار ۲۴,۰۲ و برای حساب شما دارای مقدار ۵۵,۶۳ می باشد. حال سوال این است: چگونه در برنامه ی بانکداری مابین متغیر balance حساب من، و متغیر balance حساب شما تفاوت قائل شده و آنها را از هم تشخیص دهیم.

تفاوت ایجاد دو شی (object) جداگانه است. متغیر balance اولی را داخل شی اول، و متغیر balance دوم را داخل شی دوم قرار دهید. شما همچنین میتوانید متغیر های name و address درون هریک قرار دهید. پی شما دو شی خواهید داشت، و هر شی یک حساب بانکی را نشان میدهد. حال در اینجا هر شی مثالی و نمونه ای از کلاس Account است.

نمونه ای از کلاس Account	نمونه ی دیگری از کلاس Account
<div> name Hadi address 222 Cyberspace Lane balance 24.02 </div>	<div> name Ali address 111 Consumer Street balance 55.63 </div>

ولی با این راحل مشکل به طور کامل حل نشده است. در واقع تا به اینجا شما دو شی در برنامه ی کامپیوتری خود دارید. حال شما میتوانید دو متغیر برای رجوع به این دو شی داشته باشید، فرض کنید اولین متغیر را به نام myAccount و متغیر دوم را با نام yourAccount ایجاد کنید. که اولین متغیر به شی اول (حساب بانکی من) که و دومین متغیر به شی دوم (حساب بانکی شما) اشاره میکند. برای مثال :

```
1 myAccount.balance // به balance در حساب بانکی من رجوع میکند
2 myAccount.name // به name در حساب بانکی من رجوع میکند
3 myAccount.balance = 24.02; // ۲۴,۰۲ را قرار میدهد
4 out.println(yourAccount.name); // name حساب شما را چاپ میکند
```

در بالا دو شی که مثالی از یک class به نام Account بودند آورده شده بود. ولی بر استفاده از این موضوع شما باید کلاس Account را از قبل تعریف کنید برای روشن شدن موضوع به تعریف کلاس Account در جاوا دقت نمایید:

```
public class Account {
    String name;
    String address;
    double balance;
}
```

در واقع این تعریف به برنامه میگوید که هر مثال و نمونه ای از کلاس Account (یعنی اشیا) سه متغیر خواهند داشت- name و address و balance - در برنامه نویسی جاوا متغیر هایی که داخل کلاس (نه داخل) method تعریف شده اند ، فیلد (field) نامیده میشوند.

تعریف متغیر ها و تعریف اشیاء

ابتدا به مثال ۲-۷ دقت کنید، سپس از روی این مثال به توضیح مطالب خواهیم پرداخت.

```
import static java.lang.System.out;
public class UseAccount {
    public static void main(String args[]) {
        Account myAccount;
        Account yourAccount;
        myAccount = new Account();
        yourAccount = new Account();
        myAccount.name = "HadiKhodapanah";
        myAccount.address = "222 Cyberspace Lane";
        myAccount.balance = 24.02;
        yourAccount.name = "Ali Alizadeh";
        yourAccount.address = "111 Consumer Street";
        yourAccount.balance = 55.63;
        out.print(myAccount.name);
        out.print(" (");
        out.print(myAccount.address);
        out.print(") has $");
        out.print(myAccount.balance);
        out.println();
        out.print(yourAccount.name);
        out.print(" (");
        out.print(yourAccount.address);
        out.print(") has $");
        out.print(yourAccount.balance);
    }
}
```

در اینجا دو کلاس Account و UseAccount وجود دارد که یک برنامه ی بالا را شکل میدهد. مثال مثال ۲-۷ کلاس UseAccount را تعریف میکند و کلاس UseAccount یک متد اصلی (main method) دارد. متد main متغیر های مخصوص خود را داراست (یعنی متغیر های yourAccount و myAccount).

دو خط اول داخل متد main (خطوط چهارم و پنجم) کمی همراه کننده هستند به معنی این خطوط دقت کنید : خط Account yourAccount بدین معنی است که : اگر و زمانی که من متغیر yourAccount را ایجاد میکنم، این متغیر به چیزی رجوع میکند که آن چیز مثال و نمونه ای از کلاس Account خواهد بود.

از لحاظ فنی زمانی که کامپیوتر کد new Account() را اجرا میکند، یک شی به وسیله ی فراخوانی کلاس سازنده ی Account ساخته میشود..

بعد از اجرای Account yourAccount;	بعد از اجرای yourAccount = new Account ();
yourAccount <input style="width: 150px; height: 30px;" type="text"/>	yourAccount <input style="width: 150px; height: 30px;" type="text"/>
	<div style="display: flex; justify-content: space-between;"> <div style="width: 40%;">name</div> <input style="width: 100px; height: 25px;" type="text"/> </div> <div style="display: flex; justify-content: space-between; margin-top: 5px;"> <div style="width: 40%;">address</div> <input style="width: 150px; height: 25px;" type="text"/> </div> <div style="display: flex; justify-content: space-between; margin-top: 5px;"> <div style="width: 40%;">balance</div> <input style="width: 100px; height: 25px;" type="text"/> </div>

زمانی که کامپیوتر کد `yourAccount = new Account ()` را اجرا می کند. کامپیوتر یک شی جدید ساخته و متغیر `yourAccount` به آن شی ارجاع میکند. برای روشن شدن موضوع ، به شکل بالا رجوع کنید.

حال به خروجی حاصل از کمپایل و اجرای برنامه های ۱-۷ و ۲-۷ دقت کنید:

```
Hadi Khodapanah (222 Cyberspace Lane) has $24.02
Ali Alizadeh (111 Consumer Street) has $55.63
```

کلاس های عمومی (Public classes)

کلاس Account به صورت public است، یک کلاس public برای همه ی کاربران به وسیله ی کلاس های دیگر در دسترس است، برای نمونه کلاس UseAccount نیز به صورت public هست. وقتی که کلاسی شامل متد main است، برنامه نویسان جاوا تمایل دارند که کلاس را به صورت public تعریف کنند، بدون اینکه زیاد در مورد کسی که از کلاس استفاده خواهد کرد فکر کنند !!!!

زمانی که شما کلاسی را به صورت public اعلان میکنید، شما باید کلاس را در فایلی که هم نام کلاس است، معرفی و ذخیره کنید. برای مثال زمانی که شما `public class MyImportantCode` را اعلان میکنید، شما باید کدهای کلاس را در فایلی به نام `MyImportantCode.java` قرار دهید. اگر کد شما دارای دو کلاس public باشد شما باید دست کم دو فایل `.java` را در نظر بگیرید، به عبارتی دیگر شما نمی توانید دو کلاس public را در یک فایل `.java` ذخیره کنید.

تعریف متد داخل کلاس

محتوای اطلاعات موجود در دو حساب بانک را در نظر بگیرید :

بدون برنامه نویسی شیء گرا		
جدول ۱-۷		
<i>Name</i>	<i>Address</i>	<i>Balance</i>
Hadi Khodapanah	222 Cyberspace Lane	24.02
Ali Alizadeh	111 Consumer Street	55.63

جدول بالا نشان میدهد که هر حساب سه چیز دارد - name , address , balance - این شیوه ی بود که قبل از اینکه برنامه نویسی شیء گرا وارد عرصه شود مورد استفاده قرار میگرفت. اما برنامه نویسی شیء گرا تغییر بزرگی را در تفکر برنامه نویسی ایجاد کرد. با برنامه نویسی شیء گرا هر حساب (account) می تواند یک name و یک address و یک balance داشته. و به طریقی نمایش داده شوند. به طوری که در برنامه نویسی شیء گرا هر شی یک سری عملگر یا functionality توکار دارد. هر حساب (account) میداند که چگونه خود را نمایش دهد. یک string میتواند به شما بگوید که آیا کاراکترهای یکسانی با یک string دیگر دارد. به عنوان مثال یک `PrintStream` مانند `System.out` میداند که چگونه `println` کند.

در برنامه نویسی شیء گرا هر شی متد های خودش را داراست. متد ها زیر برنامه های کوچکی هستند که شما میتوانید آن ها را برای انجام کارهای مورد نظر تان فراخوانی کنید.

حال یک جدول تسهیل شده را تصور کنید، در جدول جدید هر شیء یک سری functionality توکار (built in) دارد.. هر account میداند که چگونه خود را روی مانیتور ، نمایش دهد. هر سطر از جدول یک کپی از متد display را برای خود دارد.

روشن شیء گرای			
جدول ۲-۷			
<i>Name</i>	<i>Address</i>	<i>Balance</i>	<i>Display</i>
Hadi Khodapanah	222 Cyberspace Lane	24.02	out.print....
Ali Alizadeh	111 Consumer Street	55.63	out.print....

یک Account که خودش را نمایش میدهد

در جدول 2-7 هر شیء چهار چیز دارد: -- , balance , address , name روشی برای نمایش خودش — وقتی شما از برنامه نویسی سنتی به برنامه نویسی شیء گرا کوچ میکنید دیگر هیچ وقت به گذشته و برنامه نویسی سنتی بر نخواهید گشت (چون نیازی به این کار نخواهید داشت) : به مثال ۳-۷ دقت کنید :

```
import static java.lang.System.out;
public class Account {
    String name;
    String address;
    double balance;
    public void display() {
        out.print(name);
        out.print(" ");
        out.print(address);
        out.print(" has $");
        out.print(balance);
    }
}
```

استفاده از کلاس Account بهبود یافته :در مثال ۷-۴ در زیر :

```
public class UseAccount {
public static void main(String args[]) {
    Account myAccount = new Account();
    Account yourAccount = new Account();
    myAccount.name = " HadiKhodapanah";
    myAccount.address = "222 Cyberspace Lane";
    myAccount.balance = 24.02;
    yourAccount.name = "Ali Alizadeh ";
    yourAccount.address = "111 Consumer Street";
    yourAccount.balance = 55.63;
    myAccount.display();
    System.out.println();
    yourAccount.display();
}
}
```

در مثال ۷-۳ کلاس Account چهار چیز دارد — *name* , *address* , *balance* , متد *display* -- هر مثالی از کلاس Account یک *name* یک *address* یک *balance* و یک روش برای نمایش خود دارد. راهی که شما برای صدا زدن و فراخوانی این چیز ها استفاده میکنید بسیار زیبا و منحصر به فرد است . برای رجوع به *name* ذخیره شده در *myAccount* میتوانید چنین بنویسید

```
myAccount.name
```

یا برای آنکه *myAccount* خودش را روی صفحه ی نمایش چاپ کند میتوانید بنویسید:

```
myAccount.display()
```

توجه : زمانی که شما یک *method* را فراخوانی میکنید، بعد از نام متد یک جفت پاراتنز قرار می دهید.

فرستادن و گرفتن مقدار به Method ها :

هنگامی که شما هنگام فراخوانی متد ها، مقادیری را داخل پارنتز قرار می‌دهید و با این کار آن مقادیر را به متد مورد نظر ارسال می‌کنید. و به این مقادیری هنگام فراخوانی متد داخل پارنتز های متد قرار می‌دهید پارامتر (parameters) نامیده می‌شوند.

و به مقادیر که به شما برگشت داده میشوند مقادیر برگشتی یا return value نامیده میشوند، و عموماً به انواعی که توسط متد برگردانده میشوند انواع برگشتی یا return type گفته میشود. مثال ۵-۷ :

```
import static java.lang.System.out;
public class Account {
    String name;
    String address;
    double balance;
    public void display() {
        out.print(name);
        out.print(" ");
        out.print(address);
        out.print(" has $");
        out.print(balance);
    }
    public double getInterest(double percentageRate) {
        return balance * percentageRate / 100.00;
    }
}
```

در ادامه همین مبحث ، به مثال ۶-۷ توجه نمایید.

مثال ۶-۷ :

```
import static java.lang.System.out;
public class UseAccount {
public static void main(String args[]) {
    Account myAccount = new Account();
    Account yourAccount = new Account();
    myAccount.name = " HadiKhodapanah";
    myAccount.address = "222 Cyberspace Lane";
    myAccount.balance = 24.02;
    yourAccount.name = " AliAlizadeh";
    yourAccount.address = "111 Consumer Street";
    yourAccount.balance = 55.63;
    myAccount.display();

    out.print(" plus $");
    out.print(myAccount.getInterest(5.00));
    out.println(" interest ");
    yourAccount.display();

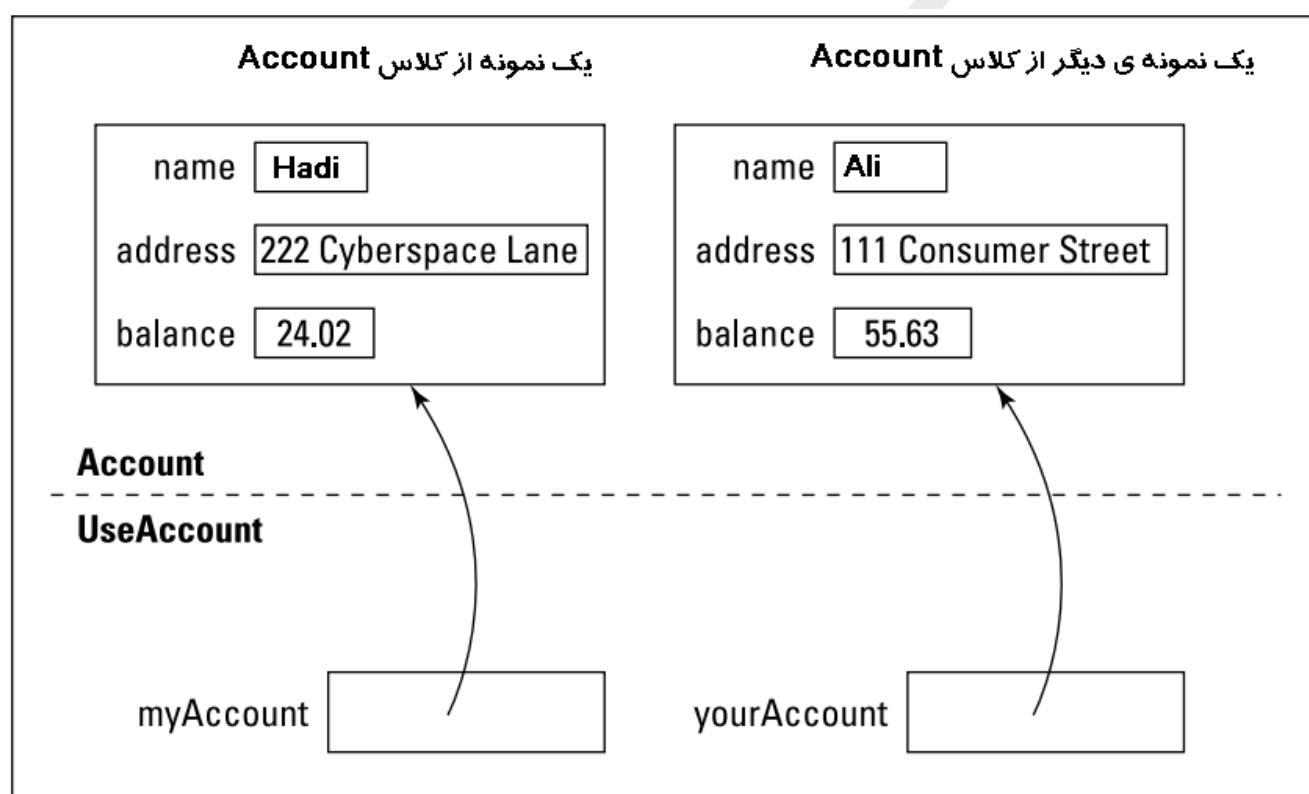
    double yourInterestRate = 7.00;
    out.print(" plus $");
    double yourInterestAmount =
    yourAccount.getInterest(yourInterestRate);
    out.print(yourInterestAmount);
    out.println(" interest ");
    }
}
```

در مثال ۵-۷، کلاس Account دارای متد `getInterest` است. این متد `getInterest` دو بار از داخل متد اصلی (main) در مثال ۶-۷ فراخوانی شده است. که اولین فراخوانی لیترال ۵,۰۰ را بعنوان پارامتر داراست، و دومین فراخوانی نیز متغیر `yourInterestRate` را به عنوان پارامتر داراست. خروجی حاصل از اجرای مثالهای ۵-۷ و ۶-۷:

```
Hadi Khodapanah (222 Cyberspace Lane) has $24.02 plus $1.2009999999999998 interest
Ali Alizadeh (111 Consumer Street) has $55.63 plus $3.8941000000000003 interest
```

در اولین فراخوانی، نرخ `balance` برابر با ۲۴,۰۲ و نرخ `interest` برابر با ۵,۰۰ میباشد. و در دومین فراخوانی نرخ `balance` برابر ۵۵,۶۳ و نرخ `interest` برابر با ۷,۰۰ میباشد.

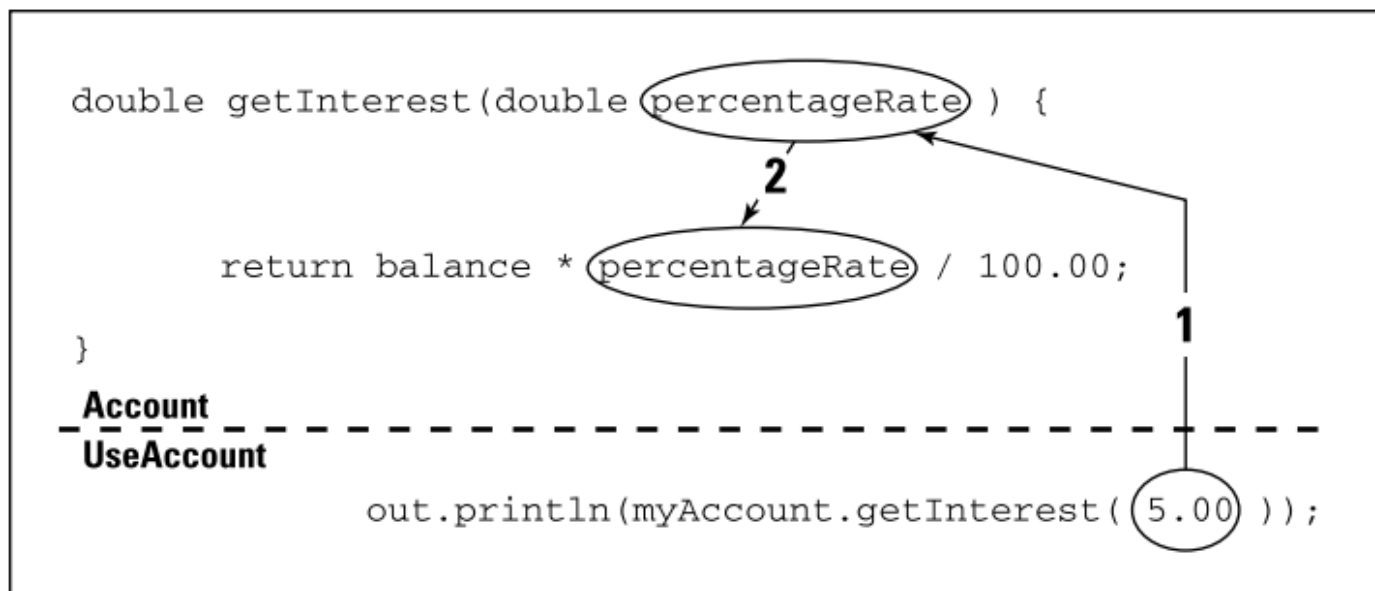
شکل زیر مطالب گفته شده را به صورت گرافیکی نشان می دهد.

کلمه ی `getInterest` نام یک متد بوده و پارانتز های آن شامل تمام چیزهایی میشود که شما هنگام فراخوانی متد قصد دارید به آن ارسال کنید. و توجه کنید که، کلمه ی `double` به کامپیوتر می گوید که

زمانی که متد `getInterest` فراخوانی شد. متد `getInterest` یک مقدار `double` به محلی که فراخوانی شده است، بر میگرداند.

در فرستادن یک مقدار به یک متد به شکل ۶-۷ که در زیر آورده شده دقت کنید.

زمانی که شما مثال های ۵-۷ و ۶-۷ را اجرا می کنید، جریان اجرا شدن برنامه از بالا به طرف پایین نیست، بلکه به این صورت است که برنامه ابتدا از `main` به `getInterest` می رود و سپس به `main` برگشته و باز به `getInterest` می رود و در نهایت به `main` برمیگردد. شکل ۷-۷ این موضوع را بهتر نشان میدهد. و اما در مورد برگشت یک مقدار از یک متد: کل کاری که انجام میشود پایین شکل ۸-۷ توضیح داده شده :


```
double getInterest(double percentageRate ) {
    return balance * percentageRate / 100.00;
}

-- Account
-- UseAccount

out.println(myAccount.getInterest(5.00));
```

مثلا وقتی متد `getInterest` فراخوانی میشود ، متد دستور `return` که داخل بدنه ی متد هست را اجرا میکند. ابتدا مقدار عبارت `balance * percentageRate / 100.00` را محاسبه شده و سپس دستور `return` اجرا میشود، کاری که دستور `return` انجام میدهد این است که مقدار محاسبه شده را به جایی از `main` که در آنجا `getInterest` فراخوانی شده بود بر میگردداند. دوباره به شکل بالا دقت کنید.

```
public class Account {
    Yada, yada, yada...
```

شکل ۷-۷

```
double getInterest(double percentageRate) {
    return balance * percentageRate / 100.00;
}
```

```
}
```

```
public class UseAccount {
```

```
    public static void main(String args[]) {
```

```
        Account myAccount = new Account();
```

```
        Account yourAccount = new Account();
```

```
        myAccount.name = "Hadi Khodapanah";
```

```
        myAccount.address = "222 Cyberspace Lane";
```

```
        myAccount.balance = 24.02;
```

```
        yourAccount.name = "Ali Alizadeh";
```

```
        yourAccount.address = "111 Consumer Street";
```

```
        yourAccount.balance = 55.63;
```

```
        myAccount.display();
```

```
        out.print(" plus $");
```

```
        out.print(" myAccount.getInterest(5.00) ");
```

```
        out.println(" interest ");
```

```
        yourAccount.display();
```

```
        double yourInterestRate = 7.00;
```

```
        out.print(" plus $");
```

```
        double yourInterestAmount =
```

```
        yourAccount.getInterest(yourInterestRate);
```

```
        out.print(yourInterestAmount);
```

```
        out.println(" interest ");
```

```
    }
```

```
}
```

خطا

دوباره به خروجی حاصل از اجرای مثال های ۷-۵ و ۷-۶ نگاه کنید: مقدار interest حساب من فقط \$1,۲۰۰.۹۹۹۹۹۹۹۹۹۹۹۹ میباشد. در حالی که این مقدار میبایست ۱,۲۰۱ میشد، واضح است که خطایی رخ داده است. این خطا به این خاطر ایجاد شده است که کامپیوتر از صفر و یک استفاده میکند و فضای بینهایت برای انجام محاسبات در اختیار ندارد. سریع ترین راحل برای به دست آوردن اعدادی بدون این گونه خطاها استفاده از روش و طریقه ی حساس تری است. شما می توانید اعداد را گرد کنید و فقط دو رقم بعد از ممیز را نشان دهید، یا اینکه از برخی ابزارهای موجود در Application Programming Interface (API) می توانید استفاده کنید مثال ۷-۷ موضوع گفته شده را روشن تر می سازد :

```
import static java.lang.System.out;
public class UseAccount {
    public static void main(String args[]) {
        Account myAccount = new Account();
        Account yourAccount = new Account();
        myAccount.balance = 24.02;
        yourAccount.balance = 55.63;
        double myInterest = myAccount.getInterest(5.00);
        double yourInterest = yourAccount.getInterest(7.00);
        out.printf("$%4.2f\n", myInterest);
        out.printf("$%5.2f\n", myInterest);
        out.printf("$%.2f\n", myInterest);
        out.printf("$%3.2f\n", myInterest);
        out.printf("$%.2f $%.2f", myInterest, yourInterest);
    }
}
```

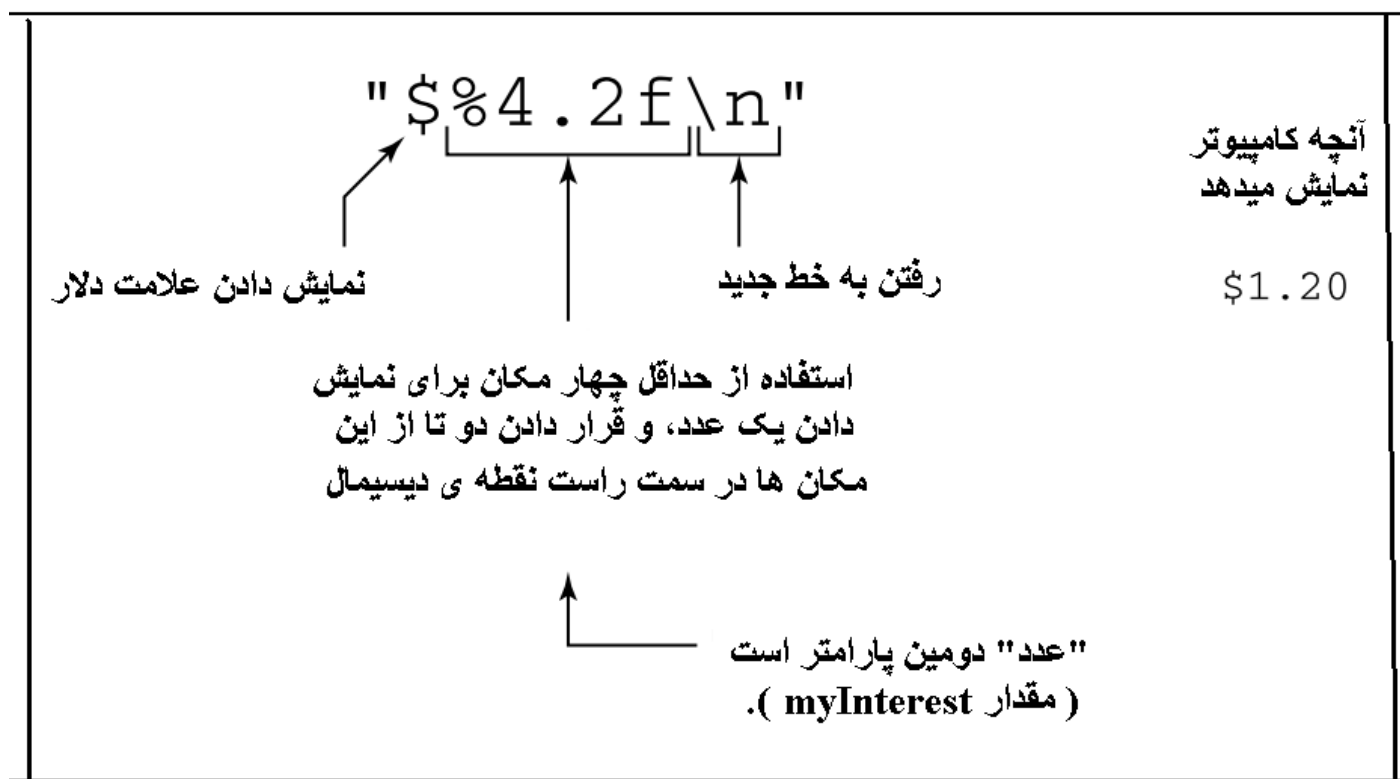
```
$1.20
$ 1.20
$1.20
$1.20
$1.20 $3.89
```

خروجی :

در مثال بال شما از متد printf استفاده کردید، وقتی که شما printf را فراخوانی میکنید، همیشه باید حداقل دو پارامتر داخل پارانتزهای آن قرار دهید. پارامتر اول فرمت رشته (format string) است. فرمت رشته دقیقاً چگونگی نمایش پارامترهای دیگر را تعیین میکند. همه ی پارامترهای دیگر (بعد از اولین پارامتر) مقادیری هستند که نمایش داده میشوند.

به آخرین فراخوانی printf مثال ۷-۷ دقت کنید، اولین پارامتر دارای دو مکان نگه دارنده (placeholder) است. اولین placeholder(%2f) نمایش دادن myInterest را توصیف میکند. و دومین placeholder (%2f) نیز نمایش دادن yourInterest را توصیف میکند. برای اینکه بفهمید این فرمت رشته ها دقیقا چگونه کار میکنند به شکل ۷-۱۰ تا ۷-۱۴ دقت کنید:

استفاده از format string :

اضافه کردن فضای اضافی برای نمایش مقدار :

آنچه کامپیوتر نمایش میدهد:

\$ 1.20

رفتن به خط جدید

نمایش دادن علامت دلار

"\$%5.2f\n"

استفاده از حداقل پنج مکان برای یک عدد، و قرار دادن دو تا از این مکان ها در سمت راست نقطه ی دسیمال

چونکه myInterest تنها چهار مکان اشغال میکند ، myInterest با یک فضای خالی نمایش داده میشود

نمایش دادن یک مقدار، بدون مشخص کردن مقدار دقیق مکان های تخصیص داده شده به آن :

آنچه کامپیوتر نمایش میدهد:

\$1.20

رفتن به خط جدید

نمایش علامت دلار

"\$% .2f\n"

استفاده از مکان های زیاد به طور مناسب و مقتضی، برای نمایش دادن یک عدد، و قرار دادن دو تا از این مکان ها در سمت راست نقطه ی دسیمال

اختصاص دادن دو مکان کمتر ، برای نمایش یک مقدار :

آنچه کامپیوتر نمایش میدهد :

\$1.20

"\$%3.2f\n"

نمایش دادن علامت دلار

رفتن به خط جدید

استفاده از حداقل چهار مکان برای نمایش یک عدد، و قرار دادن دو تا از این مکان ها در سمت راست علامت دیسیمال

کافی نیست، پس کامپیوتر از چهار مکان استفاده میکند

نمایش دادن بیش از یک مقدار :

آنچه کامپیوتر نمایش میدهد :

\$1.20 \$3.89

"\$%.2f \$%.2f"

نمایش دادن علامت دلار

نمایش دادن مقدار دومین پارامتر (myInterest) با دو تا از این مکان ها در سمت راست نقطه ی دیسیمال

نمایش دادن مقدار پارامتر سوم (yourInterest) با دو تا از این مکان ها در سمت راست نقطه ی دیسیمال

نمایش دادن یک مکان خالی و یک علامت دلار

توجه داشته باشید که یک فراخوانی printf شیوه ای که اعداد برای محاسبات ذخیره شده اند را تغییر نمیدهد، کاری که در تصاویر بالا آمده است، این است که دسته ای از کاراکترها عددی را را زیبا تر (nice-looking) کنیم، تا بتوانند رو مانیتور نمایش داده شوند.

برنامه نویسی خوب (Good programming):

فرض کنید شما در حال نوشتن کد برای کلاس UseAccount هستید. آیا شما بدون نوشتن myAccount.name یا yourAccount.balance ، آیا میتوانید کاری را انجام دهید؟؟ جواب استفاده از چیزی به نام متدهای دسترسی دارنده (accessor methods) میباشد. مثال های ۸-۷ و ۹-۷ این متدها را شرح میدهند:

مخفی کردن فیلدها:

```
public class Account {
private String name;
private String address;
private double balance;
public void setName(String n) {
name = n;
}
public String getName() {
return name;
}
public void setAddress(String a) {
address = a;
}
public String getAddress() {
return address;
}
public void setBalance(double b) {
balance = b;
}
public double getBalance() {
return balance;
}
}
```


فراخوانی Accessor Methods :

به نظر میرسد حاصل اجرای مثال های ۷-۸ و ۷-۹ که هیچ تفاوتی با اجرای مثال های ۷-۱ و ۷-۲ ندارد. حاصل اجرای هر دو برنامه یکی ستوتفاوت بزرگ این است که در مثال ۷-۸ کلاس Account به دقت اجرای فیلدهای name و address و balance را کنترل می کند.

دوباره به مثال ۷-۸ رجوع کرده و به متد setName نگاهی بیاندازید. تصور کنید که عبارت تخصیص داخل متد را درون یک if قرار دهیم :

```
1 public void setName(String n) {
2     if (!n.equals("")) {
3         name = n;
4     }
5 }
```

حال برنامه نویس متصدی نوشتن کلاس UseAccount کدی مانند myAccount.setName("") را مینویسد، فراخوانی setName هیچ تاثیر با نتیجه ای ندارد ندارد.. از این گذشته، چون فیلد name یک فیلد خصوصی (private) است ، عبارت زیر در کلاس UseAccount مجاز نیست::

```
import static java.lang.System.out;
public class UseAccount {
    public static void main(String args[]) {
        Account myAccount = new Account();
        Account yourAccount = new Account();
        myAccount.setName("HadiKhodapanah");
        myAccount.setAddress("222 Cyberspace Lane");
        myAccount.setBalance(24.02);
        yourAccount.setName("Ali Alizadeh");
        yourAccount.setAddress("111 Consumer Street");
        yourAccount.setBalance(55.63);
        out.print(myAccount.getName());
        out.print(" ");
        out.print(myAccount.getAddress());
        out.print(" has $");
        out.print(myAccount.getBalance());
        out.println();
        out.print(yourAccount.getName());
        out.print(" ");
        out.print(yourAccount.getAddress());
        out.print(" has $");
        out.print(yourAccount.getBalance());
    }
}
```

البته فراخوانی هایی همچون `myAccount.setName("Joe Schmoe")` هنوز کار میکنند زیرا

"Joe Schmoe" برابر با رشته ی خالی "" نیست. با استفاده از فیلد های خصوصی (private) و متدهای accessor شما قادر خواهید بود از اینکه کسی یک رشته ی خالی برای فیلد `name` تخصیص دهد جلوگیری کنید. یا حتی میتوانید با استفاده از دستورات `if` بیشتر، قواعد بیشتری را روی آنچه کاربر وارد میکند اعمال کنید.

فصل ۶

با فکر کردن درباره ی داده ها(data) ، شما شروع به نوشتن برنامه ای شیء گرا میکنید. وقتی درباره ی حساب ها(accounts) کدی مینویسید، سوالی مطرح میشود که: اساساً یک account چیست؟؟ شما کدی برای مدیریت کلیک روی دکمه ها(button) مینویسید، سوال این است که : دکمه چیست؟؟ زمانی که شما برنامه ای در مورد فرستادن لیست حقوق و دستمزد به کارکنان(employees) مینویسید، کارمند در برنامه چیست؟؟

در مثال ۱-۸ یک کارمند کسی هست با یک نام و یک عنوان شغلی. یقیناً یک کارمند مشخصات و خصوصیات دیگری هم دارد، ولی ما برای ساده شدن کار از آنها صرف نظر میکنیم، مثال ۱-۸ معین میکند که یک کارمند بودن چه معنی ای میدهد:

```
import static java.lang.System.out;
public class Employee {
    private String name;
    private String jobTitle;
    public void setName(String nameIn) {
        name = nameIn;
    }
    public String getName() {
        return name;
    }
    public void setJobTitle(String jobTitleIn) {
        jobTitle = jobTitleIn;
    }
    public String getJobTitle() {
        return jobTitle;
    }
    public void cutCheck(double amountPaid) {
        out.printf("Pay to the order of %s ", name);
        out.printf("(%s) ***$", jobTitle);
        out.printf("%.2f\n", amountPaid);
    }
}
```

هر کارمند (employee) خصیصه هایی دارد، که دوتا از این خصیصه ها بدون تردید بسیار ساده اند. هر کارمند یک نام (name) و یک عنوان شغلی (jobTitle) دارد. (در مثال ۱-۸ کلاس Employee یک فیلد name و یک فیلد jobTitle دارد).

یک کارمند (employee) چهار متد برای مدیریت مقادیر نام کارمند و عنوان شغلی دارد، که این متد ها عبارت اند از : setName و getName و setJobTitle و getJobTitle.

بعلاوه هر کارمند (employee) یک متد cutCheck دارد. مقصود این است که متدی که حقوق و دستمزد کارمندان را مینویسد بایستی به یک کلاس تعلق داشته باشد. دلیل این امر آن است که ، بیشتر اطلاعاتی که داخل لیست حقوق و دستمزد نوشته میشود، برای هر کارمند متفاوت است. جزئیات این مثال در ادامه توضیح داده خواهد شد.

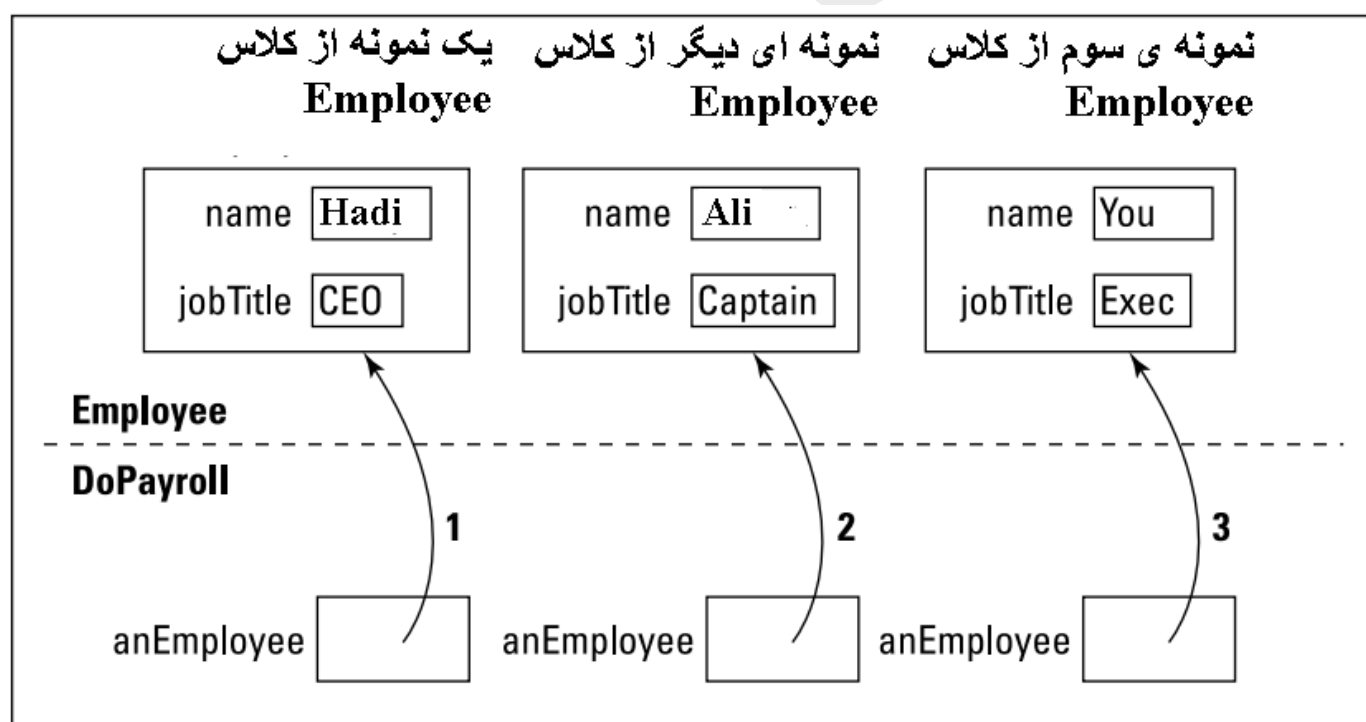
کلاس Employee در مثال ۱-۸ هیچ متد main ای نداشت. پس هیچ نقطه ی شروعی برای اجرای کد وجود ندارد. برای برطرف کردن این نقص برنامه نویس یک برنامه ی جداگانه با یک متد main مینویسد، و از آن برنامه برای ایجاد یک شیء نمونه از Employee استفاده میکند. مثال ۲-۸ یک کلاس دارای متد main را نشان میدهد.

```
import java.util.Scanner;
import java.io.File;
import java.io.IOException;
public class DoPayroll {
    public static void main(String args[])
        throws IOException {
        Scanner diskScanner =
            new Scanner(new File("EmployeeInfo.txt"));
        for (int empNum = 1; empNum <= 3; empNum++) {
            payOneEmployee(diskScanner);
        }
        diskScanner.close();
    }
    static void payOneEmployee(Scanner aScanner) {
        Employee anEmployee = new Employee();
        anEmployee.setName(aScanner.nextLine());
        anEmployee.setJobTitle(aScanner.nextLine());
        anEmployee.cutCheck(aScanner.nextDouble());
        aScanner.nextLine();
    }
}
```

برای اجرا کردن مثال ۲-۸ هارد دیسک شما بایستی دارای فایلی به نام EmployeeInfo.txt داشته باشد.

کلاس DoPayroll در مثال ۲-۸ دارای دو متد میباشد. یکی از متد ها (main) متد دیگر (payOneEmployee) را سه بار فراخوانی میکند. در هر بار متد payOneEmployee یک سری داده ی اولیه از EmployeeInfo.txt دریافت کرده و آن ها را به متد های کلاس Employee میفرستد.

در زمان اولین فراخوانی payOneEmployee عبارت `anEmployee = new Employee()` باعث میشود که `anEmployee` به شی جدیدی منسوب شده و به آن اشاره کند. زمانی که `payOneEmployee` برای دومین بار فراخوانی میشود، کامپیوتر همان عبارت را دوباره اجرا میکند. این اجرای دوباره باعث ایجاد یک تجسم خارجی جدیدی از متغیر `anEmployee` شده، که به شیء کاملاً جدیدی منسوب و به آن شیء اشاره میکند. در اجرای سوم همه چیز مثل قبل دوباره تکرار میشود. یک متغیر `anEmployee` جدید به شی سوم منسوب شده و به آن رجوع میکند. ممکن است. این موضوع ممکن است کمی گیج کننده به نظر برسد ولی شکل ۱-۸ همه چیز به خوبی روشن میسازد:

مثال ۱-۸ سه فراخوانی `printf` دارد. هر `printf` فرمت رشته ای (format string) خود را صدا میزند (مانند `("%s")` و یک متغیر (مانند `jobTitle`). هر فرمت رشته ای یک نگه دارنده مکان (placeholder) مانند `%s` دارد که مشخص میکند که کجا و چگونه مقادیر متغیرها نمایش داده شوند.

برای مثال دومین فراخوانی printf، فرمت رشته دارای یک نگه دارنده ی جاٲ %S میباشد. این %S

```
Pay to the order of Hadi Khodapanah (CEO) ***$5,000.00
Pay to the order of Ali Alizadeh (Captain) ***$7,000.00
Pay to the order of Your Name Here (Honorary Exec of the Day) ***$10,000.00
```

مکانی را برای مقدار متغیر jobTitle نگه میدارد. در مثال ۱-۸ بر اساس قواعد جاوا، نماد %S همیشه مکان ای را برای رشته نگه میدارد و میتوان بقین کرد که متغیر jobTitle از نوع String اعلان شده است. پارانتز ها در اطراف هر عنوان شغلی در خروجی برنامه وجود دارد. شکل ۲-۸:

در مثال ۱-۸ به ویرگول داخل نگه دارنده ی مکان %ٲٲ توجه کنید. ویرگول یه برنامه می گوید که از جداکننده های گروه بند (grouping separators) استفاده کند. به همین دلیل است که شما در شکل ۲-۸، ٥٬٠٠٠٬٠٠\$ و ٧٬٠٠٠\$ و ١٠٬٠٠٠٬٠٠\$ را به جای ٥٠٠٠٬٠٠\$ و ٧٠٠٠٬٠٠\$ و ١٠٠٠٠٬٠٠\$ میبینید.

جداکننده های گروه بند در کشور های مختلف متفاوت اند. برای مثال در فرانسه برای نوشتن یک هزار (مایل) شما ١٠٠٠٬٠٠ را مینویسید. جاوا میتواند به طور اتوماتیک اعداد شما را فرانسوی کند البته با کمک عباراتی همچون:

```
out.print(new java.util.Formatter().format(java.util.Locale.FRANCE,"%ٲٲ.2f", 1000.00 ))
```

برای جزئیات بیشتر به (Application Programming) Interface API بخش مربوط به کلاس های Locale و Formatter رجوع کنید.

ذخیره کردن داده ها در فایل

کد های در مثال ۲-۸ اجرا نمیشوند مگر آنکه شما بعضی اطلاعات کارمند (employee) را داخل یک فایل داشته باشید. مثال ۲-۸ میگوید این فایل EmployeeInfo.txt نام دارد. پس قبل از اجرای مثال ۲-۸ یک فایل کوچک EmployeeInfo.txt ایجاد کنید. شکل ۳-۸:

```
Hadi Khodapanah
CEO
5000.00
Ali Alizadeh
Captain
7000.00
Your Name Here
Honorary Exec of the Day
10000.00
```

در مثال ۲-۸، من بر این نکته تکیه کرده ام که، زمانی که شما کاراکتر ها را در (مانند) شکل ۳-۸ تایپ میکنید، شما فایل را با تایپ کردن ١٠٠٠٠٬٠٠ به پایان میرید.

و سپس Enter را فشار دهید(دوباره به شکل ۳-۸ نگاه کنید چگونه مکان نما در ابتدای خط جدید قرار دارد). اگر شما فشار دادن Enter را فراموش کنید، آنگاه زمانی که تلاش کنید مثال ۲-۸ را اجرا کنید با مشکلاتی مواجه خواهید شد.

گروه بندی جدا کننده ها ، در کشور های مختلف، متفاوت است. فایل نشان داده شده در شکل ۳-۸ روی یک کامپیوتری که در کشور ایالات متحده پیکره بندی شده است، کار میکند. جایی که ۵۰۰۰,۰۰ به معنی پنج هزار است. ولی در بعضی کشورها که ۵۰۰۰,۰۰ به معنی پنج هزار است، به درستی کار نخواهد کرد.(دقت کنید که در عدد اول نقطه . ما بین صفر ها قرار گرفته درحالی که در عدد دوم ویرگول).

اگر شما در چنین کشوری زندگی میکنید. و از فایلی که در شکل ۳-۸ نشان داده شده است استفاده میکنید، زمانی که سعی در اجرای مثال این بخش داشته باشید احتمالا یک پیام خطا دریافت خواهید کرد(یک InputMismatchException). برای حل این مشکل اعداد موجود در فایل داده را ، به فرمتی رایج در کشور خود تغییر دهید ، تا خطا مورد بحث را رفع نمایید.

Copy و Past کردن کد :

تقریبا در بیشتر زبان های برنامه نویسی نوشتن و خواندن داده ها روی فایل می تواند دشوار و نیازمند مهارت باشد. شما خطوط کد اضافی را به برنامه اضافه میکنید تا به کامپیوتر بگویید چه کاری را انجام دهد. در برخی مواقع شما میتوانید این کد ها را از کدهای برنامه های دیگر مردم کپی کنید. برای مثال میتوانید از الگوی ارائه شده در مثال ۲-۸ پیروی کنید :

شما میخواهید از روی فایل اطلاعاتی را بخوانید. با تصور اینکه دارید از روی کیبورد اطلاعاتی را میخوانید شروع کنید. کد دستورات Scanner ها و نیز کد دستورات next معمول را داخل برنامه ی خود قرار دهید. سپس آیتم های اضافی را به الگوی مثال ۲-۸ اضافه کنید:

دو اعلان import جدید اضافه کنید. یکی برای java.io.File و دیگری برای java.io.IOException.

در هدر(header) متد خود ، throws IOException را تایپ کنید.


```

/*
 * الگوی استفاده شده در مثال 8-2
 */
import java.util.Scanner;
import java.io.File;
import java.io.IOException;
class SomeClassName {
public static void main(String args[])
throws IOException {
    Scanner scannerName =
new Scanner(new File("SomeFileName"));
    // محل قرار دادن قسمتی از کدها
    scannerName.nextInt();
    scannerName.nextDouble();
    scannerName.next();
    scannerName.nextLine();
    // محل قرار دادن قسمت دیگری از کدها
    scannerName.close();
}
}

```

در فراخوانی `new Scanner` عبارت `new File("")` را تایپ کنید.

فایلی که هم اکنون داخل کامپیوتر شما وجود دارد را در نظر بگیرید و نام آن را داخل علامت های کوتیشن بنویسید.

کلمه ای که شما برای اسم اسکنر (`scanner`) تان به کار بردید را به خاطر داشته باشید. از همان کلمه برای فراخوانی `next` و `nextInt` و `nextDouble` و غیره استفاده کنید. در ضمن از همان کلمه برای فراخوانی `close` استفاده کنید.

البته بعضی اوقات، کپی کردن کدها و جاگذاری آن ها در برنامه ی خودتان میتواند شما را به دردرسر بیاندازد. شاید شما دارید برنامه ای میتویسید که با الگوی مثال ۸-۲ مطابقت ندارد و شما نیاز دارید که کمی در الگوی برنامه را دستکاری کرده و تغییر دهید. اما برای تغییر الگو شما باید ایده ی پشت الگو را دقیقاً درک کرده باشید.

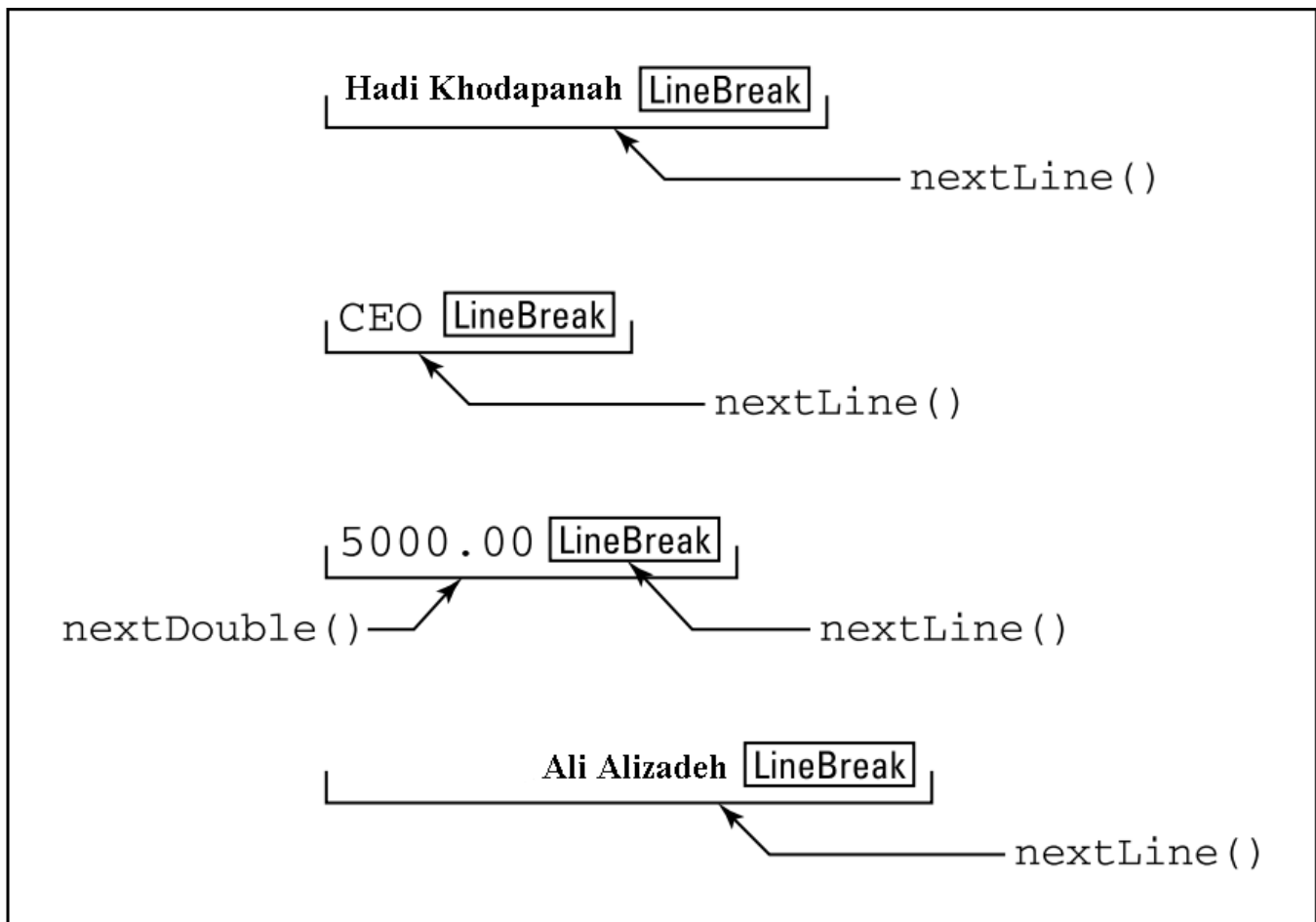
خواندن یک خط در هر دفعه

در مثال ۲-۸ متد `payOneEmployee` بعضی فنون مفید خواندن داده ها را توضیح میدهد. در عمل، هر اسکنری که شما ایجاد کرده اید یک متد `nextLine` دارد. (شما ممکن است از این متد `nextLine` استفاده نکنید، ولی به هر حال این متد در دسترس است). زمانی که شما متد `nextLine` اسکنر را فراخوانی میکنید، این متد تا تمام شدن خط کنونی، هر چیزی را گرفته و نگه میدارد. در مثال ۲-۸ به فراخوانی `nextLine` میتواند کل یک خط را، از فایل `EmployeeInfo.txt` بخواند. (در برنامه ی دیگر، فراخوانی `nextLine` اسکنر، امکان دارد که هر هر چیزی که کاریر روی کیبورد تایپ میکند را تا فشار دادن دکمه ی `Enter` بخواند). دوباره به کلمه ی `nextLine` دقت کنید: `nextLine` هر چیزی را تا انتهای خط کنونی میخواند. متأسفانه آن چیزی که خواندن تا انتهای خط کنونی همیشه آن چیزی که شما فکر میکنید، معنی نمی دهد

با آمیختن فراخوانی های `nextInt` و `nextDouble` و `nextLine` ممکن است برنامه کمی شلوغ و آشفته به نظر آید، پس شما باید آن چیزی که در برنامه انجام میدهید را زیر نظر داشته باشید. و خروجی برنامه را به دقت چک کنید.

برای فهمیدن همه ی اینها، شما باید از چگونگی جدا شدن خطوط فایل داده آگاهی داشته باشید. جدا کننده ی یک خط از یک خط دیگر را به عنوان یک کاراکتر اضافی در نظر بگیرید که بین دو خط جدا قرار میگیرد. در این صورت فراخوانی `nextLine` به معنی خواندن هر چیزی در خط کنونی فایل داده، تا انتهای خط (یعنی تا رسیدن به کاراکتر جداکننده است) میباشد.

حال به شکل ۸-ع نگاه کنید:

اگر فراخوانی `nextLine` ، `Hadi Khodapanah[LineBreak]` را بخواند فراخوانی `nextLine` بعدی `CEO[LineBreak]` را خواهد خواند.

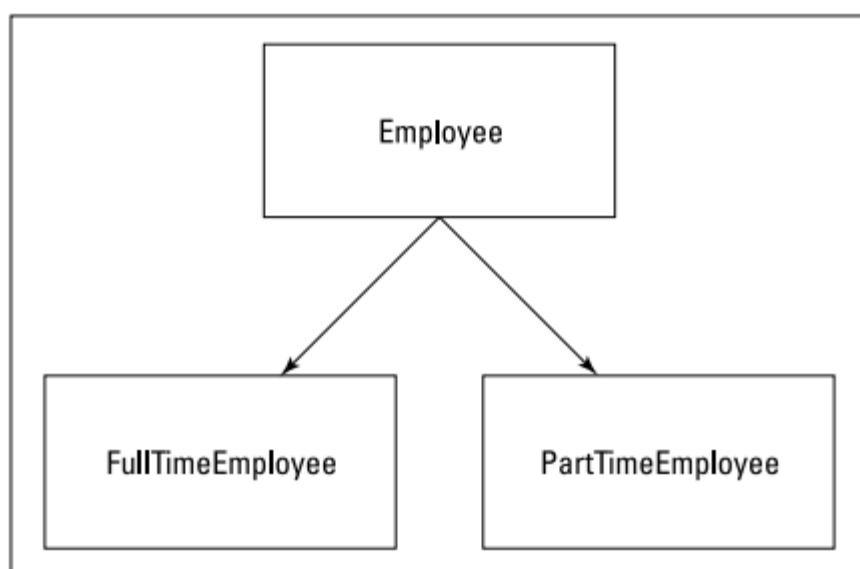
اگر فراخوانی `nextDouble` عدد `۵۰۰۰,۰۰` را بخواند ، فراخوانی بعدی `nextLine` ، `[LineBreak]` را خواهد خواند.

اگر فراخوانی `nextLine` ، `[LineBreak]` را بخواند. بعد از عدد `۵۰۰۰,۰۰` فراخوانی بعدی `nextLine` ، `Ali Alizadeh[LineBreak]` را خواهد خواند.

پس بعد از خواندن عدد ۵۰۰۰,۰۰ شما به دو فراخوانی `nextLine` ، به منظور جمع کردن نام `Ali Alizadeh` نیاز دارید، اشتباهی که معمولا دانشجویان مرتکب میشوند این است که اولین فراخوانی از این دو فراخوانی را فراموش میکنند.

دوباره به شکل ۳-۸ نگاهی بیاندازید، برای مثال به درستی کار کند شما نیاز دارید که بعد از آخرین ۱۰۰۰۰,۰۰ یک جدا کننده ی خطوط (`line break`) داشته باشید. از آخرین فراخوانی `nextLine` را انجام ندهید ممکن است برنامه ی شما خراب شده و پیام خطایی به مضمون `NoSuchElementException: No line found`. دریافت نمایید

توجه به این نکته الزامی است که ، اولین `nextLine` که از فایل شکل ۳-۸ ، `Hadi Khodapanah[LineBreak]` را خوانده ، اما همین فراخوانی `Hadi Khodapanah` را بدون هیچگونه `line break` به کد اجرایی تحویل میدهد. بنابراین `nextLine` در جستجوی یک `line break` بوده و پس از پیدا کردن `line break` ، آن از دست میدهد. توجه نکردن به این نکته میتواند برنامه شما را با مشکلات جدی مواجه کند.

ایجاد یک زیر کلاس

در مثال ۸-۱ یک کلاس Employee تعریف شده است. شما میتوانید از آنچه که در مثال ۸-۱ تعریف شده استفاده کرده و یا آن را گسترش دهید. با این کار میتوانید کلاس های جدیدتر و مخصوص تری را ایجاد کنید. بر این اساس در مثال ۸-۳ تصمیم گرفتن یک کلاس جدید به اسم FullTimeEmployee تعریف کنم :

```
public class FullTimeEmployee extends Employee {
    private double weeklySalary;
    private double benefitDeduction;
    public void setWeeklySalary(double weeklySalaryIn) {
        weeklySalary = weeklySalaryIn;
    }
    public double getWeeklySalary() {
        return weeklySalary;
    }
    public void setBenefitDeduction(double benefitDedIn) {
        benefitDeduction = benefitDedIn;
    }
    public double getBenefitDeduction() {
        return benefitDeduction;
    }
    public double findPaymentAmount() {
        return weeklySalary - benefitDeduction;
    }
}
```

به مثال ۸-۳ نگاه کنید. شما میتوانید ببینید که هر نمونه از کلاس FullTimeEmployee دارای دو فیلد weeklySalary و benefitDeduction میباشد. اما آیا آن ها تنها فیلد هایی هستند که هر نمونه از کلاس FullTimeEmployee دارد؟؟ نه ...خط اول از برنامه ۸-۳ میگوید که کلاس FullTimeEmployee توسعه یافته ی کلاس Employee میباشد. این بدین معنی است که علاوه بر داشتن دو فیلد weeklySalary و benefitDeduction هر نمونه از کلاس FullTimeEmployee دارای دو فیلد دیگر name و jobTitle میباشد. این دو فیلد از تعریف کلاس Employee حاصل میشوند.

زمانی که یک کلاس بر اساس گسترش دادن یک کلاسی که از قبل موجود است ایجاد میکنید، کلاس گسترش یافته به طور اتوماتیک (وظایف اساسی کارکردی) functionality ای در کلاس موجود قبلی

تعریف شده را به ارث میبرد. بنابراین کلاس FullTimeEmployee فیلدهای name و jobTitle را به ارث میبرد. کلاس FullTimeEmployee همچنین تمام متدهای در کلاس Employee اعلان گردیده اند را نیز به ارث می برد. (setJobTitle, getJobTitle, and cutCheck, setName, getName)....در واقع FullTimeEmployee یک زیر کلاس از کلاس Employee میباشد این بدان معنی است که کلاس Employee یک سوپر کلاس (superclass) برای کلاس FullTimeEmployee میباشد. شما همچنین میتوانید بگویید که کلاس FullTimeEmployee فرزند کلاس Employee میباشد و کلاس Employee والد کلاس FullTimeEmployee است. مثال ۸-۴: تقلبی و جعلی است اما میتواند آموزنده باشد.

ولی چرا کد مثال ۸-۴ تقلبی و معرفی شد. در واقع تفاوت اصلی مابین مثال ۸-۴ و وضعیت. اراثت در مثال های ۸-۱ و ۸-۳ این است که: کلاس فرزند نمیتواند مستقیم به فیلدهای خصوصی کلاس والد رجوع داشته باشد. برای اینکه کلاس فرزند به فیلدهای خصوصی کلاس والد دسترسی داشته باشد، کلاس فرزند بایستی ابتدا متدهای دسترسی دارنده (accessor) ی کلاس والد را فراخوانی کند. به مثال ۸-۳ برگردید فراخوانی setName("Rufus") مجاز و قانونی است ولی دستور name="Rufus" مجاز نخواهد بود.

نکته: شما به فایل Employee.java روی هارد خود برای نوشتن کلاسی که توسعه یافته ی Employee باشد نیاز ندارید. تمام نیاز شما فایل Employee.class می باشد.

مثال ۸-ع :

```
import static java.lang.System.out;
public class FullTimeEmployee {
    private String name;
    private String jobTitle;
    private double weeklySalary;
    private double benefitDeduction;
    public void setName(String nameIn) {
        name = nameIn;
    }
    public String getName() {
        return name;
    }
    public void setJobTitle(String jobTitleIn) {
        jobTitle = jobTitleIn;
    }
    public String getJobTitle() {
        return jobTitle;
    }
    public void setWeeklySalary(double weeklySalaryIn) {
        weeklySalary = weeklySalaryIn;
    }
    public double getWeeklySalary() {
        return weeklySalary;
    }
    public void setBenefitDeduction(double benefitDedIn) {
        benefitDeduction = benefitDedIn;
    }
    public double getBenefitDeduction() {
        return benefitDeduction;
    }
    public double findPaymentAmount() {
        return weeklySalary - benefitDeduction;
    }
    public void cutCheck(double amountPaid) {
        out.printf("Pay to the order of %s ", name);
        out.printf("(%s) ***$", jobTitle);
        out.printf("%.2f\n", amountPaid);
    }
}
```

ایجاد زیر کلاس ها شکل گیری عادت هاست

زمانی که شما با ایجاد زیر کلاس ها (کلاس های توسعه یافته) خو گرفتید. خلق زیر کلاس باعث ایجاد راحتی در برنامه هایی که می نویسید خواهد شد. اگر شما کلاس FullTimeEmployee را ایجاد کرده اید. پس میتوانید کلاس دیگری به اسم PartTimeEmployee را نیز ایجاد کنید که در شکل ۵-۸ ایجاد شده است.

```
public class PartTimeEmployee extends Employee {
    private double hourlyRate;
    public void setHourlyRate(double rateIn) {
        hourlyRate = rateIn;
    }
    public double getHourlyRate() {
        return hourlyRate;
    }
    public double findPaymentAmount(int hours) {
        return hourlyRate * hours;
    }
}
```

بر خلاف کلاس FullTimeEmployee ، کلاس PartTimeEmployee هیچ حقوق و دستمزد (salary) و یا کسر (deduction) ندارد. در عوض PartTimeEmployee یک فیلد hourlyRate دارد. (بعلاوه ی یک فیلد numberOfHoursWorked که ممکن است در برنامه قرار داده شود..البته توجه داشته باشید که تعداد ساعات کاری یک کارمند پاره وقت از یک هفته به هفته ی دیگر (بسته به زیادی کار موجود) ممکن است متفاوت باشد.

استفاده از زیر کلاس ها

بخش های قبلی نحوه ی ایجاد زیر کلاس ها را توضیح می دهد، البته ی نکته ی مهم این است : ایجاد زیر کلاس ها به خودی خود مزیتی ندارد مگر آنکه شما کدی برای استفاده از آنها بنویسید. در این بخش کدی که از این زیر کلاس ها (subclasses) را توضیح خواهیم داد.

مثال ۸-۶ شما یه برنامه ی ساده ، که از زیر کلاس های FullTimeEmployee و PartTimeEmployee استفاده میکند، را نشان میدهد. و شکل ۸-۶ نیز خروجی این برنامه را نشان میدهد.

```
public class DoPayrollTypeF {
    public static void main(String args[]) {
        FullTimeEmployee ftEmployee = new FullTimeEmployee();
        ftEmployee.setName("HadiKhodapanah");
        ftEmployee.setJobTitle("CEO");
        ftEmployee.setWeeklySalary(5000.00);
        ftEmployee.setBenefitDeduction(500.00);
        ftEmployee.cutCheck(ftEmployee.findPaymentAmount());
        System.out.println();
        PartTimeEmployee ptEmployee = new PartTimeEmployee();
        ptEmployee.setName("Ali Alizadeh");
        ptEmployee.setJobTitle("Driver");
        ptEmployee.setHourlyRate(7.53);
        ptEmployee.cutCheck (ptEmployee.findPaymentAmount(10));
    }
}
```

Pay to the order of Hadi Khodapanah(CEO) ***\$4,500.00

Pay to the order of Ali Alizadeh (Driver) ***\$75.30

برای اینکه کاملاً مثال ۸-۶ را متوجه شوید بایستی دوباره به زیرکلاس های Employee و FullTimeEmployee و PartTimeEmployee نگاهی بیاندازید.

نیمه ی نخست مثال ۸-۶ به یک کارمند تمام وقت می پردازد. توجه کنید که چگونه متد های زیادی با متغیر ftEmployee برای استفاده در دسترس هستند. برای مثال شما میتوانید ftEmployee.setWeeklySalary را فراخوانی کنید زیرا که ftEmployee نوع FullTimeEmployee را داراست. شما همچنین میتوانید ftEmployee.setName را فراخوانی کنید، چونکه کلاس FullTimeEmployee کلاس Employee را گسترش میدهد.

برای اینکه cutCheck داخل کلاس Employee اعلان شده است شما میتوانید ftEmployee.cutCheck را فراخوانی کنید. شما همچنین میتوانید ftEmployee.findPaymentAmount را نیز فراخوانی کنید زیرا که متد findPaymentAmount داخل کلاس FullTimeEmployee میباشد.

تطابق انواع (types match)

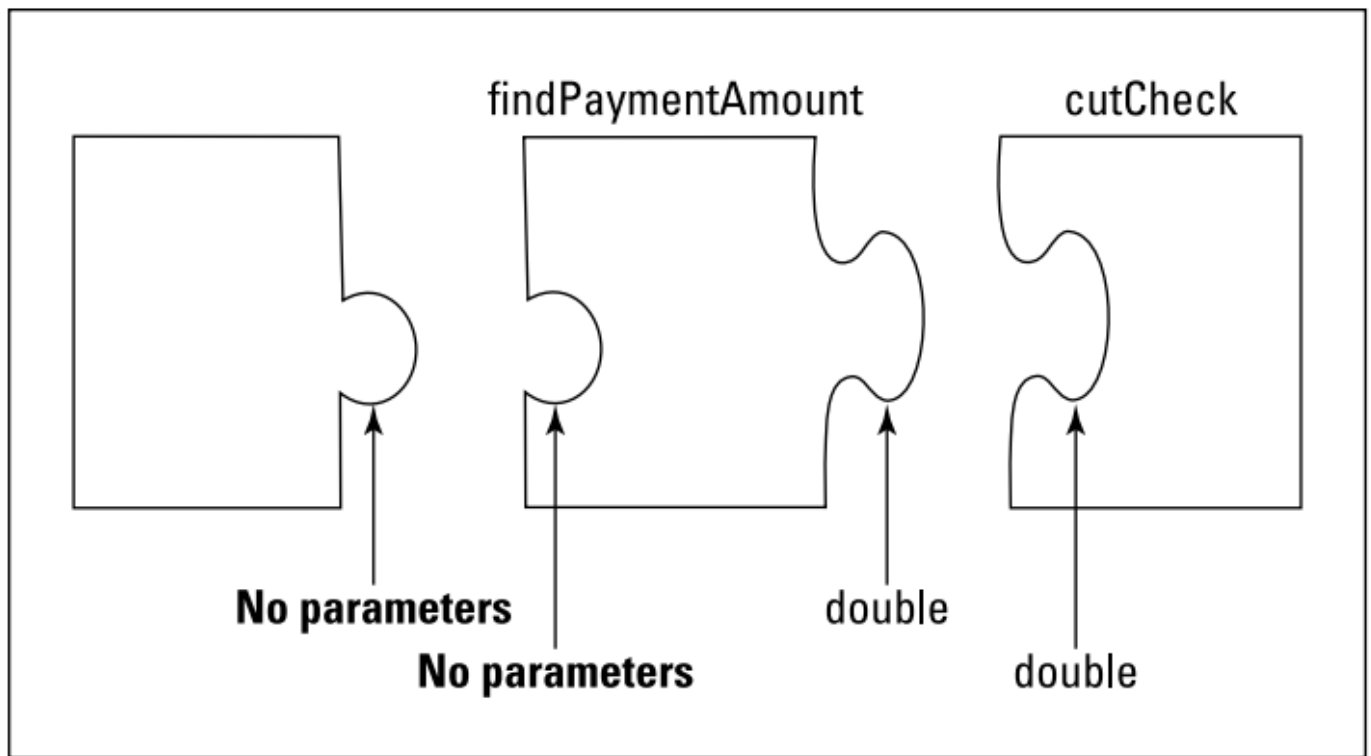
دوباره به نیمه ی نخست مثال ۸-۶ نگاه ی انداخته و به آخرین عبارت توجه توجه کنید:

متد ftEmployee.findPaymentAmount با لیست پارامتر خالی فراخوانی میشود. برای اینکه متد findPaymentAmount هیچ پارامتری را نمیپذیرد. (مثال ۸-۳).

متد findPaymentAmount نوع داده ای double را برمیگرداند.

مقدار double ای که ftEmployee.findPaymentAmount برمیگرداند به متد ftEmployee.cutCheck پاس داده میشود. البته متد cutCheck یک پارامتر از نوع double میگیرد. (مثال ۸-۱).

به شکل زیر دقت کنید:

تغییر دادن متد های قبلی

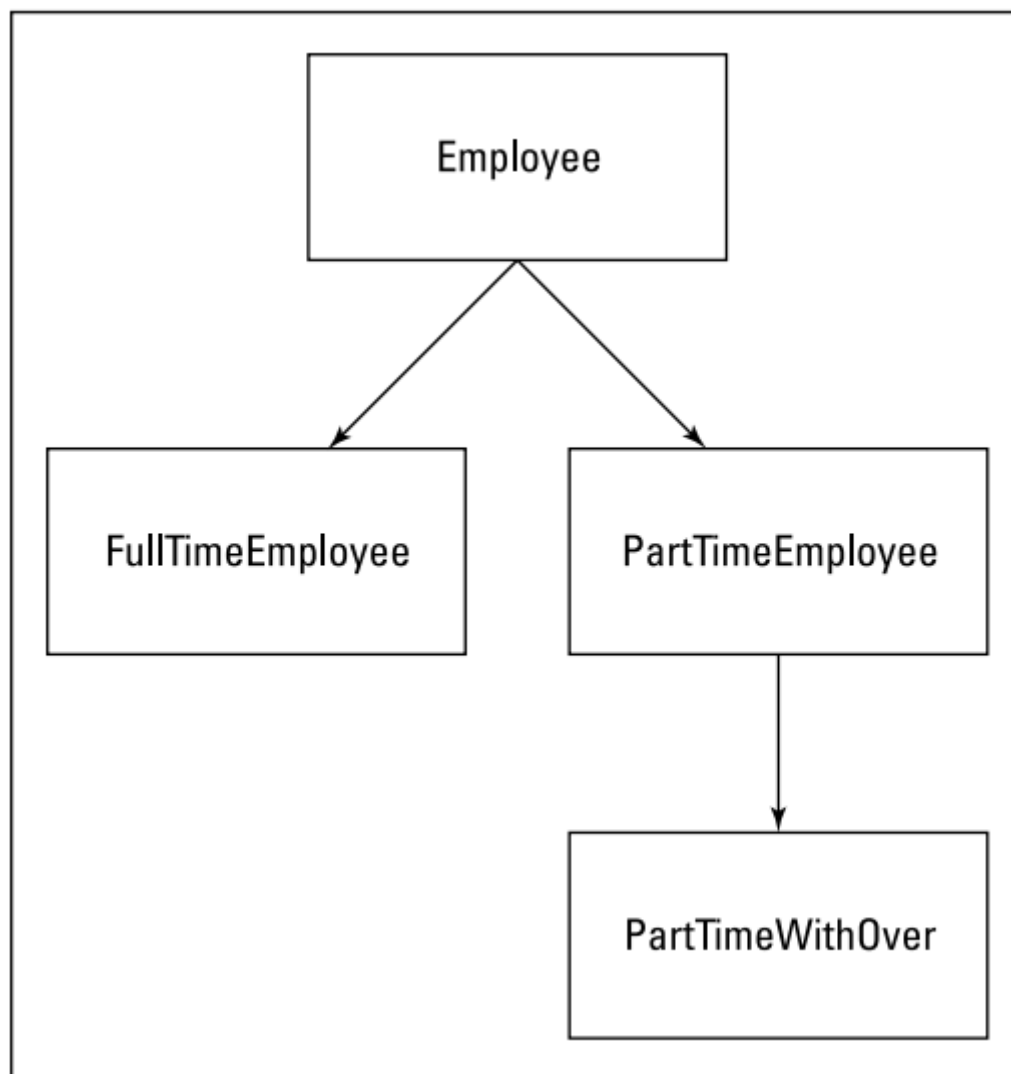
خوب ، شما میتوانید کدهای کلاس `PartTimeEmployee` را کند و کاو کرده ، و روی آنها کمی تغییرات اعمال کنید.(به نظر من ایده ی خوبی نیست).

شما میتوانید از آموزش های بخش قبلی استفاده کرده و یک زیر کلاس ، از کلاس موجود `PartTimeEmployee` ایجاد نمایید. اما کلاس `PartTimeEmployee` قبلا متد `findPaymentAmount` را داشت. آیا ما به راهی برای دور زدن و نادیده گرفتن متد `findPaymentAmount` نیاز داریم ؟؟

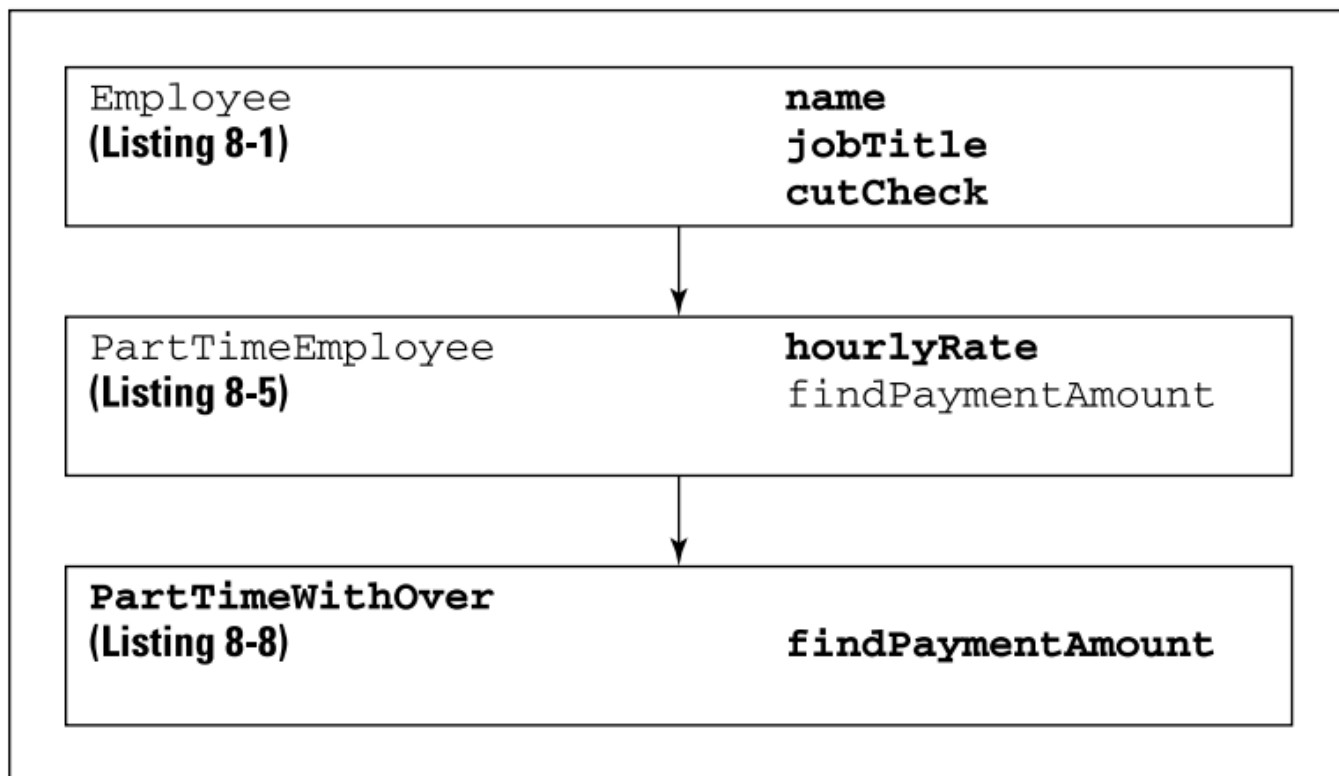
در اینجا شما خوش شانس هستید که از زبان شیء گرای جاوا استفاده میکنید. با برنامه نویسی شیء گرا شما میتوانید زیر کلاس هایی خلق نمایید که در کارکرد اساسی کلاس والد خود را دارا نیستند. مثال ۷-۸ چنین زیر کلاسی را نشان میدهد:

```
public class PartTimeWithOver extends PartTimeEmployee {
    @Override
    public double findPaymentAmount(int hours) {
        if(hours <= 40) {
            return getHourlyRate() * hours;
        } else {
            return getHourlyRate() * 40 +
                getHourlyRate() * 2 * (hours - 40);
        }
    }
}
```

شکل ۸-۸ رابطه ی مابین مثال ۷-۸ و سایر تکه کدهای موجود در این فصل را نشان میدهد. اگر دقیق شویم PartTimeWithOver یک زیر کلاس از یک زیر کلاس است. در برنامه نویسی شیء گرا زنجیره هایی اینچنین غیر معمول نیست. بلکه حتی شاهد زنجیره هایی طولانی تر از این هم هستیم.

کلاس PartTimeWithOver کلاس PartTimeEmployee را گسترش میدهد، اما PartTimeWithOver هر آنچه که میخواهد از کلاس از کلاس PartTimeEmployee به ارث ببرد را انتخاب میکند. زیرا که PartTimeWithOver دارای اعلان خودش برای متد findPaymentAmount بوده، و کلاس PartTimeWithOver متد findPaymentAmount از والد خود به ارث نمیبرد. به شکل ۹-۸ که در زیر آمده دقت کنید:

اگر شما یک شیء از کلاس `PartTimeWithOver` ایجاد کنید. شیء ایجاد شده دارای `name` و `jobTitle` و `hourlyRate` و `cutCheck` از کلاس `PartTimeEmployee` میباشد.. اما شیء دارای `findPaymentAmount` که در مثال ۷-۸ تعریف شده نیز میباشد.

استفاده از متد ها از درون زیر کلاس ها و کلاس ها

```
public class DoPayrollTypeF {
public static void main(String args[]) {
FullTimeEmployeeftEmployee = new FullTimeEmployee();
ftEmployee.setName("HadiKhodapanah");
ftEmployee.setJobTitle("CEO");
ftEmployee.setWeeklySalary(5000.00);
ftEmployee.setBenefitDeduction(500.00);
ftEmployee.cutCheck(ftEmployee.findPaymentAmount());
PartTimeEmployeeptEmployee = new PartTimeEmployee();
ptEmployee.setName("Ali Alizadeh");
ptEmployee.setJobTitle("Computer Book Author");
ptEmployee.setHourlyRate(7.53);
ptEmployee.cutCheck (ptEmployee.findPaymentAmount(50));
PartTimeWithOverptoEmployee = new PartTimeWithOver();
ptoEmployee.setName("Kouroshkhashayari");
ptoEmployee.setJobTitle("Driver");
ptoEmployee.setHourlyRate(7.53);
ptoEmployee.cutCheck (ptoEmployee.findPaymentAmount(50));
}
}
```

ابتدا به مثال ۸-۸ دقت کرده سپس از روی این مثال ، مبحث توضیح داده خواهد شد

خروجی :

```
Pay to the order of Hadi Khodapanah (CEO) ***$4,500.00
Pay to the order of Ali Alizadeh (Computer Book Author) ***$376.50
Pay to the order of Kourosh khashayari (Driver) ***$451.80
```

با زیر کلاس ها، هر سه تای این کارمندان، در مثال ۸-۸ باهم وجود دارند. مطمئناً یک زیر کلاس ، از کلاس قدیمی PartTimeEmployee می آید. اما این بدین معنی نیست که شما نمیتوانید شیء ای از کلاس PartTimeEmployee ایجاد کنید. در واقع، جاوا خیلی هوشمندانه عمل میکند، مثال ۸-۸ سه فراخوانی به متد findPaymentAmount دارد و هر فراخوانی به ورژن متفاوتی از متد میرسد.

در اولین فراخوانی، `ftEmployee.findPaymentAmount` متغیر `ftEmployee` یک نمونه از کلاس `FullTimeEmployee` میباشد. پس متدی که فراخوانی شده مربوط به مثال ۳-۸ میباشد.

در دومین فراخوانی، `ptEmployee.findPaymentAmount` متغیر `ptEmployee` یک نمونه ای از کلاس `PartTimeEmployee` میباشد. پس متدی که فراخوانی شده مربوط به مثال ۵-۸ میباشد.

در سومین فراخوانی `ptoEmployee.findPaymentAmount` متغیر `ptoEmployee` نمونه ای از کلاس `PartTimeWithOver` میباشد. پس متد فراخوانی شده مربوط به مثال ۷-۸ میباشد.

فصل ۷

مقیاس دما (temperature scale) چیست؟

(انواع enum جاوا)

جاوا راه های گوناگونی را، به منظور گروه بندی چیز های (things)، برای شما فراهم می آورد. در این فصل شما چیز هایی را داخل یک نوع enum گروه بندی خواهید نمود.

ایجاد یک enum پیچیده ، آسان نیست ولی برای ایجاد یک enum ساده ، کافی ست یک گروه از کلمات داخل یک جفت آکولاد بنویسید. مثال ۱-۹ یک نوع enum تعریف میکند که نوع enum در این مثال TempScale نام دارد.

```
public enum TempScale {
    CELSIUS, FAHRENHEIT, KELVIN, RANKINE,
    NEWTON, DELISLE, RÉAUMUR, RØMER, LEIDEN
};
```

وقتی شما نوع enum را تعریف میکنید دو اتفاق مهم می افتد:

* شما مقادیری را ایجاد میکنید، همانطور که ۱۳ و ۱۵ مقادیر int هستند. CELSIUS و FAHRENHEIT نیز مقادیری TempScale هستند.

* شما میتوانید متغیر هایی را برای ارجاع به آن مقادیر ایجاد کنید، در مثال ۲-۹ من فیلد های number و scale را اعلان نموده ام. همانگونه که doublenumber متغیر number را از نوع double اعلان میکند.

TempScalescale نیز متغیر scale از نوع TempScale اعلان میکند

از نوع TempScale بودن به این معناست که شما مقادیر CELSIUS,FAHRENHEIT, KELVIN,..... را دارا میباشید.

یک نوع enum ، یک کلاس جاوا در استتار هست. به همین دلیلی است که مثال ۱-۹ شامل تمام فایلی که یک ، به یک چیز اختصاص داده شده، میشود، یعنی اعلان نوع TempScale enum . همانند اعلان یک

کلاس ، در اعلان نوع enum به فایل مخصوص خودش متعلق است. در مثال ۱-۹ به فایلی به نام TempScale.java متعلق است.

Temperature چیست؟

هر temperature (درجه حرارت) دو چیز در نظر گرفته میشود: یک عدد و یک مقیاس حرارت. مثال ۲-۹ در زیر این حقیقت را روشن میسازد.

```
public class Temperature {
    private double number;
    private TempScale scale;
    public Temperature() {
        number = 0.0;
        scale = TempScale.FAHRENHEIT;
    }
    public Temperature(double number) {
        this.number = number;
        scale = TempScale.FAHRENHEIT;
    }
    public Temperature(TempScale scale) {
        number = 0.0;
        this.scale = scale;
    }
    public Temperature(double number, TempScale scale) {
        this.number = number;
        this.scale = scale;
    }
    public void setNumber(double number) {
        this.number = number;
    }
    public double getNumber() {
        return number;
    }
    public void setScale(TempScale scale) {
        this.scale = scale;
    }
    public TempScale getScale() {
        return scale;
    }
}
```

مثال ۲-۹ متد های قرار دهنده (setter) و دریافت کننده (getter) معمول را داراست. (متد های دسترسی دارنده به فیلد های number و scale).

نکته ای که باید متوجه آن شده باشید این است که، مثال ۲-۹، چهار قسمت، شبیه به متد وجود دارد. هر یک از این بخش های شبیه به متد، Temperature نام دارند. مشابه با نام کلاس را داشت باشد. هیچ یک از این چیزهای Temperature شبیه به متد، یک نوع return از هیچ نوعی را دارا نمیشوند. نه حتی void که نوع return می باشد. هر یک از این چیزهای شبیه به متد سازنده (constructor) نام دارند. یک سازنده شبیه یک متد است، به استثنای اینکه یک سازنده، هدف بسیار مخصوصی دارد-ایجاد اشیاء جدید. هر زمانی که اشیاء جدیدی ایجاد می کند، کامپیوتر دستورات درون سازنده را اجرا میکند.

با سازنده (statements) چه کاری میتوان انجام داد

در مثال ۳-۹ شما سازنده ای که در مثال ۲-۹ اعلان شده را فراخوانی میکنید. تصویر شماره ۱-۹ نشان میدهد که وقتی شما تمام این کد را اجرا کردید چه اتفاقی خواهد افتاد.

```
import static java.lang.System.out;
public class UseTemperature {
    public static void main(String args[]) {
        final String format = "%5.2f degrees %s\n";
        Temperature temp = new Temperature();
        temp.setNumber(70.0);
        temp.setScale(TempScale.FAHRENHEIT);
        out.printf(format, temp.getNumber(),
            temp.getScale());
        temp = new Temperature(32.0);
        out.printf(format, temp.getNumber(),
            temp.getScale());
        temp = new Temperature(TempScale.CELSIUS);
        out.printf(format, temp.getNumber(),
            temp.getScale());
        temp = new Temperature(2.73, TempScale.KELVIN);
        out.printf(format, temp.getNumber(),
            temp.getScale());
    }
}
```

```
70.00 degrees FAHRENHEIT
32.00 degrees FAHRENHEIT
0.00 degrees CELSIUS
2.73 degrees KELVIN
```

در مثال ۳-۹ هر دستور مانند :

```
temp = new Temperature(blah,blah,blah);
```

یک سازنده را از مثال ۲-۹ فراخوانی میکند. پس همانطور که مثال ۳-۹ را اجرا میشود، آن چهار شیء از کلاس Temperature ایجاد میکند. هر شیء با فراخوانی یک سازنده ی متفاوت از مثال ۲-۹ ایجاد میشود.

در مثال ۳-۹ آخرین سازنده دارای دو پارامتر ۲٫۷۳ و TempScale.KELVIN بود. این مخصوص فراخوانی سازنده ها نیست. فراخوانی یک متد ی فراخوانی یک سازنده هم نیز میتواند یک لیست از پارامتر ها را داشته باشد. شما پارامتر ها را با کاما از یکدیگر جدا میکنید.

تنها قاعده ای که بایستی بدان توجه کنید این است که: پارامتر های فراخوانی با پارامترهایی که اعلان شده اند تطابق داشته باشند. برای مثال در مثال ۳-۹ هنگام فراخوانی چهارمین و آخرین سازنده :

```
new Temperature(2.73, TempScale.KELVIN)
```

دو پارامتر دارد.اولی از نوع double و دومی از نوع TempScale . جاوا با این فراخوانی موافقت خواهد نمود زیرا که که آن با هدر(header) تعریف شده در مثال ۲-۹ تطابق دارد :

```
public Temperature(double number, TempScale scale)
```

دو پارامتر دارد اولی از نوع double و دومی از نوع TempScale میباشد. که اگر این تطابق را رعایت نکنید با مشکل مواجه خواهید شد.

دو راه برای انجام یک کار

مثال ۴-۹ دارای دو سازنده درون خود میباشد. من از دو نام متفاوت استفاده میکنم : `number` و `whatever`. در دومین سازنده ، من به دو نام احتیاج ندارم. به جای ایجاد یک نام جدید برای پارامتر سازنده، من تصمیم گرفتم از نام موجود با نوشتن `this.number` دوباره استفاده کنم.

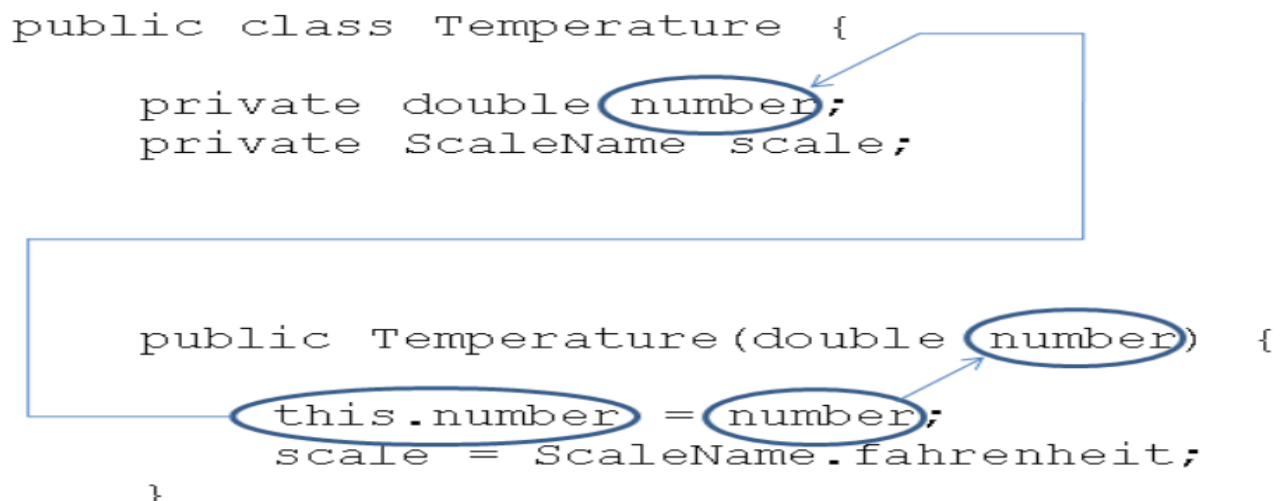
```
//Use this constructor . . .
public Temperature(double whatever) {
    number = whatever;
    scale = TempScale.FAHRENHEIT;
}

//. . . or use this constructor . . .
public Temperature(double number) {
    this.number = number;
    scale = TempScale.FAHRENHEIT;
}

//. . . but don't put both constructors in your code.
```

در دستور `this.number = number` اسم `this.number` به فیلد `number` شیء جدید ارجاع میکند. - فیلدی که در بالای مثال ۲-۹ تعلان شده است.

در دستور `this.number = number` اسم `number` سمت چپ، به پارامتر سازنده ارجاع دارد.


```
public class Temperature {

    private double number;
    private ScaleName scale;

    public Temperature(double number) {
        this.number = number;
        scale = ScaleName.fahrenheit;
    }
}
```

در حالت کلی، `this.someName` به فیلدی که حاوی کد ارجاع میکند..به عبارت ساده `someName` به نزدیکترین مکان که `someName` اعلان شده،رجاع میکند. در دستور `this.number=number` که نزدیکترین مکان لیست پارامتر سازنده ی `Temperature` میباشد.

ساخت `temperatures` بهتر

مثال ۵-۹

```
import static java.lang.System.out;
public class TemperatureNice extends Temperature {
    publicTemperatureNice() {
        super();
    }
    publicTemperatureNice(double number) {
        super(number);
    }
    publicTemperatureNice(TempScale scale) {
        super(scale);
    }
    publicTemperatureNice(double number, TempScale scale)
    {
        super(number, scale);
    }
    public void display() {
        out.printf("%5.2f degrees %s\n",
            getNumber(), getScale());
    }
}
```

در متد `display` مثال ۵-۹ ، به فراخوانی کلاس `Temperature` متد های `getNumber` و `getScale` توجه کنید.چرا چنین کاری را انجام دادیم؟؟؟ خوب در واقع درون کد کلاس `TemperatureNice` هیچ ارجاع مستقیمی به فیلدهای `number` و `number` پیام خطایی تولید خواهد نمود. درست است ، هر شیء `TemperatureNice` فیلدهای `number` و `scale` مخصوص خود را دارد.(در کنار این همه `TemperatureNice` یک زیر کلاس از کلاس `Temperature` میباشد و کد کلاس `Temperature` فیلد های

number و scale را تعریف میکند). اما چون number و scale به صورت خصوصی درون کلاس Temperature اعلان گردیده اند. تنها کدی که درست درون کلاس Temperature باشد میتواند از این فیلد ها استفاده کند.

دستور super() در مثال ۹-۵ پارامتر های سازنده ی Temperature() را در مثال ۹-۲ فراخوانی میکند. که سازنده ی بدون پارامتر ۰,۰ را به فیلد number و TempScale اختصاص میدهد. FAHRENHEIT به فیلد ..field

دستور super(number, scale) در مثال ۹-۵ سازنده ی

Temperature(double number, TempScale scale) را که در مثال ۹-۲ آورده شده فراخوانی میکند.

به صورتی مشابه، دستورات super(number) و super(scale) در مثال ۹-۵ سازنده ها از مثال ۹-۲ فراخوانی میکنند.

Using all this stuff

```
public class UseTemperatureNice {
    public static void main(String args[]) {
        TemperatureNice temp = new TemperatureNice();
        temp.setNumber(70.0);
        temp.setScale(TempScale.FAHRENHEIT);
        temp.display();
        temp = new TemperatureNice(32.0);
        temp.display();
        temp = new TemperatureNice(TempScale.CELSIUS);
        temp.display();
        temp = new TemperatureNice(2.73,
            TempScale.KELVIN);
        temp.display();
    }
}
```

کد مثال ۹-۶ در مثال بالا خیلی شبیه به کد ۹-۳ میباشد. تنها تفاوت آنها عبارت اند از :

در مثال ۹-۶ نمونه ای از کلاس TemperatureNice ایجاد میشود. به همین دلیل است مثال ۹-۶ سازنده ها را از کلاس TemperatureNice فراخوانی میکند نه از کلاس Temperature.

در مثال ۹-۶ از امتیاز متد display در کلاس TemperatureNice بهره میگیرد. بنابراین کد مثال ۹-۶ منظم و آراسته تر از همتایش در مثال ۹-۳ است.

یک سازنده ی پیش فرض

```
public FullTimeEmployee() {
    super();
}
```

سازنده ای که در مثال ۹-۷ در بالا استفاده کردیم هیچ پارامتری نمیگیرد. و تنها دستور موجود در آن، سازنده ی هر کلاسی که شما توسعه داده اید را فراخوانی میکند. (در صورتی که کلاسی که شما توسعه داده اید سازنده ی بدون پارامتر نداشته باشد ، اشتباه رخ خواهد داد).

به مثال ۹-۸ در زیر توجه نمایید:

```
public class FullTimeEmployee extends Employee {
    private double weeklySalary;
    private double benefitDeduction;
    public FullTimeEmployee(double weeklySalary) {
        this.weeklySalary = weeklySalary;
    }
    public void setWeeklySalary(double weeklySalaryIn) {
        weeklySalary = weeklySalaryIn;
    }
    public double getWeeklySalary() {
        return weeklySalary;
    }
    public void setBenefitDeduction(double benefitDedIn) {
        benefitDeduction = benefitDedIn;
    }
    public double getBenefitDeduction() {
        return benefitDeduction;
    }
    public double findPaymentAmount() {
        return weeklySalary - benefitDeduction;
    }
}
```


اگر شما مانند زیر از کد FullTimeEmployee در مثال ۸-۹ استفاده کنید، برنامه ی شما کار نخواهد کرد :

```
FullTimeEmployeeftEmployee = new FullTimeEmployee;()
```

این برنامه کار نخواهد کرد زیرا که سازنده ی FullTimeEmployee اعلان شده که یک پارامتر double بگیرد، (یک سازنده ی بدون پارامتر پیش فرض را قبول نمیکند).

سازنده ای که کارهای بیشتری انجام میدهد

در این بخش میخواهیم مثالی از یک سازنده بزمن که کاری بیشتر از اختصاص مقادیری به چند فیلد انجام میدهد. مثال های ۹-۹ و ۹-۱۰ و نتیجه ی خروجی نیز در مثال ۳-۹ نشان داده شده است.

تعریف Frame

```
import java.awt.FlowLayout;
import javax.swing.JFrame;
import javax.swing.JButton;
@SuppressWarnings("serial")
public class SimpleFrame extends JFrame {
    public SimpleFrame() {
        setTitle("Don't click the button!");
        setLayout(new FlowLayout());
        setDefaultCloseOperation(EXIT_ON_CLOSE);
        add(new JButton("Panic"));
        setSize(300, 100);
        setVisible(true);
    }
}
```

```
public class ShowAFrame {
    public static void main(String args[]) {
        new SimpleFrame();
    }
}
```

نشان دادن Frame

شکل ۳-۹

کد مثال ۹-۹ عمدتاً از متدهای API های جاوا شکل گرفته است. (قصد ما از این مثال توضیح دادن تمام ایم متدها نیست). به هر حال متد اصلی مثال ۹-۱۰ فقط یک دستور دارد: یک فراخوانی به سازنده در کلاس SimpleFrame. توجه کنید که چگونه شیء ای که این فراخوانی ایجاد میکند، حتی به یک متغیر هم تخصیص داده نشده است. همه چیز درست است زیرا که ما در این کد نیازی به ارجاع به شیء مورد نظر در هیچ جای دیگری نداریم.

در بالا، کلاس SimpleFrame فقط تنها یک اعلان سازنده (constructor) موجود است. این سازنده متدی بعد از متد دیگر را از API جاوا فراخوانی میکند.

تمام متدهای فراخوانی شده در کلاس سازنده ی SimpleFrame، از کلاس والد JFrame میآیند. کلاس JFrame در داخل پکیج javax.swing موجود است. این پکیج، دیگر پکیج های موجود در java.awt به شما کمک میکنند که تصاویر، پنجره، نقاشی، و دیگر اسباب و ابزار را روی صفحه ی نمایش کامپیوتر قرار دهید.

setTitle: فراخوانی setTitle کلمات را در نوار عنوان فریم قرار میدهد. (شیء جدید SimpleFrame، متد setTitle خودش را فراخوانی میکند).

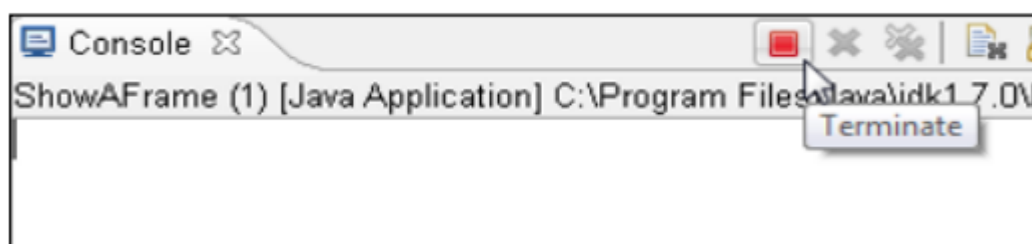
FlowLayout: یک نمونه از کلاس FlowLayout، اشیاء روی فریم رابه سبک ماشین تحریر در مرکزیت قرار میدهد. زیرا که فریم تصویر ۳-۹ تنها یک دکمه در خود دارد. آن دکمه در مرکزیت و نزدیک بالای فریم قرار داده شده است. اگر فریم هشت دکمه می داشت. پنج تای آن ها ممکن بود در خط بالایی فریم قرار گرفته و سه تای باقی مانده در مرکزیت خط پایین فریم قرار بگیرند.

setLayout: فراخوانی setLayout شیء FlowLayout جدید را متصدی مرتب ساختن اجزاء میکند. مانند دکمه ها یا فریم. (شیء جدید SimpleFrame متد setLayout خودش را فراخوانی میکند).

setDefaultCloseOperation: فراخوانی setDefaultCloseOperation به جاوا میگوید که وقتی شما روی × در گوشه بالا-راست کلیک میکنید، چه انجام دهد. بدون فراخوانی این متد، فریم خودش ناپدید میشود. اما ماشین مجازی جاوا (Java Virtual Machine (JVM به فعالیت ادامه میدهد. اگر شما از Eclipse استفاده میکنید شما بایستی JVM را با کلیک روی مربع چپ گوش بالای کنسول، متوقف کنید. (شکل ۹-۴ را ببینید).

فراخوانی setDefaultCloseOperation(EXIT_ON_CLOSE) به جاوا میگوید که هنگامی که شما روی × در گوشه بالا-سمت راست کلیک میکنید، خودش را ببندد.

شکل ۹-۴

JButton: کلاس JButton در پکیج javax.swing موجود است. یکی از سازنده های کلاس، برای پارامتر هایش نمونه ای از String را میگیرد. (مانند "Panic"). فراخوانی این سازنده باعث میشود که نمونه (instance) ی String روی دکمه ی جدید برچسب زده شود.

Add: شیء SimpleFrame جدید متد add خودش را فراخوانی میکند. فراخوانی متد add، دکمه را را روی سطح ظاهری شیء قرار میدهد. (در این مثال سطح ظاهری فریم).

setSize: فریم ۳۰۰ پیکسل عرض ۱۰۰ پیکسل ارتفاع دارد. (در پکیج javax.swing هنگامی که شما ابعاد دو بعد را مشخص کنید، عدد مشخص کننده ی عرض (پهنای) قبل از عدد مشخص کننده ی ارتفاع میآید.

setVisible: زمانی نخست که آن ایجاد میشود یک فریم جدید ناپدید میشود. اما زمانی که فریم جدید setVisible(true) را فراخوانی میکند. روی صفحه ی نمایش کامپیوتر شما ظاهر میشود.

منابع و مآخذ :

Java How to Program (9th Edition) ,By Paul Deitel , Harvey Deitel, Publisher : Prentice Hall

Java 8: The Fundamentals, By Dane Cameron, Publisher: Cisdal Publishing

Head First Java, By Kathy Sierra , Bert Bates, Publisher: O'Reilly Media

Java The Complete Reference, 8th Edition,By Herbert Schildt, Publisher: McGraw-Hill Osborne

Java 8 Pocket Guide, By Robert Liguori , Patricia Liguori, Publisher: O'Reilly Media

Learn Java for Android Development: Java 8 and Android 5 Edition,By Jeff Friesen, Publisher: Apress

Pro Java 8 Programming, By Terrill Brett Spell, Publisher: Apress

Java 8: The Fundamentals, By Dane Cameron, Publisher: Cisdal Publishing

Java SE8 for the Really Impatient: A Short Course on the Basics 1st Edition,By Cay S. Horstmann, Publisher: Addison-Wesley Professional

Beginning Java, Author : Ivor Horton,Publication : Wrox